

FORDÍTOTTORSZÁG

ROMÁNIA

ILYEN ÁLLAM NINCS ES!

TARTALOMJEGYZÉK

I.FEJEZET.

FORDITOTTORSZÁG BEMUTATKOZIK.

1.Látszatdemokrácia?.....	5
2.Az értelmiségi diktatúra „réme”.....	8
3.„Deszkurkálás”.....	9
4.Ólomország.....	15
5.Az emberi jogok „garantálása”.....	18
6.Az államerők különválasztása.....	19
7.A bűnösségi vélelem.....	20
8.A megfigyelési mánia.....	25
9.A Spárta-szindróma.....	28

II.FEJEZET.

A POLITIKAI OSZTÁLY

1.A politikai osztály, mint új fogalom.....	32
2.Román politikus típusok.....	33
3.A román politikai osztály „megreformálása”.....	47
4.A bárók hatalma.....	50
5.Új ellentétek-új ellenfelek.....	52

III.FEJEZET.

A ROMÁN ÁLLAMHATALOM.

1.Bizánc hatása.....	54
2.A Parlament.....	58
3.A Kormány.....	63

4.Az igazságszolgáltatás.....	68
5.Az Alkotmánybíróság.....	73
6.A független sajtó.....	75
7.A Számvevőszék, avagy a félelmetes görcs.....	78

IV.FEJEZET.

FORDÍTOTTORSZÁG TÁRSADALMI OSZTÁLYAI

1.A társadalmi osztályokról általában.....	86
2.A politikai osztály.....	88
3.A „proletáriátus”.....	92
4.A segélyezettek osztálya.....	96
5.Következtetés.....	102

V.FEJEZET.

A KORRUPCIÓ FOKA.

1.A korrupció, mint hagyomány.....	105
2.A kommunizmus és a korrupció.....	107
3.A korrupció a Forradalom után.....	109

VI. FEJEZET.

JÖVŐKÉP, AVAGY MERRE TART ROMÁNIA?

1.Javulás és szebb jövő?.....	115
2.A jövő függvénye.....	116
3.A románok exodusa.....	117
4.A szelekció.....	119

5.A romákról.....	122
6.A román”nemzeti” állam.....	126
7.A magyarok és a Székelyföld.....	128
8.Az önrendelkezés kérdése.....	132
9. A székelyek sorsa.....	135
10.A cigányok ideje.....	142
11.A németek eltűnése.....	149
12.Országépítők.....	150
13.Más jövők.....	152

I.FEJEZET.

FORDITOTTORSZÁG BEMUTATKOZIK.

1.Látszatedemokrácia?

Nagyon érdekes és izgalmas jelenség az, hogy az emberek sosem tudják, milyen társadalomban élnek. Nincs rálátásuk, a legtöbbször nem látják az erdőt a fától. Vagy fordítva?

Általában a történészek jönnek rá egy-egy társadalom lényeges jellemzőire, persze, úgy tíz-húsz év távlatából. Utólag könnyű okosnak lenni.

Pedig, manapság, a modern korban, úgy érzem, az embereknek joga lenne megtudni, milyen rezsim alatt élnek egy adott országban. Van egy olyan érzésem, hogy a globalizáció egyik fontos pozitív hatása az, hogy egyre inkább behozza, lerövidíti ezt a történelmi visszapillantó időt.

Szintén a globalizáció segít „elválasztani a tüdőt a májtól”, leegyszerűsíti a különböző kormányzatok jóvá vagy rosszra való minősítését. Szerintem ez a fontos.

Habsburg Ottó, a császár-fiból lett emberjogi harcos, amikor megkérdezték, miért élnek Ukrajnában vagy Romániában az emberek összehasonlíthatatlanul rosszabbul, mint például Németországban vagy Hollandiában, zseniálisan egyszerű és tömör választ adott.

Könyvet lehetne írni a témáról, amire Habsburg Ottó válaszolt, tényezők ezreit boncolgatva. Ő nem így tett. Néhány mondatban előadta a dolgok lényegét. Egy, az életéről szóló dokumentumfilmben, kijelentette, hogy egy országban, ahol rosszul élnek az emberek, ott a kormányzat rossz, tagjai csak a saját érdekeiket nézik, csak a saját zsebük érdekli őket. Ott ahol jól élnek az emberek, a kormányzat emberei nem rosszak, a saját érdekeik mellett törődnek a rájuk bízott néppel is.

Zseniálisan egyszerű rálátás ez, tükre a *kétfelé* osztott világnak.

Egyfelől ott van a Nyugat. Ide tartoznak a nyugati típusú demokráciák. Az Amerikai Egyesült Államok, Nyugat-Európa jogállamai, Kanada, Ausztrália, Új-Zéland, Japán és még néhány ilyen állam. Ezekben az országokban jól élnek az emberek. Boldogok. De csak a „többiekhez” viszonyítva.

Másfelől ott vannak a „többiek”, a „Kelet”, ahol rosszul élnek az emberek. Rosszak a kormányzatok, elnyomóak. Itt is van két kategória, egyes államok népei szabadság-szeretőek, jólétre vágnak, de valahogy mindig elbaltázzák, nem sikerül nekik a felszabadulás. Más népeknél az ilyen ideálok esetleg csak az utópia szintjén jelentkeznek.

De a globalizáció igazi jó eredménye a *kétfelé osztás*, nem az árnyalatok világa. Szerintem nem számít az, hogy egy ország népe megvalósította a demokráciát vagy sem, vagy éppenséggel, egyelőre harcol a demokrácia megvalósításáért.

A *demokrácia* nem abszolút fogalom, nem *lényeges jellemzője* egy emberhez méltó társadalomnak. A demokrácia csak azt jelenti, hogy *népuralom* valósult meg, de ez azt is jelentheti, hogy *mindenki egyformán rabszolga*.

A demokrácia fogalma, bár relatív és abszolút értelemben utópia, csak egy adott társadalom tagjainak *egyenlőségét* jelenti. A kommunista társadalom is demokrata társadalom volt. Sőt, ha az egyenlőség mérvét vesszük alapul, a demokrácia legmagasabb és legmesszemenőbb megvalósítását jelentette a kommunizmus. „Mindent” megkaptak a kommunizmusban az emberek, kivéve a szabadságot, vagy jogi nyelven kifejezve: nem kapták meg az alapvető emberi jogokat.

Tehát, a demokrácia már nem lényege egy emberhez méltó társadalomnak. Inkább csak egy jóléti társadalom *természetéhez* tartozik.

Sokkal fontosabb, sokkal lényegesebb az alapvető emberi jogok maximális tiszteletben tartása.

Lássuk csak, hova tartozik Románia, az elmondottak tükrében?

Románia egy demokratikus állam. Társadalmára az állampolgárok egyenlősége vonatkozik. Népe mégis egy elnyomott, kiszolgáltatott nép. Keleti és nem nyugati. Szabadság semmi. Románia népe egy szabadságra vágyó nép. Mégsem jön be a szabadság. Nem elég ehhez a demokrácia.

Ezért ellentmondok mindazoknak, akik Románia társadalmát *látszatdemokráciának* minősítik. Ez nem igaz. Románia demokratikus állam, viszont, sajnos, *nem jogállam*.

A román értelmiségiek sokszor érthetetlenül fogják fel a jelenséget. Miért nem fejlődik Románia, hiszen a nyugati politikai berendezkedés adott? Adott a demokratikus országokra jellemző állami struktúra.

Szerintem, ez nem elég. Mármint, nem elég ahhoz, hogy Romániát a nyugati típusú jóléti társadalmak közzé soroljuk. Ez egy nyilvánvaló tény. Azt a meghatározást sem lehet elfogadni, miszerint „fejlődő ország”. Nemcsak azért, mert ez egy kommunista, félretájékoztató, hamis reményeket tápláló meghatározás, hanem azért is, mert, lényegében minden ország fejlődik. Csakhogy, nem mindegy, milyen ritmusban.

Akkor, mégis, milyen típusú a román társadalom? Kommunista, posztkommunista, kapitalista, vagy mi?

Ezek a fogalmak annyira tágak, hogy már nem lehetnek lényegesen meghatározóak egy adott társadalom minősítése szempontjából. Persze a kommunista jellemző kizárható. Románia már nem kommunista társadalom. A posztkommunista meghatározás sem lényegre törő. Csehország, vagy Lengyelország is posztkommunista társadalmak, mégsem bírálhatók el ugyanabban a kategóriában, mint Románia.

A román kormányzat *elnyomó* típusú. A gazdaságra és a politikumra a *monopolizmus* jellemző. Mégpedig, amint látni fogjuk, egy alig kendőzött, *primitív* monopolizmus. Az alapvető emberi jogok többségének semmibe vételét *jogfosztottság* jelző alatt szintetizálhatnánk. A kormányzati forma *ultracentralizált*. Gazdasági fejlődés szempontjából, *zsákutca* Románia.

Akkor, most nevezzük el ezt a rezsimet *elnyomó, jogfosztó, primitív-monopolista, ultracentralizált társadalomnak*? Inkább káromkodásnak hangzik, mintsem elegáns, tudományos meghatározásnak. Kell egy kis idő, amíg az ilyen társadalmaknak kifejező, általánosan, konvencionálisan elfogadott elnevezésük lesz.

Mindenesetre, sok minden fordítva történik Romániában, a nyugati, jóléti társadalmakhoz képest. Ezért használom sok helyen a „Fordított-ország” megjelölést, jobb híján.

2. Az értelmiségi diktatúra „réme”.

Az összeesküvés-elméletek idióta híveinek van szerencsájük félretájékoztatni az embereket. A szomorú az, hogy nagy népszerűségnek örvendenek ezek az elméletek. Bocsánatot kérek az olyan félretájékoztatóktól, akik a KGB alkalmazottjai, őket megértem, mert ezért vannak fizetve, úgyszintén a paranoiás betegek elnézését is kérem.

Na, szóval, egyes nagyokosok kifundálták, hogy a nagyon intelligens emberek titkos szövetséget hoznak létre és hatalmukat kiterjesztik az egész társadalomra.

Persze, nem akarom részletezni ezt az idióta vélekedést, csak annyit jegyzek meg, hogy a román politikában egy intelligens ember eleve halva született, vagy csak akkor érvényesül, ha populista magatartást adoptál.

Azt pedig eleve kizárom, hogy az értelmiségiek erős összeesküvést hozzanak létre.

Miért?

Mondok egy példát. Egy londoni székhelyű szervezet Romániát is bejárta, a 130 IQ feletti ifjú (vagy meglett) egyének kiszűrése és klubtagbeli felvétele végett.

Magammal vittem egyik családi barátaink zseniális, 18 éves gyerekét is, akinek 140 feletti IQ-ja volt! De eltelt vagy négy év és azok a lúzerek nem voltak képesek egy repülőjegyet fizetni szegény gyereknek, hogy megmutassák neki: ni, te hülye, ez itt a Big Ben, vagy mi?

Sorolhatnám a primitív újgazdagok listáját, akik politikusként is „labdába rúgtak”. Annyian vannak, hogy külön könyvet lehetne írni róluk, míg az intelligens, értelmiségi és gerinces politikusok elférnek egy vékony brosúrában.

Hát ilyenek képviselnek bennünket. Mármint, nem az értelmiségiek, hanem a bunkók. Szóval, az ilyen illúziókról, hogy intellektuel-diktatúra. mondjunk le.

3. „Deszcurcălețenie”.

Teljesen meg vagyok győződve, hogy egy társadalomban, ha az állam betartja az alapvető emberi jogokat, előbb-utóbb megindul a gazdasági fejlődés, nő az életszínvonal.

Csak hogy a román társadalomban, például az méltó emberi élethez való jog nincs betartva. És ez csak egy „apró” példa.

Itt az emberek nem keresetükből élnek, hanem *feltalálják*, „*kikavarják*” *magukat*. Románul: „se descurcă”.

A „deszcurcălețenie” nagyon sok mindent fed, és mivel román találmány, nem lehet magyar megfelelő kifejezést keresni, hadd vegyem be könyvembe ezt a szót.

Szóval, ahhoz hogy keressen az ember, cselezni kell, görbe utakon kell járni, kiskaput keresni, törvényt kikerülni, másképp nem lehet élni. Ezt jelenti a „deszcurcălețenie”. Mindezt.

Nem is a törvényekkel van a baj, azok első olvasatra szépen hangzanak.

Például, Románia alaptörvénye, az Alkotmány olyan szépen garantál minden emberi jogot, hogy a tájékozatlan ember szinte elsírná magát gyönyörében a szuper- demokratikus berendezkedés okán. Csak hogy, a törvények már megszorítóbbak és sokszor egymásba ütköznek.

De törvényt, Fordítottországban, szinte soha nem lehet egyenesen alkalmazni, mert ott vannak az értelmező jogszabályok, rendeletek, amik szintről- szintre kopasztják meg a szegény ember jogait. Mire már helyhatósági, vagyis önkormányzati szintre kerül sor, a törvényértelmező formanyomtatványok, vagyis a „formulárok” már egyenesen kétségbeejtőek, csak kötelezettségeket tartalmaznak, jogok nélkül.

A magánvállalkozók is cseleznek, mert egyébként tönkremegy a vállalkozásuk.

Tehát, szinte mindenki elkövet valamilyen „csalafintaságot”, amiért *zsarolható*.

Vannak „bruttó” esetek, például a vámosok és határőrök helyzete. Ott a korrupció hatalmas szintű és állandó jellegű. Mielőtt elítélnénk a vámosokat,

hadd mondjam el, hogy fizetésük rendkívül csekély, gyerekeiknek egy hónapban egy csokoládét sem tudnának venni *a törvényes jövedelmükből*.

Mondjuk, akad egy fiatal, becsületes vámos. Ott vannak viszont a kollégák, akik rengeteget keresnek, sokszor a fizetésük százszorosát. Azok eleinte kiröhögik a becsületes ifjú vámost, „frájernek” (baleknak) csúfolják, kiközösítik, majd félni kezdenek tőle, mert zsarolhatná őket. Ezért elintézik, hogy vagy ki legyen dobva, vagy pediglen áthelyeztetik, egy olyan szektorba ahol nem kommunikálhat senkivel.

A meg nem vámolt áruk által az államnak óriási károkat okoznak a korrupt vámosok, hatalmas be nem fizetett vámoktól fosztva meg az államot. Persze ez szinte minden területen így megy és akkor, logikus, hogy az állam szegény.

A dominó elve alapján, a szabad verseny, a piacgazdálkodás sem érvényesülhet, hiszen a meg nem vámolt árut lényegesen olcsóbban lehet értékesíteni. A szabad kereskedelem egy illúzió Fordítottországban.

Pedig ha, mondjuk, annak a tíz százalékát adná az állam fizetesként a vámosoknak és a határőröknek, amit rendszeren vámként beszednének, akkor már, jó nagy fizetésük lenne és akkor már elgondolkoznának azon, hogy nem érdemes korruptnak lenni.

Feltevődik az a kérdés, miért nem akad egy olyan párt, amelyik olyan programmal jönne ezen a téren, ami racionális politikai megoldást ajánlana. Például, növeljük meg a vámosok fizetését és akkor legalábbis csökken a korrupció? Nő az állam bevétele!

Egy párt sem merne jönni ilyen ötlettel. Azért mert jön az ellenpárt és azzal érvel, hogy ez felelőtlenség, nincs erre pénz, szegény az ország! Eleinte én is ezt hittem, ez az igazi ok, egyszerűen csak populizmusról van szó.

Valójában, a dolog úgy működik, hogy a vámosok „kotizálnak”, magyarul: *letejelnek*. Mégpedig a hatalmon lévő pártnak folyósítják a pénz egy részét, legalább tíz- húsz százalékát. Ez úgy működik, hogy a vámosok a nagyfőnöknek teszik le a sápot, az levén a maga tíz százalékos hasznát, a fennmaradt összeget leteszi a megyei politikai nagy-májernek, a bárónak. A megyei báró továbbítja a bukaresti felesnek, aki leszedvén a maga hasznát, beteszi a pénzt *a hatalmon lévő párt kasszájába*.

Közben az ellenzéki pártok alszanak?

Miért nem leplezik le a panamát?

Jogos kérdés. Azért nem, mert a *kiváras taktikáját* választják. Tudják jól, hogy az ilyen kormányzat süllyeszti, úgy a gazdaságot, mint az életszínvonalat. És akkor, a következő választásokon nyerni fognak, ők, az ellenzékiek és övék lesz a *Nagy Fejőstehén*.

A kormányzaton lévő párt ezzel nem törődik, mert hiszen „telit tankol” és boldog gazdagságban élhetnek tagjai négy éven át, akár ellenzékben is. Majd négy év múlva úgyis fordul a kocka.

De nehogy valaki azt higgye, ez a rendszer *stabil*.

Akármilyen abszurd módon hangzik, a korrupciónak is van egy korrekt változata. Éspedig:”átengedlek a vámon, mert letejeltél, de én is le kell tejjek, ahhoz hogy a főnök, nagyfőnök és a nagyfőnök főnöke, a kiskirály ne haragudjon rám”. És akkor nekem, mint „adószedő” alapemberkének megvan a stabil pozícióm.

Téves elképzelés!

Ezelőtt két évvel több, mint száz vámost tartoztattak le egyszerre. Ez az igazi gerinctelen, perverz és sunyi, eredeti és bizánci típusú korrupció! Hiába kotizáltak(tejelték le) a szerencsétlenek!

Ha lebuktál, nincs barát, nincs főnök, mindenki elfordul tőled. Jellemtelenség.

Erre sok román újságíró azt mondja, hogy, hát igen, déli latin temperamentumról van szó, maffiózó stílusról.

Hadd mondjak ellent ennek is, egy egyszerű példa által.

Nemrég, korrupció okán letartóztattak egy igen magas állami funkciót betöltő góré. Pedig rendesen kotizált a szerencsétlen. Fogta a pofáját, azt hitte barátai segítenek rajta. Persze főnökei, szokás szerint, sokkal jellemtelenebbek voltak, mintsem legalább a betyárbeccsület alapszabályait betartsák. Kapott 8 évet, aránytalanabban többet, mint az átlagos lebukott korrupt emberek, hasonló tettekért. Az ítélet kimondása után nyíltan fenyegetőzni kezdett, hogy „mindent kipakol”, „énekelni” fog.

Latin maffia vér? Nem!

Mert, a forgatókönyv azt diktálta volna, hogy rá egy hétre a börtön zuhanyzójában kést döfnek a bordái közzé. Egy ilyen brutális megoldáson a román érintett hatalmasságok csak nevetnének. Mily ostobák ezek a forrófejű, szenvedélyektől elborult agyú olasz maffiózók!

Vállalni egy megrendelt gyilkosság kockázatát?

Na, nem, hadd pofázzon a lázadó, úgysem megy semmire. A sajtó három napig erre veszi fel a témát. Hadd pofázzanak. Na és! Nem történik semmi. Ignore.

A Korrupcióellenes Ügyészség működik ugyan, de csak „tiszta” ügyeket vállal. Könnyű rejtett kamerákat beépíteni óvatlan és elbizakodott vámosok irodáiba, de ez már nem megy ilyen könnyen dörzsölt nagyhatalmú bárók esetében, akik naponta „poloskástalanítják” még a hálósobájukat is.

Na, már most, ilyen körülmények között működik a „Big Brother”. A vámosok főnöke nagyon jól tudja, ki mennyi sápot vesz fel. Viszont, mikor letejel a megyei bárónak, erről csak két ember tud. Mindkettő érdekelt, senki más meg ne tudja a bundát. Hacsak nem hülyék, nem fognak másoknak fecsegni minderről.

Ha valaki azt hiszi, hogy a fenti példából megértette a romániai korrupció lényegét, akkor az illető olyan helyzetben van, mint az egyszeri angol utazó, aki hajón átkelt a La Manche csatornán és a francia kikötőben egy órát töltve mindössze egy leány testvérpárt látott, akik vörös hajúak és szeplősek voltak. Feljegyezte naplójában: „és a francia nők mind vörös hajúak és szeplősek”.

Vagy, hogy egy még szemléletesebb példával éljek, elmegy egy anatómiai előadásra, ahol a tüdősejtek működését mutatják be és azt hiszi megértette az egész emberi szervezet működését. És akkor, hol az agy, a máj, a tüdő, izomzat stb.?

A vámosok példáján keresztül én csak egy „tiszta”, nem túl komplikált mechanizmust akartam bemutatni. Azoknak az embereknek az életét akik, bár korruptak, de van bennük egy minimális gerinces jellemvonás: vállalják a lebukás és a börtön kockázatát.

Felsőbb szinten helyezkedik el az a politikai arisztokrácia, amely túl jellemtelen vagy kényelmes arra, hogy bár kockázatát vállalja a lebukásnak is. Ők már törvényesítették a korrupciót. Na, de erről a későbbiekben lesz szó.

Most lássuk hogyan „deszkurkálják” magukat az emberek a privát szférában.

Vegyünk egy jellegzetes példát, a *tulajdonjog* terén. Bár a példa jellegzetes, kihangsúlyozom, hogy habkönnyű, „szoft” vagyis pepszi-kóla” a nagy adócsalásokhoz képest.

A következő történet bármennyire fiktívnek is tűnik, esküszöm, igaz.

Egy közbirtokosság, vagyis egy jogi személyiséggel rendelkező falusi közösség visszakapta a kommunisták által elkobzott erdeinek egy részét. Mivel fenyőerdőkről volt szó, elhatározták, karácsonyfákat fognak árusítani a közeli nagyváros, Kolozsvár piacain.

Felkeresték az erdészeti hivatal főnökét és kérelmet tettek le.

Ugyanis, Fordítottországban nem a tulajdonos dönt, hanem az államilag kirendelt adminisztrátor-satrafa.

Kivételesen egy becsületes ember (fehér holló) kezelte ügyüket és elmagyarázta, hogy mivel nem rendelkeznek erdőrendezési tervvel, nincs semmi esély.

Igen ám, ellenérveltek a naiv tulajdonosok, már három éve hiába várják azt a fránya erdőrendészeti tervet (nem kotizáltak a szerencsétlenek), másfelől viszont a szomszédos roma falu „dolgozói” minden évben októbertől decemberig kíméletlenül kívágnak minden karácsonyfának beillő fát, eladva azokat a helyszínen, vagyis az erdőben, a piaci ár tíz százaléka alatt, nem rendelkezvén „klotárokkal”.

Megjegyzem, a „*klotár*” egyike azoknak a „szabadalmaknak”, amelyek Fordítottországot a csertifikátok, engedélyek, permiszek, licenszek, autorizációk, szabadalmak, jóváhagyások, aprobálások, valamint pecsételt és egyéb igazolások nemzetközileg utolérhetetlen és nyomasztó bürokrata bajnokává teszik.

A születési igazolvány előrébbvalóbb a gyereknél. Inkább vesszen a csecsemő, mintsem az őt igazoló „csertifikát” vesszen el.

Tehát a tulajdonosok, mivel nem rendelkeztek sem „csertifikált”, minisztériumilag (központilag-Bukaresti) jóváhagyott erdőtervvel, sem pedig nem tejeltek le semmilyen szinten, karácsonyfa-értékesítési tendenciájuk tulajdonosként reménytelennek tűnt a tolvajokkal szemben. Fordítottországban ez normális.

De mivel ott van a *deszkurkálási jog* és tendencia, mit főztek ki a „fránya” tulajdonosok? Kijátszandó az Alkotmányt, törvényeket, kormányhatározatokat, *fordítottan!*

Megvették a saját erdeikben kivágott karácsonyfákat a romáktól, olcsó pénzen, *feketén és törvénytelenül!*

Ez úgy történt, hogy az erdészüknek pénzt adtak, hogy megfizesse a romákat azon az áron, amelyen úgylis minden évben kivágnak minden arra alkalmas fát. Akár elkel, akár nem, persze, ismétlem, a kolozsvári piaci ár tíz százaléka alatt.

A pénzt úgy szedték ki a közbirtokosság kasszájából, mint őrjáratit költséget. Az akció folyamán az erdész „felháborodottan” jelentette a cigányok barbár sáskahadjáratát.

Kiszállt az erdészeti hivatal és a közbirtokosság vezetősége és elkobozták a kivágott karácsonyfákat a tulajdonosok javára.

Megvolt a jegyzőkönyv, ami „csertifikát” értékű. A biznisz jó volt, a tulajok jót nyertek.

Bravó, deszkurkálták magukat!

Sőt, hogy „a liba kövér legyen”, a *szomszédos közbirtokosság* fenyőfái lettek nagyrészt kivágva és áthúzva!

Fordítottországban a *tulajdonosnak szinte semmilyen joga nincs, főleg a saját tulajdona felett.*

Az erdőgazdálkodás csak példa erre.

A vámosok és az erdészek példája egy kis *ízelítő* volt az irracionalitások földjéről. A lényeg az, hogy itt mindenki *zsarolható*.

Mindenki görbe úton jár, ha jól akar járni, vagyis keresni akar. Felülről alulra.

De alulról is felülre.

Kész örület, szép ország Románia, persze területileg, de nem lakosságilag és főleg nem hatóságilag.

Példa arra, milyen az emberhez *nem* méltó társadalom.

Nagyon téved a kedves olvasó, ha azt hiszi, kezdi átlátni a román társadalom működését. Még sokat kell tanulnia. Nemcsak a korrupció a meghatározó vonás.

4. Ólomország.

Képzeljük el, van egy csodálatos kertünk, amelyben minden megterem, de csak sunyiba és lopva tudnánk belőle megszerezni a betevő falatot, mert állandóan ott a csősz.

A kert ugyan *a mi tulajdonunk*, de nincs „szedhetőségi csertifikátunk”.

Az viszont sokba kerül, inkább vállaljuk a görbe út kockázatát, mert azért, a csősz is belátja, hogy nem halhatunk éhen, ezért néha szemet huny.

A csősz is jól jár, mivel kicsi a fizetése és akkor a mi letejelésünk segíti őt, hogy „deszkurkálja magát”.

Romániában *szinte mindent* görbe úton kell kiharcolni.

Miért van ez így?

A román ember rossz?

Nem!

Bár én magyar nemzetiségű erdélyi vagyok, távol áll tőlem minden sovinizmus. Az erdélyi magyar ember sem különb a románnál. Egyes magyarok, ha ezt beismerik is, ráfogják, hogy, „hát igen: sajnós eltanultuk a románoktól”. Nem így van ez. Minden ember egyenlő, nem lehet ráfogni mindent a románokra. A rosszat eltanulni, pedig, bűn. Sem mentő, sem enyhítő körülmény.

Ez onnan is látható, hogy a romániai ember, mindegy, hogy román vagy magyar, ha külföldre megy, akkor ott nagyon is érvényesül.

Egy fogadáson, évekkkel ezelőtt a kolozsvári magyar főkonzullal beszélgettem arról, hogy a magyarországiak lenézik erdélyi magyar honfitársaikat, románnak nevezik őket. Ő azzal érvelt megállapításom ellen, hogy értelmiségi, magasabb körökben ez nem fordul elő és egyéb körökben is inkább nem lenézésről van szó, hanem irigységről. „Nézd csak, a kurva román négy éve jött ide és már háza és luxusautója van”.

Persze, feleltem én, *„hogyne érvényesülne jobban, hiszen itthon tetőtől talpig ólomba volt öltöztetve, ólomcsizmában és kötelező ólommal megtöltött hátizsákkal járta az élet keserves iskoláját”*.

Hát ez a külföldre menő román vagy erdélyi magyar vállalkozók vagy dolgozók sikerének „titka”, mert, ott kint levetik az ólomcsizmát, ólommellényt, a nehéz hátizsákot is és könnyedén élnek.

Nem kell *deszkurkálniuk* magukat, *nem szégyen* jó pénzért dolgozni, a vállalkozáshoz nem kell százféle átkozott csertifikátot, licenszet, autorizációt beszerezni, lehetetlen követelményeknek eleget tenni.

Egy barátom biokémia szakot végzett, álma az volt, hogy tudományos kutató legyen. Mesterizett az egyetemen, de kiszámolta, hogy jövődi egyetemi asszisztensi fizetése nem elegendő az éhenhaláshoz sem, itthon Erdélyben.

Tudós és nem deszkurkálós típus volt. Kiment hát Amerikába. Ott sem volt könnyű, eleinte pincérkedett, hordárkodott, de előbb-utóbb tudása és tehetsége révén tudományos kutató lett egy nagy gyógyszergyártó cégnél, nagy fizetéssel, rengeteg hasznot hajtván kísérleteivel a cégnek, a cég pedig adófizető lévén, az Amerikai Egyesült Államoknak.

Hát, hogyné lenne szegény egy olyan ország, amely a tudósait semmibe veszi! Sőt, elúzi őket!

Fordítottországban semmilyen szakember nincs megbecsülve.

Az *orvosoknak*, például rendkívül kicsi a fizetése.

Mennek is külföldre csapatostul az orvosok.

Egy normális ember, ha megműti egy jó sebész, persze hogy hálapénzt ad, hiszen tudja, hogy orvosa milyen magasan képzett szakember, milyen stresszes a munkája és mégis, milyen aránytalanul nevetségesen csekély a fizetése.

Időnként egy-egy ilyen sebészt letartóztatnak, azért mert hálapénzt fogadott el.

Szadista- ország is néha a Fordítottország!

De, az orvosok fizetését nem szabad ám megemelni, mert: „csubukolnak” ők eleget (magyarán: hálapénzt kapnak)”, mondják a populista politikusok.

Végső érv persze az, hogy nincs pénz fizetésemelésre, szegény az ország. Marad a bűvös kör.

Tehát, a lényeg az, hogy mindenki *ólomruhában* járkal.

A románok európai átlagos megítélése azért is negatív, mert a *bűnözők is nehezen érvényesülnek itthon*.

Logikus, talán nem kell magyaráznom, szegények között keveset lehet lopni és nehéz is. Ezért a bűnözők is emigrálnak és néha hihetetlen találékonyaságukkal rázzák fel a nyugat- európai közvéleményt.

Elterjedt az a gonosz karikatúra is, amely azt ábrázolja, hogy az úrhajóból kiszálló asztronautát egy kéregető, purdét szoptató, kezét koldulásra nyújtó, roma asszony fogadja az űrben.

Sokan össze is tévesztik a romát a románnal.

De visszatérve, a külföldön *dolgozó* románokat igencsak megbecsülik. Egyes országok kormányai egyenesen elcsalogatják, elcsábítják például az orvosokat, jó nagy fizetést ígérve.

Fordítottországban a kormány hatalmas pénzeket fordít orvoscépzésre, de az egyetemisták nagy többsége már első vagy másodévben eldönti, hogy külföldön fog dolgozni.

Primitív emberek szidják is ezeket a „hazafiatlan” orvos- palántákat, képtelenek felfogni, hogy szegények, nem mennének szívesen külföldre, itthon hagyva családot és barátokat, ha meg tudnának élni szülőföldjükön.

De persze, az orvosok esete csak példa. Szinte minden szakmában fennáll ez a probléma.

Még a tolvajok esetében is!

Fordítottországban a kormány szinte mindenkit kíméletlenül megfoszt a törvényes érvényesülési lehetőségtől.

Az átlag román azt hiszi, kormánya inkompetens, tehetetlen és ez egy nemzeti átok.

Pedig, nem gondatlanságról, hanem gondos, tervezett és gonosz elnyomásról van szó, egy jól szervezett rendszerről.

5.Az emberi jogok „garantálása”.

Mint már említettem, Románia alaptörvénye, az Alkotmány *garantálja* az alapvető emberi jogokat. A külföld, főleg a nyugati, európai demokráciák el is hiszik ezt.

És itt a baj!

A román alaptörvény *kezességet vállal* az emberi jogok tiszteletben tartására.

Most forduljunk egy durva hasonlathoz.

A pedofil kezeskedik a gyermekek jogainak érvényesítéséért!

Ugye, ismerik azt a gonosz viccet, hogy mi a különbség a pedofil és a pedagógus között? Az, hogy a pedofil *szereti* a gyerekeket!

Hát körülbelül *így szereti* a román kormány saját népét.

Bocsánatot kérek pedofiléktől, hogy ilyen kétes hasonlatba kevertem őket. Különben mindegy, úgysem bántanának, mert negyven évet is meghaladtam.

6. Az államerők különválasztása.

A demokráciák meghatározó vonása az államerők különállása.

Függetlenek egymástól:

- a Parlament, a törvényhozó erő,
- a Kormány, a végrehajtó erő,
- a Bírósági Hatalom, az elbíráló, törvényalkalmazási erő.

Romániában mindez megvan, de *csak papíron*.

Az államhatalom hármass megosztottsága egyben garancia *lenne* az alapvető emberi jogok tiszteletben tartására is.

Csak hogy ez a hármass megosztottság éppúgy nem létezik, mint az emberi jogok tiszteletben tartása sem.

A diktatúrák mindig úgy kezdődnek, hogy a Kormány, vagyis a végrehajtó hatalom az, amely maga alá gyűri a törvényhozói és bírói hatalmat.

Ez a bevett gyakorlat, ez a társadalmi tapasztalat, de nem okvetlenül lineárisan történik mindez, mindenhol. Éppen ezért a látszat-jogállamiság *életképes*. Az ilyen társadalomban az egyszerű polgár, bár érzi, hogy baj van, nem találja annak forrását. *Látszólag* minden rendben van.

Sok értelmiségi tudja, vagy inkább csak sejti jól mindazt, amit én itt megírtam, egyetért velem a jelent illetően, de cinikusan az a véleményük, nem kell beavatkozni a dolgokba, úgyis csak hónapok, sőt hetek kérdése és akkor az ilyen kormányzat összeroppan, megsemmisül, hiszen nem lehet életképes. Nincs struktúrája, a korrupció totális.

És itt nagyot tévednek. Az embertelen, irracionális és elnyomó társadalmak igencsak életképesek.

Sőt, *szükségesek*! Mert annyi nyomort és szenvedést okoznak, hogy idővel, összeomlásuk után (amely összeomlás okozza a legtöbb szenvedést), az *emberiség* ismét birtokában lesz egy olyan társadalmi berendezkedés prototípusának, amelynek *nem szabad (ismét) megvalósulnia*.

De mindez *évtizedekbe* kerül.

Így tanul az emberiség, így tanulnak a népek.

Egyesek népek boldogok és szabadok, mert *más népek kárán* okulnak.

Más népek szenvednek és szabadság után vágyódnak és akkor lesznek boldogok miután majd a *saját hibájukon okulva* rendes kormányzatuk lesz.

Azok a kormányzatok, amelyek a román kormányzat hibáiból akarnak tanulni, rengeteget tanulhatnak. Pozitívumot szinte semmit, viszont a meg nem engedhető magatartásoknak halmázatát, azt igen.

7.A bűnösségi vélelem.

Minden modern, demokratikus országban létezik az *ártatlansági vélelem*. Azt jelenti, hogy bármely gyanúsítottat, terheltet vagy vádlottat, az ellene folyó eljárás ideje alatt, ártatlanként kell kezelni. Csak *végleges bírósági döntés* által lehet valakit bűnössé nyilvánítani.

Így állnak a dolgok a büntetőjog területén.

Romániában viszont minden állampolgár bűnősként van kezelve. Nem a büntetőügyekre vonatkoztatok, hanem, úgy általában. Vagy, másként fogalmazva, az ártatlansági vélelem *csak a büntetőügyekben nyilvánul meg*.

Konkrét példák nélkül nehéz megérteni az általános bűnösségi vélelmet.

Vegyük példának a *fegyverviselés* esetét. Önvédelmi fegyvereket *törvényes úton* beszerezni óriási erőfeszítést igényel, mindegy, hogy gumigolyós vagy ólomgolyós pisztolyra akar szert tenni a polgár.

Romániában a közbiztonság igen ingatag, ezért tanácsos fegyvert tartani.

A rendőrség nyíltan hirdeti, hogy a vagyonvédelem *polgári kötelesség*. Ami nagy ostobaság, mert akkor miért létezen rendőrség?

A fegyvervásárlást kemény pszichológiai teszt előzi meg. Az erkölcsi bizonyítványt is be kell szerezni. Ez még „csak” időveszteséget jelent. Szerencsés esetben ez a két első lépés két nap alatt megvan. Utána következik a

fegyver kiválasztása és kifizetése. Azonban a fegyvervásárló polgár ekkor még nem birtokosa az óhajtott fegyvernek.

Következő lépés egy felszólítás, amit a fegyverüzlet tulajdonosa küld a rendőrség részére, személyesen a fegyveróhajtó által, aki sorba áll a rendőrség fegyverosztálya előtt. A sor nagy. Nem csoda, hiszen meggyötört arcú más-más stádiumban álló kérelmezők népes serege áll ott mindig. Sokszor, első nap nem is kerül sorra mindenki. Aki nincs ott az első órában, meglehetősen sorszámat sem kap.

Miután a felszólítást jóváhagyják, újra el kell menni a fegyverüzletbe, ahol a vásárló birtokába kerül ugyan a fegyvernek, de azt még el kell vinni a rendőrségre. Ismét sorbaállítás stb. De, ekkor már nagyon kell vigyázni, még a program előtt ott kell tülekedni a sorszáoméért, nehogy a programból kiessen az ember, hiszen akkor baj van. A fegyvert nem viheti haza, ezáltal törvénytelen fegyvertartás bűncselekményét követi el a „későkása”, hiszen még nincs engedélye.

A szerencsétlen, még sem hús, sem hal.

Ha sorra került, a fegyvert ott kell hagynia a rendőrségen, hogy azt kivizsgálják, iktassák a nyilvántartásba (sorszám alapján) és beírják a kiadandó engedélybe.

Az engedélyt néhány napon vagy heten belül adják ki.

Újabb sorban állás, újabb elvesztett munkanap. Persze az engedélyt csak akkor adják ki, ha a dossziéban bizonyított a fegyverszekerény vásárlása. Ez is pénzbe kerül, úgyszintén a felszerelése.

Miután az engedélyt kiadják, lehet csak muníciót vásárolni.

Újra megismétlem, nem élestöltényű, hanem gumigolyós fegyverről van szó!

Ne feledjem, a rendőrségen csupa agyonterhelt és, éppen ezért mogorva tisztviselővel van dolga az embernek.

A lekáderezett, meggyötört és időt vesztett, de immár boldog fegyvertulajdonosra ezek után, periodikus, háromhavi rendőrségi ellenőrzés vár. Saját lakása intimitásába be kell eressze az ellenőrző rendőröket, akiknek az a

feladata, hogy leellenőrizték, megfelelően el van-e zárva a fegyver. Külön a muníció, külön maga a fegyver, külön a tár.

Tehát, a polgár eleve gyanúsítottként van kezelve, sőt még olyanabbul, hiszen, még a bűnözőnek a lakásába való rendőri „látogatásra” is bírói házkutatási rendelet szükséges.

De, mindez még hagyján, a baj ott van, hogy a fegyverét nemigen tudja védekezésre használni. Hiszen, ha lakásában, gyilkosok, rablók, vagy „csak egyszerű” tolvajok rátörnek, esélye sincs védekezni.

Az alatt az idő alatt, amíg a rosszfiúk az ajtót feltörik, és a lakásba behatolnak, általában még a Sergio Leone féle filmek pisztolyhősei sem tudnák kinyitni a fegyveres szekrényke minden (külön lezárt) fiókocskáját, összeszerelni és megtölteni a fegyvert.

Ha mégis, sikerült használni a fegyvert, akkor, az esetek nagy többségében a védekező polgár a hunyó. Hiszen, könnyen be lehet bizonyítani, hogy „bűnöző módjára” fegyverét összeszerelve tartotta. Ha a betörőket sérülés éri, lehet, hogy egy jó ügyvéd segítségével felmentik a testi sértés vádjá alól a védekező polgárt, jogos védelem okán. De a törvénytelen fegyvertartásért kiszabott büntetést nemigen lehet kivédeni. Azt már csak mellékesen említem, hogy a betörő büntetése sokkal enyhébb lesz, hiszen ő csak rongálásért, legfeljebb lopási kísérletért marasztalható el.

Bármely ügyész be tudja bizonyítani, hogy ha a lakásában védekező polgár fegyverét előírás szerint tartotta volna elzárva, nem lett volna ideje azt összerakni, megtölteni és használni.

Hát, nem Fordított-ország ilyen szempontból is Románia?

De feltehetjük azt a kérdést is, miért e „mostoha-atyai” szigor az állampolgárral szemben?

A hatóságok a fegyverviselés megszorító intézkedéseit azzal indokolják, hogy ez által elkerülhető családtagok, főleg gyerekek sérülése, hiszen ellenkező esetben játszozhatnak a fegyverrel és megsérülhetnek.

De, felteszem a kérdést, használ-e a gyerekek ez az intézkedés, ha a szülővel együtt ő is a lakásban tartózkodik betöréskor?

Szerintem más a magyarázat.

A valódi ok abban rejlik, hogy az *elnyomó államok* rettegnék attól, hogy az állampolgárok fegyverrel rendelkezzenek.

Mi több, a Ceausescu-rendszer még a küzdősportokat is tiltotta. Ilyen sportokat csakis az államvédelmi hatóság emberei, a „szekusok” tanulhattak.

A fegyverbirtoklást megelőző hatalmas bürokrácia arra hivatott, hogy a polgárt elrettentse az önvédelmi fegyvertartástól. A fegyvertulajdonosokra vonatkozó szigorú tartási rendelkezések pedig arra valók, hogy a polgár mindig bűnös, mindig ludas, illetve mindig „hunyo” legyen, a saját lakásán belül is.

Mit sem számít, hogy mellékesen sérül a polgár jogos védelemhez való alapvető emberi joga.

Romániában bevett recept az, hogy a hatalom félelmében, de főleg *ellenőrzési mániája* okán *szándékosan* korlátoz egy bizonyos emberi jogot, elfogadva azt, hogy „mellékesen” más jogok is sérülnek.

A fegyverviselés kérdését azért ragadtam ki, mert példaértékű. De, a *társadalmi élet minden területén* ugyanez a bűnösségi vélelem érvényesül a polgárral szemben.

Kereskedő akarsz lenni? Hatalmas bürokrácia, időveszteség és várakozás előzi meg a cégalapítást. Jóváhagyások és pecsétek sokasága, amelyeket más és más intézményeknél kell beszerezni, ahány intézmény annyi sorba állás, elvesztett munkanap, idegkikészülés. Ha már működni kezdesz, időd nagy részét ellenőrök sokasága fogja lefoglalni. Pénzügyi ellenőrök, fináncgárda, egészségügy, tűzoltók, környezetvédelem stb. Mindig hunyo vagy. Sérül a szabad kereskedelemhez való jog. *A kereskedő feltételezett adócsaló.*

Jótekonysági egyesületet vagy alapítványt akarsz létrehozni? Névfoglalás *csak Bukarestben*, erkölcsi bizonyítvány, székhelybizonyítvány és a bürokrácia egyéb stádiuma, bírósági jóváhagyás és bejegyzés, íme, mi vár rád. Persze, mondanom sem kell, hogy itt is minden jóváhagyást más és más intézménynél, sorban állás által kell beszerezni. Legalább két hónapos eljárás. Sérül a szabad társulási jog. *A civil társadalom egyesületei feltételezett bűnszövetkezetek.*

Munkát vállalsz? A munkaszerződés megkötését olyan bürokrácia előzi meg, hogy örület leírni is. Bátran kijelentem, hogy *idegen állampolgárokkal szemben olyanok az elvárások, hogy azokat teljesíteni szinte lehetetlen.* Megjegyzem, olyan körülmények között, hogy két-három millió román

állampolgár zökkenőmentesen köt munkaszerződést külföldön! Sérül a munkához való jog. *A munkavállaló feltételezett fekete-munkás.*

*Erdőkitermelő akarsz lenni? Akkor, mondj le arról, hogy törvényesen próbálj működni. A bürokrácia pokoli, pláne ha, saját tulajdonú erdődről van szó. Több papírba kerül a jóváhagyásokhoz szükséges dokumentáció, mint az általad egy év alatt kitermelhető fa. Az engedélyezés évekbe kerül, mire megkapod az engedélyt, az erdőrendezési terv jóváhagyását, az erdőt tolvajok már rég kivágták. Erdőt Romániában csakis törvénytelenül és környezetromboló stílusban lehet kitermelni. Mindig a tulajdonos a hunyó itt is. Sérül a tulajdonjog, de sérül a tiszta környezethez való jog is. *A tulajdonos vagy erdőkitermelő feltételezett tolvaj és környezetromboló.**

De még az olyan alapvető és egyszerű jog, mint az azonossághoz (identitáshoz) való jog sincs kihagyva, nem zaklatásmentes.

Románia településein gyakori az utcanév változtatás. Valószínűleg azért, mert az „önkormányzatok” egyebet nemigen tudnak produkálni.

Szóval, ha megváltozik az utcanév, a polgár el kell menjen kicserélni a személyazonossági igazolványát. Persze, főleg a nagyvárosok polgármesteri hivatalában hatalmas sor fogadja. Az még hagyján, hogy egy egész munkanapot elveszít, de újra le kell tenni minden dokumentumot, úgymint születési igazolványt, házassági igazolványt vagy válási bírósági határozatot, igazolványt a polgármesteri hivataltól, hogy megváltozott az utca neve.

Ha elvesztette a születési, házassági bizonyítványát, avagy a válási határozatát, újat kell kikérnie. Vagyis egy dokumentum másolatának kiadását kérni egy olyan államhatóságtól, *amelynél* fel kell mutatni ugyanazt a dokumentumot, amelynek pont az illető hatóság a birtokosa.

Mi több, a válási papírt a bíróságon kell kérelmezni, holott az le lett közölve a polgármesteri hivatalnál, sőt a válás be van iktatva a polgármesteri hivatal anyakönyvébe! Ez általában két napba kerül (legjobb esetben).

Ami az utcanév-változtatás tényét alátámasztó igazolványt illeti, ezt a polgár szintén annál a helyhatósági szervnél kérelmezi, amely az utcanév-változtatást alkalmazta.

Szóval borzasztó!

Egy normális országban ilyenkor hívatnák az állampolgárt, hogy hozza el a régi személyazonosságát, hogy cseréljék ki. Nem kérnék újra minden dokumentum felmutatását, *feltételezván, hogy az előző személyazonossági igazolvány hamis dokumentumokon alapszik!*

Tehát, a fentebbi példában kitűnően fonódik össze az állampolgár zaklatásának egyik módszere a bűnösségi vélelemmel.

Folytathatnám a példákat a végtelenségig, de a következtetésem az, hogy a sokféle jogfosztás, az alapvető emberi jogok korlátozása, többek között, az általános *bűnösségi vélelem* kialakulásához vezetett Romániában. Szenvedő alanyai az állampolgárok.

8.A megfigyelési mánia.

A megfigyelési mánia tulajdonképpen *az ellenőrzési mánia* és a bűnösségi vélelem természetes hozzátartozója, vagy kiegészítője.

Nem nehéz kitalálni, hogy a *titkosszolgálatokról* beszélek itt.

Minden államnak szüksége van titkosszolgálatokra.

Miért? Nos, elsősorban *az ellenséges hatalmakkal és szervezetekkel szemben*. „Ellenséges hatalmak” alatt főleg ellenséges államok értendők, „ellenséges szervezetek” alatt terrorista és kém szervezeteket értünk.

Ezek ellen valóban kell védekezni.

Mi a védelem tárgya? A válasz egyértelmű: az állam biztonsága, ami olyan fogalmakat foglal magába, mint a demokrácia, az alkotmányos rend, az ország területi épségének és egységének megőrzése, valamint a totalitarizmus tagadása.

A titkosszolgálatok feladata elsősorban *az ellenséges szervezetek megfigyelése*.

Köztudott dolog, hogy különböző okokból, az Amerikai Egyesült Államok a „legkedveltebb” célpontjai a különböző terrorista és

kémszervezeteknek. De, ilyen fajta veszélyeztetettség szempontjából Nagy-Britannia sem marad el sokkal az amerikaiak mögött.

Természetes, hogy ezeknek az országoknak igen erős titkosszolgálatokra van szükségük. A fentebb megnevezett két ország gazdasága igen erős, az életszínvonal magas. Legalábbis, Romániához képest összehasonlíthatatlanul magas mind a két mutató.

Az Amerikai Egyesült Államok titkosszolgálatai összesen 28.576 titkos ügynököt tömörítnek. Nagy-Britannia ilyen jellegű szolgálatai keretében a titkos ügynökök száma 3.800.

Sok ez, kevés ez? Még szakembereknek is nehéz ezt eldönteni.

Ítéljük meg másként ezeket a számokat. Vegyük úgy, hogy a két ország kormányzata, a konkrét helyzet és a *gazdasági lehetőségek* függvényében, ennyi ügynököt tartott *szükségesnek*.

Most fogózzunk meg és ámuljunk!

Romániában a titkosszolgálatok ügynökeinek száma 12.000, írom betű szerint is, nehogy azt higgye az olvasó, eltévesztettem egy nullát, tehát: tizenkétezer!

Elképesztő! Az ember azt hinné, hogy az lenne a logikus, hogy Romániának *aránytalanul* kevesebb titkosszolgálati embere legyen, mint a két említett gazdag, fejlett országnak. Pláné, ha gazdasági szempontok is latba kerülnek.

De, hogy Románia titkos ügynökeinek a száma *háromszor akkora*, mint az angol ügynököké, hát ez több mint meglepő, hiszen Nagy-Britannia lakossága *háromszor akkora*, mint Románia lakossága.

Az Amerikai Egyesült Államokkal szemben nem is érdemes ilyen összehasonlítást tennünk.

Inkább lássuk, mi az ügynökök és a lakosság aránya. Az Amerikai Egyesült Államok esetében *9 titkos ügynök* esik 100.000 lakosra. Nagy-Britannia esetében *6 titkos ügynök* esik 100.000 lakosra.

Romániában 60 (értsd: hatvan) titkos ügynök esik 100.000 lakosra!

Lehetséges ez? Igenis, lehetséges, nem hiába szajkózom én, hogy Románia Fordítottország!

Most tegyünk félre minden rosszindulatot és vegyünk úgy, hogy van egy *minimális szám*, ami minden országban szükséges számú ügynököt jelent, az ország összlakosságától függetlenül. Vegyünk úgy, hogy az angolok, bár „kicsit” jobban állnak anyagilag, mint a románok, takarékosabbak. Mondjuk, mert a skótoknak is van beleszólásuk, akiknek zsugoriságuk és fös vénységük világszerte közismert!

Tehát, mondjuk szükséges a minimális 3.800-as létszám.

De még akkor is, ha ezt a számot levonjuk a román titkos apparátus számából, még mindig marad egy olyan megdöbbentő arány, hogy: 40 titkos ügynök százezer lakosra!

Mivel magyarázható mindez?

Vádoljanak rosszmájúsággal, vagy paranoid típusú gondolkodással, nem tudok szabadulni attól a gondolattól, hogy ez *fennmaradó 40 a 100.000-hez, több mint 8.000 ügynök a lakosság megfigyelésére szolgál.*

Tehát nemcsak bizonyos államok, nemcsak bizonyos terror és kémszervezetek, hanem *a maga a lakosság is ellenség.*

Pontosabban: *a lakosság egy része is ellenség.*

Tekintetbe véve az angol, illetve az amerikai titkosszolgálatokkal szemben észlelhető aránytalanságokat, azt a következtetést is le lehet vonni, *hogy az ellenség nagyobb mértékben található meg a lakosság körében, mint az ellenséges államok és szervezetek esetében.*

Logikus, hogy egy elnyomó állam nagyobb titkosszolgálati apparátussal rendelkezzen, mint egy jóléti jogállam, hiszen a belső ellenség, az elnyomott nép *a legveszélyesebb ellenfél.*

Romániának nagy nehézségei vannak a területi egység megőrzésével kapcsolatban, ezt meg kellene érteni.

Ott vannak a „szakadár” székelyek, akik területi autonómiát kérnek, azon az alapon, hogy van olyan összefüggő, kompakt terület ahol többségben élnek.

Könnyű volt megoldani ezt a problémát Dél-Tirolban, Frieslandban, Alandban, Katalónia vagy Baszkföld esetében, de Európának meg kell értenie, hogy *Románia egységes nemzeti állam!*

És ha Románia egységes nemzeti állam a szent és sérthetetlen Alkotmány értelmében, akkor azok, akik meg akarják ezt változtatni, az alkotmányos rendet, ergo, *az állambiztonságot veszélyeztetik.*

Tehát, a román kormányzat szerint a több mint 500.000 székely és az őket támogató 1.000.000 erdélyi magyar ellenségeknek számítanak.

Nahát, ugye, ha az angoloknak állandóan figyelniük kéne a skótokat, vagy a spanyoloknak a baszkokat és a katalánokat, mindjárt több titkos ügynökre lenne szükség.

Persze, a kákán is bogot keresők talán felteszik a kérdést, hogy a manóba lehet egységes és főleg *nemzeti állam* Románia, ha 1.500.000 magyar nemzetiségű lakosa van? A 2.000.000 romáról nem is beszélve.

Persze, nemcsak a magyarok az ellenségek, lehetnek még egyéb felforgató elemek a román társadalomban.

Ez nemrég kiderült, amikor érthetetlen módon minden nagyvárosban tízezret is meghaladó tömegek tüntettek a Verespataki ciánalapú bányászati terv ellen és egyúttal ezt a tervezetet pártoló Román Kormány ellen.

9.A Spárta-szindróma.

Egy alapvető kérdés tevődik fel önkéntelenül: *hogyan lehet az, hogy pont a szabadon és demokratikusan megválasztott helyhatósági szervek, a helyi tanácsok és polgármesteri hivatalok nyomják el az állampolgárt?*

Mivel szerintem Romániában a választók elnyomása a választottak által, egy nyilvánvaló tény, az igazi kérdés tulajdonképpen az ilyenfajta elnyomás *oka.*

Mert, a Nyugat-Európai és az Észak Amerikai társadalmi felfogás hatására kialakult társadalmi- politikai kultúránk azt sugallja, hogy *pont azért választunk szabad és egyenlő szavazatokkal vezetőket, hogy azok, a mi, vagyis*

a választók érdekeit képviseljék. Meghatalmazást adunk választott politikusainknak.

Márpedig, a meghatalmazás lényege az, hogy a megbízott maradéktalanul teljesítse megbízója nevében a meghatalmazást, csakis a megbízó érdekeit tartva szem előtt. A római jog rég kidolgozta a meghatalmazás szabályait.

Csakhogy, a megbízottnak, azaz a választottnak, *első látásra* két lehetősége van: a megbízás teljesítése vagy annak megtagadása.

A meghatalmazás teljesítésének megtagadása alatt *passzív magatartást* értek, vagyis azt, hogy a megbízott semmit sem tesz a meghatalmazás által előírt cselekedetek megvalósítására.

Valójában van egy harmadik lehetőség is. Cselekedni, de a megbízó *érdekeivel ellentétben!*

Úgy, ahogy Spártában történhetett hajdanán, amikor a választottak karjukra tűzvén pajzsukat, lándzsáikat választóik felé fordították.

Nem így történt Athénban, pedig Athén szomszédos város volt és lakói ugyanazt a nyelvet beszélték, mint a spártaiak.

Ezzel arra példázok, hogy egymástól nem távoli népek, hasonló szokásokkal, hasonló alkotmánnyal, eltérő államberendezkedést alakítanak ki.

De mégis, miért fordulna a megbízott megbízója ellen, a választott választói ellen?

Látszólag nehéz erre válaszolni.

Jómagam is három stádiumon mentem keresztül. Először, a 90-es évek folyamán, a Forradalom után, azt hittem, hogy a helyhatósági szervek ostoba, felkészületlen és visszamaradott mentalitású emberekkel telített. Reméltem, hogy ez meg fog változni. Azt is hittem, mint sokan mások, hogy mindez a kommunizmus „szomorú öröksége”, ami szép lassan le fog kopni a román hatóságokról.

Nem ez történt. Viszont az igaz, hogy 2000 után tapasztalható volt egy bizonyos fejlődés. Mintha az emberi jogok betartása felé mozdultak volna elő a román hatóságok. Ez a gazdaságon is kezdett meglátszani.

Ez a tény megtévesztett.

De 2008-tól, a napnál is világosabbá vált, hogy egy hatalmas visszaesés következett be. Nap, mint nap, minden polgárral szemben a román hatóságok ellenségesen viselkednek.

Valójában, 1990-től kezdve, a helyzet ugyanaz volt, a választottak, megválasztásuk pillanatától ellenségnek tekintették a választókat, a népet.

Lehet, hogy ezen sokan csodálkoznak, egyenesen hihetetlennek tartják elméletemet.

Felteszem a kérdést: miért, az emberiség történelmében nem léteztek zsarnok, népellenes hatóságok?

Igen, igen, mondanák az okoskodók, de nem lehetnek zsarnokok és népelnyomók olyanok, akiket pont maga a nép választott, saját kebeléből!

Igen, hát akkor Hitlert ki választotta, a földönkívüliek?

Itt közbejöhét egy faktor, az hogy, „egyesekeket megszedít a kézbe kapott államhatalom”. Csakhogy itt nem *egyesekekről* van szó.

15-20 év alatt létrejött egy olyan feed-back hatás, ami telítette a román társadalmat, fentről le és lentől fel. Tudat alatt és tudatosan az egyszerű polgár is meg van győződve, hogy választottjai ellenségei.

A legtöbb állampolgár számára ez a reflexió inkább öntudatlan, a tudatalattiban helyezkedik el.

Erre a gyakorlatban jöttem rá. Bevallom, akkor kezdett kiélesedni bennem a kép, akkor kezdtem rájönni a „spártai szindróma” általános jelenlétére.

Az történt, hogy egy falusi közösség igazgatótanácsot választott egy közösségi vagyion kezelésére. Az igazgatótanács azonnal a „vezetőség” elnevezést kapta, holott a közgyűlés az igazi vezetőség ilyen esetekben.

De, ez még hagyján, hiszen terminológiai tévedésnek is fel lehet ezt fogni.

Viszont, egy „viharos” igazgatótanácsi gyűlés után, megállapítottam, hogy a kilenc tag közül 2 teljesen a közösség érdekei ellen dolgoznak. A gyűlés után, a kocsmában, nem éppen szép módon, az ellenséges két tag hiányában

kijelenttettem, hogy az illetőknek nincs semmi keresnivalójuk a „vezetőségben”, ki kellene zárni őket.

A reakció igen érdekes volt. A legtöbben egyetértettek velem, mármint abban, hogy az érintett két tag a közösség érdekei ellen akarnak ténykedni.

De, hirtelen, spontánul és hevesen, másik két tag azt jelentette ki, hogy hiba lenne kizárni az „ellenségeket”, hiszen közeleg a közgyűlés és akkor „mikor majd szembe kell nézni a néppel, minden ember számít”. Mire a többiek is: „igaz, ejnye, no, erre nem is gondoltunk”.

Hozzátenném, semmi rejtegetnivalónk nem volt a „nép” előtt, sőt, más közösségekkel szemben összehasonlíthatlanul jobb eredményeket következett bemutatnunk. A közgyűlés alkalmával mégis minden igazgatótanácsi tag olyan sápadtan jelent meg, mintha valóban egy öldöklő csatába készülnének, ahol 10 ellenség jut mindenikünkre.

Mi ez, ha nem egy reflex-szerű, ösztönös és beivódott „Spárta-szindróma”.

Kell még bizonyíték?

Nos, teltek az évek, szerencsére a „vezetőség” jól viselkedett, kivételesen kezdett lekopni a „Spárta-szindróma”. Többek között vettünk egy nagyon szép farmot.

Egy nap épp anyósomat és egy másik idősebb asszonyt szállítottam a közeli kisvárosba, elhaladtunk a farm mellett. Mindkét asszony társtulajdonosa volt annak a jogi személynek, akié a farm.

Megálltam és büszkén mutattam meg a farmot, de csak az útról, mert siettünk. „Ez a miénk” jelentettem ki, jogos büszkeséggel. De a két asszony úgy nézte a farmot, mintha épp egy most landolt Ufót látnának. Nem olyan csodálkozással és izgalommal, hanem *olyan idegen tárgyként*.

„Na, mit szólnak?” Végül anyósom megszólalt: „igen, igen, fiam a *tietek!*”

„Kié?”, kérdeztem hitetlenkedve.

„Hát, a tietek, a vezetőségé!”

Hiába erőlködtem, nem tudtam őket meggyőzni, hogy a farm a társtulajdonosoké, úgy, közösen. Nem értelmi szintjük nem engedte befogadni a

realitást, hanem rég kiforrott mentalitásuk. Vagyis a „Spárta-szindróma”, a „nép” szemszögéből.

Így áll a helyzet egy *magánvállalat szintjén*. Mit várunk akkor olyan szinten, ahol az államhatalom gyakorlása történik?

II.FEJEZET.

A POLITIKAI OSZTÁLY

1.A politikai osztály, mint új fogalom.

Eddigi társadalmakban, olyan társadalmi osztály, hogy „*politikai osztály*”, nem létezett.

Léteztek *társadalmi osztályok*: munkásosztály, paraszti osztály, középosztály, burzsoázia (tőkések osztálya) stb.

E társadalmi osztályokat, több vagy kevesebb eréllyel és sikerrel saját politikai pártjaik *képviselték*.

Viszont *politikai osztályról* még nem hallottunk, hiszen a politika egy képviseleti *eszköz*, és mint ilyen, nem képviselheti *saját magát*! Ez nevetséges elképzelés, első hallásra is. De, ne feledjük, Fordított-országban minden lehetséges, főleg a röhejes, fiktívnek tűnő, de szomorú kimenetelű helyzetek.

Ha belegondolunk, a kommunista rezsím is azon alapult, hogy létezett *egyetlenegy párt*, amelyet felfoghatunk úgy is, mint politikai osztályt. Ez a jelenség ott sikkadt el, hogy a kommunista rezsímre úgy emlékezünk, mint egy *tiszta, egyszemélyes diktatúrára*.

És most jól figyeljünk!

A diktatúra és egy politikai osztály létezése nem zárta ki egymást a kommunizmusban. Ez igaz? Kétségtelenül igaz.

Miután megbukott a kommunista rezsím, kialakult a *pluralizmus*, a *többspártiság lehetősége*. Ez röpködött a levegőben, ezt sulykoltuk magunk

fejébe, ez ragadt és hatott ránk a legerősebben, annyira furcsa, érdekes, mámorító és hallatlan volt, hogy több pártra szavazhatunk. Választhatunk.

Pedig a modern, jóléti, nyugati típusú jogállam többről is szól, nemcsak többpártiságról és szabad választásokról.

Akkor most bátran kijelentem, hogy egy igazi, modern, nyugati demokráciában nem létezhet politikai osztály, *csak politikai pártok, amelyek különböző társadalmi osztályok érdekeit képviselik.*

Politikai osztály *csak egy látszat-jogállamban létezhet.*

De még mielőtt kialakulna bennünk az a tévhit, hogy minden román politikus korrupt vagy, hogy a politikai osztálynak minden tagja egyformán jellemtelen és nyereségéhes, nézzük meg a politikusok alaptípusait, ahhoz hogy megértsük, hogyan működik *belülről* a politikai osztály.

2.Román politikus típusok

Kezdjük fentről lefelé.

A „tisztá” típus.(homo politicus puriensis)

Nem minden romániai politikus korrupt.

Bár, minden esetben fizetésük nevetségesen csekély a társadalmi státusukhoz méltó életszínvonal biztosításához, egyesek türtőztetik magukat és csak a fizetésükből élnek.

Az most nem érdekes, hogy jellembeli erősségük, vagy a lebukástól való félelem teszi őket megvesztegethetetlenné, tény az, hogy ha hosszabb ideig kibírják „tisztán”, akkor észre sem veszik, mennyire megnő a hatalmuk, azon a szinten, ahol tisztségüket betöltik.

A párt ragaszkodni fog hozzájuk, több okból fogja előléptetni az ilyen embert.

Először is, *meg kell őrizni a látszatot.* Egy látszat-jogállamban sokkal fontosabb ez, mint egy valódi jogállam esetében. *A kirakatba* jó árut, azaz becsületes embereket kell kitenni.

Másodsorban, a párt tagjainak, főleg a korrupt embereknek, megvan az a minimális életösztönük, amely által belátják, hogy ha a párt élén, különböző szinteken csak korrupt és zsarolható emberek vannak, akkor a következő választásokon *süllyed a hajó és akkor mindenki elpusztul.*

Harmadsorban, a „tisztá” embernek idővel nagy hatalma lesz. Rájön, hogy körülötte nagyon sok a korrupt ember, akik egymás ellen is intrikálnak és a szervezeten belül egymást pletykálják. Ha csak egy kicsit is okos, rájön, hogy ő zsarolhat másokat, viszont ő nem zsarolható.

Olyan ő, *mint vakok országában a látó, tehát KIRÁLY.*

Végül, de nem utolsó sorban, a politikai párt keretein belül folyik az egymás elleni kémkedés, kölcsönös sakkban- tartás.

A legtöbb anyagi, korrupt tag, legyen bár akármennyire is intelligens egyed, mentalitása meggátolja abban, hogy elfogadja: létezhetnek becsületes emberek is. Ha ezt elfogadná, gyűlölhethé saját magát, de jellemtelensége ebben megakadályozza. Ezért ők a tiszta emberben egy *hihetetlenül dörzsölt alakot* látnak, aki „tökéletes bűntényeket” hajt végre és eltünteti bármilyen nyomot. Ezért rettegnek a becsületes emberektől.

Persze, néha a „szűz” emberekről is kiderülhet, hogy valóban dörzsölt alakok, akik „okosan dolgoznak”.

Vagy, vannak olyan esetek is, amikor *becsvágy* okán az egyébként megvesztegethetetlen politikusról is kiderül egy-egy tisztátalan tett.

Ilyenkor általában nem szándékos tettről, hanem *gondatlan mulasztásról* van szó.

Például gyakori eset az, hogy, becsvágya miatt a nem korrupt politikus meg akarja szerezni a *doktori címet*, mert az olyan jól fest a névjegykártyán.

Értelmi szintje meg is engedné, hogy könnyedén kiharcolja a tudományos címet. Viszont ideje nem engedi meg.

Ezért felkér egy lekötözött vagy megfizetett ifjú szobatudóst, írja meg doktori dolgozatát.

És akkor, egy adott pillanatban, a szobatudós, mivel az ő ideje is korlátozott, esetleg sürgetve van, beleesik a *plagizálás bűnébe*. Gátlástalanul

beépíti a doktori műbe egy más tudományos kutató dolgozatát, egyszerű „copy-paste” („másolás-beillesztés”) módszerrel.

Ez előbb utóbb kiderül és nagy cirkusz lesz belőle.

Értsük meg jól: maga az érintett politikus sohasem alacsonyodott volna odáig, hogy ilyesmit tegyen. Inkább ne lett volna doktori címe!

Onnan is látszik, hogy mennyire a „tisztá” politikusokra jellemző egy-egy ilyen bűn, hogy hálójába estek már olyan emberek is, mint Németország elnöke, Magyarország elnöke vagy *Románia miniszterelnöke*.

A különbség csak a „bűn és bűnhődés” terén mutatkozott. A német és a magyar csúcspolitikusok meg sem várták a kiróható szankciókat, *benyújtották lemondásukat*.

A román miniszterelnököt viszont egyáltalán nem zavarta a dolog, jobbra- balra kimagyarázta magát és a lemondás gondolata egy pillanatra sem gyötörte álmait.

Moldova György, az íróóriás, a politikusokat és magát a politikai gyakorlatot elemezve, nem túl finom, de igen találó hasonlattal jellemzi az ilyen eseteket: „ha valaki sokat ismétli, hogy nem én szartam be a nadrágomba, idővel sokan el is hiszik, sőt ő maga is”. Szellemes és sok helyzetre alkalmazható mondás, ha egyes „esztéták” szerint csúnyának is mondható, de nem itt van a kutya elásva.

Szerintem az egyszerű igazság az, hogy a román miniszterelnök bűne oly csekély és oly jelentéktelen volt politikai osztálybeli kollégáik „rémtetteivel” szemben, mint az egy slukk marihuánát szívó kamasz a kolumbiai drokartellel összehasonlítva.

A hírt a miniszterelnök politikai osztálybeli kollégái, őt lejáratandó, közrebocsájtották, de nem nagyon feszegették.

Visszatérve a politikai osztály „szűz gyerekeire”, akik „látók a vakok között”, feltevődik a kérdés: valóban becsületesek-e.

„Bűnösök között cinkos a néma”.

Szép mondás ez is. Ennek alapján, nem jellemtelen-e maga a meg nem fertőzött egyén, nem szolgálja-e ki a politikai osztály érdekeit, pont saját becsületességét, okosságát és tettejét felhasználva?

Nagyon könnyű így elítélni egy-egy politikust.

Ahhoz hogy megértsük a „tisztá emberek” pályafutását, figyelembe kell vennünk azt is, hogy ezek az egyének általában idealistaként, jó szándékkal szálltak be a politikai harcba.

Hatalmuk egyre nőtt, márpedig a hatalom megrészegíti és függővé teszi az embert. Idővel már csak a harc és a hatalom érdekli őket.

Az ilyen politikusok prototípusa Ion Iliescu volt, *akit csak a politikai hatalom érdekelt, a pénz egyáltalán nem*. Szerintem még éhezni és nélkülözni is hajlandó lett volna, csakhogy a hatalom a kezében maradjon.

Minden párt élén ilyen emberek állnak.

Egyesek olyanok, mint Sziszfusz. Megpróbálják megjavítani, „megreformálni” a politikai osztályt.

De küzdelmük csak illúzió, a román politikai osztályt még puskagolyókkal sem lehetne megjavítani.

Látni fogjuk azonban, hogy hatalmukkal semmi jót nem tudnak cselekedni népük javára. Olyanok ők, mint az olyan varázslók, akiknek hő vágyuk volt, hogy varázserejük legyen, de csak az „erő sötét oldala” (the dark side of the force”) adatott meg nekik.

Számbelileg a „tiszták” igen kevesen vannak, egy-egy párt keretein belül az 0,1%-ot sem üti meg számuk.

Az adószedők.(homo politicus colector cotisaensis).

Egy másik típusa a román politikusnak az úgynevezett „adószedők”. Számbelileg talán még kevesebben vannak, mint a „tiszták”, de pozíciójuk nagyon fontos.

Bátor, fejüket el nem vesztő, számító okos és bűnöző hajlamú emberek ezek az *adószedők*. Igazi maffia-főnök típusok.

Mielőtt egy-egy naivabb olvasó azt hinné, hogy törvényes adók behajtásáról beszélünk, tisztáznunk kell, hogy itt szó sincs ilyesmiről.

Fordított-országban ugyanis, természetesen, az adó kérdése is fordítva működik. A fekete- gazdaságban, a földalatti gazdaságban, vagyis a törvényen kívüli gazdaságban sokkal nagyobb pénzek forognak, mint a törvényesen ellenőrzött gazdaságban.

Nos, az „adószedők” arra vetnek ki adót, ami meg *nem* lett és *meg sem lesz* adóztatva. Mármint, hivatalosan nem.

Fentebb bemutattam a vámosok példáját. A képlet viszonylag egyszerű. A román piacon szerepelni kívánó kereskedő letejel a vámosnak és akkor nincs megvámolva az áruja. A vámos, leszedvén saját díját továbbítja a sápot a főnöknek, majd az a nagyfőnöknek.

Mindenki jól jár, mindenki gyarapszik. Az egész üzlet hatalmas pénzekkel gazdagítja a hatalmon lévő párt kasszáját.

Az adószedő *hatalmas vagyonra tesz szert*, ugyanakkor nagyon sokan kiállnak mellette, ha bajba kerül, hiszen mindenki tudja, mennyire kockázatos szerepet vállalt.

Az ilyen adószedők politikai pozíciója is igen magas, általában miniszterek vagy államtitkárok.

Hatalmuk vetekedik a „tiszták” hatalmával.

A kényelmesek (homo politicus comodus consilius administratiensis).

A „kényelmesek” vagy más néven a „puhányok” azért szállnak be a politikába, mert szeretik a magas társadalmi státust és az anyagi jólétet.

Általában, rendelkeznek egy jó adag nárciszizmussal.

Sokszor ők maguk, vagy szüleik komoly anyagi áldozatot hoznak, vagyis jelentős összeggel támogatják meg a pártot, amely hálából jelölteti a becsvágyó „hazafit”.

A kényelmesek nem tévesztendőek össze a „herékkal”.

A puhány: „úri csont”.

A here, protezsált naplopó.

A kényelmesek, vagyis a puhák magas és közepes szinten politizálnak. A parlamenti képviselők és szenátorok nagy többsége ebbe a kategóriába tartozik. Nagyon sok kormánytisztviselő is a kényelmesek sorát gazdagítja. *Számuk mintegy négy-ötezerre tehető.*

A „puhányok” nem szeretik a korrupciós eseteket (ehhez túl gyávák), nem másznak bele semmilyen üzérkedésbe, de *csupán a fizetésből ők sem hajlandók megélni.*

Mint mondtam, Romániában a megélhetéssel és fizetéssel kapcsolatban létezik egy hihetetlenül *képmutató* álláspont.

Ezért, a politikusok fizetése rendkívül csekély. Nemcsak a populista politika okán, hanem azért is, hogy *a korrupció és megvesztegethetőség* eleve garantált legyen.

Tehát, mondjuk a megválasztott vidéki képviselő felkerül Bukarestbe és ott azt láthatja, hogy egy közepes magáncég vezetőségének tagjai is sokkal többet keresnek, mint ő, aki egy egész nép sorsáért felelős.

Ez igazságtalanság!

De ezt az igazságtalanságot helyre lehet hozni. Erre valók az *Igazgatótanácsok*. Tudniillik, az államnak vannak nagy vállalatai, ahol egyedüli tulajdonos az állam vagy pedig társtulajdonos.

És akkor „szegény” államot, ugyebár, csak nem lehet képviselet nélkül hagyni?

És akkor beteszik a „kényelmezt”, más száz, néha ezer kényelmes mellett a különböző igazgatótanácsokba. Érdekes, hogy a „puhány” itt *néhány óra* alatt keresi meg azt az összeget, amit egy *hónap* alatt kapna meg, mint képviselő.

Az élelmesebb, avagy pofátlanabb kényelmesek akár tíz igazgatótanácsban is csapolják az államvagyonnak nevezett Nagy Fejőstehenet.

De, nehogy úgy képzeljük el, hogy ezek a *kényelmesek veszik a fáradságot*, hogy meg is jelenjenek az igazgatótanácsi üléseken. Hiszen akkor egész stadionokat kellene kibérelni a gyűlésekre, mert egyes szemtelen „puhányok” beteszik a tanácsba a feleséget, gyerekeket, kutyát, macskát, aranyhalat. Minden családtagot, minden háziállatot.

Miért nevezem én őket puhányoknak, avagy kényelmeseeknek?

Nemcsak azért, mert a „tevékenységük” semmilyen fizikai vagy szellemi *erőfeszítést* nem jelent, hanem azért is, mert *kockázatvállalásuk is nulla*, jövedelmüket kifizetési dokumentum által kapják, *könyvelőségi szempontból teljesen törvényesen*.

Tehát, szó sincs korrump üzletekről. A jövedelem maga is teljesen *passzív*.

A kényelmes politikus a tükörbe néz, és úgy látja: ő jófiú, ő szépfiú vagy legalábbis „okos gyerek”, akinek jár az a pénz, amit felvesz, mint igazgatótanácsi tag. Az, hogy miért keresi meg egy óra alatt havi fizetésének sokszorosát, holott jelen sincs túlfizetett „munkahelyén”, nem gondolkoztatja el a puhányt.

Hát persze, hiszen, „minden szentnek maga felé hajlik a keze”.

Na, most, „kényelmes szentünk” önmagáról kiépített társadalmi nélkülözhetetlenségi képe akkor omlik össze, amikor megjelenik a „puhányizzasztó”, a „gyomrozó”, a zsaroló nagyfőnök embere, aki szemébe vágja „hősünknek”, hogy mennyire parazita ő, milyen erkölcstelenül vágja zsebre a „tokányt”, anélkül hogy dolgozna, míg mások éhbérért gürcölnek.

Ettől fogva „hősünk” neve már nem Mucius Scaevola, átváltozik fából faragott bábbá, hazug, hosszúorrú Pinochiová. A különbség csak az, hogy politikusunkból soha sem lesz „igazi kisfiú”.

Megmarad örökké bábnak a bábszínházban, minden mozgását a bábmester fogja irányítani.

Pedig, csak jellembeli puhánysága, félelme és kényelmessége teszi bábbá, hiszen „igazgatótanácsi” tettei nem is olyan súlyosak, nem követett el bűncselekményeket, csak erkölcstelenségeket, ami a román politikában nem is olyan nagy bűn.

„Bárcsak minden román politikus lenne ennyire becstelen, lopna csendben és békén hagyna minket, egyszerű adófizetőket”, egyezne bele az egyszerű román dolgozók vagy vállalkozók nagy többsége.

Ezek a puhányok valódi szimpatikus finom úriemberek a „pofátlan rámenősökhöz” képest.

És, ami a legfontosabb, a „kényelmesekben” azért mégis rejlik egy minimális emberség, büntudathajlam és lelkiismeret-furdalás, ami azért ritka a román politikusoknál. Ezért is zsarolhatók szerencsétlenek.

A pofátlan rámenősök (homo politicus impudicus captivus).

A rámenősök már úgy kezdik politikai karrierjüket, hogy az elején megkérdezik, nekem mi lesz a hasznom? Hol a tokány?

Persze, egy bizonyos fokig mindenki anyagi, viszont az a kategória, amelyet pont most elemzünk, rendkívül kapzsi. Egyáltalán, magában a politikai karrierben, csakis egy nagy üzletet látnak, semmi mást.

Minden ragad a kezükhöz, szinte letámadják a kérelmezőt, tudtára adják, semmilyen esélye nincs, ha nem tejel le.

Újabb és újabb zsarolási manőverek születnek meg a pofátlan rámenősök fejében. Például, az utóbbi időben a városrendezési tervek szinte lehetetlenné tesznek bármilyen fajta építkezést.

A helybéli satrafák biztatják a kérelmezőt, építsen csak nyugodtan, ők majd elintézik az építkezési engedélyt. Persze, mondanom sem kell, a kérelmező már az elején le kell, hogy tejeljen. De ha nem is tejel le mindjárt az elején, az sem baj, hiszen nem itt jön össze az igazi „üzlet”.

Miután a szerencsétlen ipse felépítette a házát, csak akkor látja be, mekkora pácba is került, épülete törvénytelenül áll, bármikor lebontható. A polgármesteri hivatal májerei ki is használják ezt, kíméletlenül. Az elviselhetőség határáig zsarolják az épület tulajdonosát, aki tudja jól, hogy még fel sem jelentheti a zsarolókat, hiszen akkor mérget vehet házának lebontását illetően.

Nehogy valaki azt higgye, hogy az engedély nélküli építkezések esete ritka, vagy elszórt jelenség. Csak Kolozsvár és környékén *több ezer* ilyen épület van.

Persze, a *rámenős pofátlan* mindenből részt akar és ezt már az elején nyíltan kijelenti. Ha valaki nem tejel le, akkor úgy érzi, meglopták, becsapták és megkurtították.

Ez a típusú politikus alkotja a román politikai osztály „gerincét”, a „ravasz kéretőkkel” egyetemben. Főleg polgármesterekre és *községi jegyzőkre (titkárokra)* jellemző ez a típus.

Tudom, hogy furcsa kijelentenem azt, hogy a román politikai osztály *gerincét* alkotják olyan emberek, akik *gerinctelenek*.

Általában egy-két év alatt „horogra kerülnek”, mert kapzsiságuk határtalan. Valahányszor megkapják a kenőpénzt, mindig úgy érzik, túl keveset kértek, *tehát meg lettek lopva, de legalábbis rövidítve*.

Ezért egyre többet kérnek vagy, ami öreg hiba, a már kialakult és megadott sarcon felül, „pótlékot” követelnek. És akkor előbb- utóbb ráakadnak olyan emberre, aki nem hagyja magát zsarolni.

Sikeres paraziták azok az élősködők, amelyek minél tovább hagyják élni az őket tápláló gazdaszervezeteket.

Viszont, egyes polgármesterek sokszor olyan kenőpénzeket kérnek, ami tönkretenné a vállalkozót, értelmetlenné tenné magát az üzletet. És sokszor ezen buknak le. Az agyonzsarolt és dühös befektető feljelenti őket.

Az ilyen politikusoknak a létezése és nagy elterjedtsége miatt Romániát messze ívben elkerülik a valamennyire is racionális külföldi vállalkozók.

Pont az ilyen zsaroló politikusok prédikálnak választások előtt az idegen befektetések szükséges mivoltáról. Persze ezenközben, úgy gondolnak az idegen befektetőkre, mint útonálló bandita, az utakon járó gazdag, kifosztandó kalmárra.

Ne legyünk azért teljesen igazságtalanok, nemcsak a pofátlan-rámenős polgármesterek riasztják el az idegen befektetőket, hanem az átkozott licenszeknek, autorizációknak, csertifikátoknak és egyéb idióta, felesleges és bürokrata aktáknak garmadája.

A ravasz, magát kérető (homo politicus vulpiensis).

Szintén polgármesterekre és községi jegyzőkre (titkárokra) jellemző típus, tulajdonképpen rokon a pofátlan-rámenőssel. A végeredmény ugyanaz, a különbség csak abban áll, hogy a rámenős azonnal „rád száll”, rábeszél, utólag zsarol, míg a ravasz kérető nem szól egy szót sem a „bundáról”, de egyszerűen

nem csinál semmit, várja, hogy „kigyúljon benned a lámpás”:” itt le kell tejelni, másképp, semmi esély”. Csak úgy magától, nem fog előrehaladni az ügy.

A magát kérető olyan, mint az a szépasszony, aki bevehetetlennek tűnik, de azért mindenki megkaphatja, ha egy kicsit is rámenős.

Bocsánatot kérek lányoktól és asszonyoktól, hogy az ő soraikból vettem példát ilyen gazemberek jellemzésére. Már ha nem másért, azért is, mivel az ilyen család nők arányszáma igen csekély a becsületes fehérnépek számához képest, míg a politikusoknál, az ilyen „kurvaság” igencsak elterjedt jelenség.

A pofátlan- rámenősök és a ravasz- magukat-kéretők alkotják a román politikai osztály „derékhadát”, számukat mintegy 10-15.000-re „becsülöm”.

Mint látni fogjuk, ennek a derékhadnak tagjai anyagiassága és magának valósága miatt, több mint tíz évig nem volt összehangolt politikai ereje, „aki bírja marja” alapon működött, viszont az utóbbi tíz évben, mivel veszélyeztetve érezték magukat, csatarendbe álltak és együttesen léptek fel úgy a nép ellen, mint a felsőbb politikai rétegek ellen és beigazolódott annak a mondásnak a kikezdzhetetlen tanulsága, hogy: „sok lúd disznót győz”.

A herék (homo politicus passiviensis).

A herék létezése és óriási számuk egyike azon tényezőknek, amelyek Romániát, a fordított-országok és a látszatjogállamok koronázatlan bajnokává emelik.

A méhek társadalmában a herék száma igen csekély, a dolgozóké nagy.

Nos, Románia azért is Fordított-ország, mivel itt a herék száma igen nagy, vetekedik a dolgozók számával.

Az eddigi társadalmakban mindig az volt a baj, hogy egy kisebbség élősködött a többség munkáján.

Romániában a herék száma kb. 500.000. Óriási szám ez. Ennyi *nem dolgozó embert kell eltartson az ország, úgy mintha dolgozók lennének.*

Kik a herék? Ők a „kényelmesek kényelmesei”.

A munkahelyüket általában megfizették a szülők, akik „meleg és biztos” helyre akarták juttatni csemetéjüket.

A herék olyan állami tisztviselői állásokat töltenek be, amelyek abszolút *feleslegesek*.

A fizetések nem túlságosan nagyok, de kielégítőek, főleg ha figyelembe vesszük, hogy nulla munka mellett, nulla a felelősség.

A herék bukaresti szintű, központi „politikusok”.

Idézőjelbe tettem a politikusi minőséget, hiszen a herék nem is igazán politikusok, de mivel, „sok lúd disznót győz”, politikailag fel lehet használni őket.

Mivel foglalkoznak a herék osztályának aggasztó számú tagjai?

Semmivel!

Ők olyan rangokkal rendelkeznek, hogy: *főtanácsadó, jogtanácsos, tanácsadó, helyettes tanácsadó vagy segédsugalmazó, statisztikus, segédstatisztikus stb.*

Vannak olyan minisztériumok ahol a jogtanácsosok száma ijesztően nagy. Például a mezőgazdasági minisztérium esetében.

Mivel a mezőgazdaság Romániában szinte a nullával egyenlő, akkor ügyek sincsenek, tehát a jogászok munkája tárgytalan. Mégis több százan vannak.

Azt mondanom sem kell, hogy az állásokat csúszópénzekkel lehet csak elfoglalni, tehát miniszteri szinten *jövedelmező a herék osztályának szaporítása*.

A herék osztálya *egy vakvágány*. Mivel számukra nincs dolog, ezen a szinten nincs korrupció. Igaz, munka és felelősség sincs.

Akad egy-egy elégedetlen here, aki hivatali befolyással üzérkedik, de ez annyira jellemző az egész társadalomra, hogy nem foghatjuk rá a „szegény” herékre, hogy ez az ő sajátosságuk.

A herék fővárosi, bukaresti szinten azt a szerepet töltik be, amit vidéken a *hamis segélyezettek* jelentik.

Lázadás esetén ők jelentik a *rendfenntartó erőket*.

Számukra a rezsim megmaradása nem ideológiai, hanem *egzisztenciális kérdés*.

Az üzérkedők (homo politicus traficaensis).

Hátra hagytam ezt a réteget, amelyik minden szinten előfordul.

A hivatali befolyással való üzérkedés nemcsak a politikusok monopóliuma.

Egy aljas társadalomban ez a jellemtelen „sport” elterjedt.

Én ismertem olyan embert, aki óriási vagyonra tett szert az igazságszolgáltatás terén, anélkül, hogy írni és olvasni tudott volna.

Rendőrségi besúgó lévén, megtudta, kit tartoztattak le azon a héten szép városunkban. Felkereste a letartóztatott egyén családját és elmagyarázta nekik, hogy közte és a jó ügyvédek között az a különbség, hogy a jó ügyvéd ismeri a törvényeket, de ezzel nem nagyon megy semmire. Viszont ő, *ismeri a bírókat*, és ez már döfi.

Nem sokat habozott, előjött az ajánlattal, általában ötezer eurót kért, amely mind a bírónak adatik.

Ő persze nem nyer semmit rajta, hiszen emberbarátságból teszi mindezt.

„Az ügyvédet persze tartsák meg, neki semmiről sem szabad tudni, hadd higgye az a balek idealista, hogy a siker az ő szép védőbeszédének tudható be”.

Na, mármost, az üzérnek persze esze ágában sem volt bírókat megvesztegetni. Közélről leste az ügy kimenetelét. Ha a szerencsétlen vádlottat, az üzlet „tárgyát” letartóztatták, már vitte is vissza az egész összeget: „nem lehetett, mert igen nagy emberek álnak a háttérben” (vagy más ilyen rejtelmes magyarázat). No, de nincsenek örökké vesztes sorozatok, legrosszabb esetben is tízből legalább egy nyerő.

Feltevődik a kérdés, miért nem bukott le ez a primitív harácsoló? A magyarázat egyszerű.

Mikor az ügyet nem sikerült elintézni, *a pénzt azonnal visszaadta*. Gondoljuk csak el, mikor a feleségnek tudomására jut, hogy férjét letartóztatták vagy nem engedték ki a legutóbbi szabadlábra helyezési kérelem után sem, miután kizsibbad első csalódásából, a fejébe villan: „és még ráadásul a pénzemet is kicsalták!”. Mekkora megnyugvást jelent az üzér, aki azonnal visszaadja a pénzt. Lám, még vannak becsületes emberek is ezen a világon!

Azt talán a gyengébbeknek sem kell elmagyaráznom, hogy az olyan ügyekben, amelyeknek végkifejlete „jó”, vagyis vádlott nincs letartóztatva, vádlottat kiengedik stb., *mindenki hallgat, mint a sír*. Ugyanis, ha kitudódik, hogy „bunda” volt a dologban, az ügyészség perújrafelvételt kérhet.

Azért mutattam be ezt a teljesen reális esetet vagy inkább eset-sorozatot, mivel ismertetni akartam a „hivatali befolyással üzérkedés” egyik klasszikus formáját, vagyis azt a formát, amikor a befolyást megvásárló „ügyfél” csak azt *hiszi*, hogy az üzérnek valódi befolyása van. Ez inkább csak az igazságszolgáltatás terén működik így.

A másik fajtája a „hivatali befolyással való üzérkedésnek” az, amikor az üzér valóban átadja az összeg egy részét vagy egészét. Itt azért hadd jegyezzem meg, annyira balek üzérrel még nem hallottam, hogy az egész összeget átadta volna.

Visszatérve a témára, a román politikai osztály keretén belül csak úgy nyüzsögnek az üzérek. Szinte *nincs olyan hét*, hogy legalább le ne tartóztassanak tekintélyes állásokat betöltő üzéreket vagy az általuk megkent más hivatalnokokat.

A naivabb olvasó megkérdezhetné: miért van szükség üzérre ott ahol olyan nagy a korrupció? Miért nem fordul a kérelmező direkt ahhoz a hivatalnokhoz, aki ügyében dönt, miért nem tesz annak ajánlatot?

Tudnunk kell, hogy korrupt hivatalnokaink, politikusaink nem most szálltak le a falvédőről. Ha nem ismernek, olyan furcsán néznek rád és olyan hevesen utasítják vissza a kenőpénzt, hogy azt kell hinned, tévedtél, ebben az országban nincs is korrupció. És még, hogy felsértődik a megkísértett tisztviselő!

Nem barátaim, még a pofátlan rámenősök is vannak annyira „rókák”, hogy nem sétálnak be egykönnyen a csapdába.

Tehát nem elég az, hogy pénzed van, szükség van *összeköttetésre* is. Vagyis üzérre, közvetítőre.

És akkor a boldogtalan és kielégítetlen kérelmező keres egy „összeköttetést” vagyis egy ismerős politikust, hivatalnokot, akiben az ügyet intéző tisztviselő is megbízik.

Persze, *nagy üzletek* esetén a kenőpénzek is óriásiak. Itt már nem babra megy a játék. Például autósztrádák, utak vagy nagy értékű közbeszerzési ügyek esetében óriási pénzekről szól nemcsak maga a biznisz, hanem az üzér bére is.

Tehát, a politikai osztály tele van üzérekkel. Sokszor a szerepek állandóan cserélődnek. Ma üzér vagyok, miniszter létemre X cég megbízásából, azért, hogy Y államtitkárnál elintézzem Z megbízó ügyét, de meglehet, holnap már Y államtitkár jár közbe nálam P vállalkozó megbízásából.

Ha már korrupciós eseteknél tartunk, a naiv amerikai, német, holland vagy mondjuk, francia állampolgár jogosan teszi fel a kérdést: „hogya a manóba lehet korrupció közbeszerzési ügyek esetén, holott, európai normák szerint átlátható árverezésekről van szó?”

Kedves amerikai üzletember barátom! Volna számodra egy nagyon rövid, de fontos tanácsom: „Yankee, go home!” És hidd el nem xenofóbia vezérel, amikor ezt mondom neked, hanem őszinte emberszeretet. Ha ilyen naiv vagy, nincs, mit keressél Fordított-országban, ezer közül sem fogsz egyetlenegy közbeszerzési szerződést megkapni, bármennyi pénzed is legyen.

Miért?

Egy kis történelem, hadd lássuk, hogyan *működött* a román közbeszerzés.

A polgármester szólt, mondjuk, a sógornak, akivel megfelezte a hasznot, az kért a legtöbb pénzt, mégis ő vitte el a pálmát más kritériumok alapján.

Mondjuk a polgármester sógora nyert egy útépítést 1.000.000 euróval. Mondjuk a költség 800.000 euró, 200.000 euró a profit, a nyereség. Ebből a sógoráé 50.000 euró, míg a polgármesteré 150.000 euró.

Jöttek a „gyűlöletes” európai, „sápadt- arcú” rendszabályok.

De nehogy azt higgyük, hogy a román közbeszerzés korrump alapja megingott volna, „sápadt” európai normák okán!

Dehogyan!

Továbbra is „deszkurkálják” magukat a polgármesterek.

Csakhogya most, Fordítottországhoz méltóan, fordítva!

Vagyis: jönnek az ajánlatok. A fenti példát véve alapul, mondjuk a munkálat költsége 800.000 euró és csak ezen felül lehet szó profitról.

Senki sem lesz bolond 800.000 eurót kérni az adott munkálatért. Azazhogy, mégiscsak lesz egy ilyen ajánlat: a sógoré. Sőt, ha úgy fordul és szükséges, akkor még alá is ígér. Mondjuk, jöhet egy német cég egy új technológiával, ami a költségeket lecsökkenti 700.000 eurós összegre.

A „sógor” azért engedheti meg magának, hogy olyan összegekért dolgozzon, amelyek nem fedezik a költségeket sem, mert a román polgármesterek olyan „technológiát” találtak ki, amelyet sem német, sem japán, sem amerikai meg nem előzhet.

Arról van szó, hogy mikor elfogy a pénz, a munkálat még félig sem lesz kész és akkor a polgármester, összeköttetései révén *kiegészítést kér!* Ilyen egyszerű.

Minden pénz Bukarestben van, és onnan jön.

A központból.

És akkor a kiegészítésen már nagyon jól lehet nyerni, még akkor is, ha osztozni kell azzal a központi politikussal, aki a kiegészítést jóváhagyja.

Hát *ezért is* létfontosságú a külföldi tőke beáramlásának megakadályozása.

3.A román politikai osztály „megreformálása”.

Az hogy, politikai osztály, nem az én kitaláció. Néhány éve már nemcsak a sajtó, hanem maguk a politikusok is elismerik a politikai osztály, mint társadalmi osztály létezését.

Egyes él-politikusok állandóan azt papolják, hogy szükség van a politikai osztály reformációjára.

Vagyis, *nem a politikai osztályt kell szerintük felszámolni, mint társadalmi osztályt, hanem megjavítani ezt a struktúrát.* Valahogy úgy belülről-kívülről, nem lehet tudni, hogyan?

Pedig, 1990-től történt egy-két minőségi változás.

1990-től úgy 1994-ig a parlamenti képviselők és szenátorok fizetése gyalázatosan kevés volt. Nagyrészüket a *mogulok* tartották el kegyelemkenyéren. Ezek a mogulok újkazdag milliomosok voltak, nagyrészüik primitív és műveletlen ember.

1994-től a „honatyák” rájöttek, mennyire ostoba dolog, hogy művelt és iskolázott úriemberek létükre primitív, kétosztályos emberek tenyeréből esznek, „szelíd kannibál” módjára.

Arra is rájöttek, ostoba dolog aprópénzért és kegyelemkenyérért potom pénzen átjátszani az állam vagyonát az újkazdagok kezébe.

Egyes politikusok kezdtek beülni a nagy állami vállalatok igazgatótanácsaiba és látták, hogy jó!

Egyre nagyobb óránkénti fizetéseket utaltak ki maguknak és lett világosság agyukban és zsebükben, és látták, hogy nagyon jó!

Megvilágosodott a politikusok számára a mogulokkal szembeni függetlenség kivívásának útja.

Szép lassan a mogulok háttérbe szorultak, a politikusok teret nyertek.

Addig a politikusok *érdekcsoportokat* képviseltek a kilencvenes évek folyamán. De nehogy már valaki azt higgye, hogy a baloldali politikusok például a munkásosztály érdekeit képviselték vagy a farmerekét!

Nem, a nagytőkések, vagyis, a primitív újkazdagok érdekeit szolgálta úgy a baloldal, mint a jobboldal.

Egy olyan politikai berendezkedés, ahol a nemzeti burzsoázia érdekei érvényesülnek, csakis *centralizált, központosított lehet*.

Ez a központosítás annyira fokozódott, hogy, úgy kb. 2002-ben már nem is a nemzeti burzsoázia érdekeit, hanem *saját* érdekeit szolgálta a politikai osztály.

Egy jó ideig a politikusok és a fináncoligarchák (mogulok) olyan viszonyban voltak, hogy nem lehetett tudni mit látunk: róka-fogta-csukát avagy csuka-fogta -rókát.

Aki nem érti a hasonlatot, hadd mondjam el, honnan jön.

A csuka néha igen nagyra nő, a tíz kilót is meghaladja. Ekkor kezd nemcsak halakra, hanem vízi szárnyasokra, sőt vízparti emlősökre is vadászni. A róka is kedveli a békát vagy a halat. Különösen íváskor les halakra.

Többször is megfigyelték, hogy a nagy csuka a part közvetlen közelében, a víz színén leelkedett zsákmányra. A róka észrevette a mozgást és szép lassan becserkészte a csukát, vagyis közelébe férközött. Egyszerre csaptak egymásra: a róka a víz felé mart, a csuka kifelé rabolt.

Egymásba ragadnak: a csuka húzza befelé a víz alá a rókát, a róka viszont kifelé rángatja a csukát. Aki ezt a küzdelmet látja, pillanatnyilag azt sem tudja: most, a róka fogott csukát, vagy a csuka fogott rókát?

Ilyen volt a politikusok és a mogulok harca a századfordulón (ezredfordulón).

Egy idő után győztek a politikusok. Azok a mogulok, akik nem „sorozták be magukat” valamelyik pártba, egyre-másra kerültek a rácsok mögé.

Anyjuk ne sirassa őket.

A mogulok hanyatlása megelőzte az Európai Unióba való felvételt.

A politikai stabilizáció hatására 2005-ben kiforrott és kialakult a politikai osztály. A mogulok immár *csatlósok* lettek, de a politikai osztályon belül is törés történt.

2004-ig a politikai osztály pártjai aránylag békésen osztotta fel a nagy Állami Fejőstehén javait, vagyis, lényegében, az igazgatótanácsok jól tejelő székeit. Az ellenzéknek is jutott bőven a jövedelmekből.

Ekkor, Traian Băsescu, az államelnök, „plusszolt” és megpróbálta kioldani a helyzetet.

Megígérte a politikai osztály reformálását és a korrupcióval való leszámolást. Meghirdette a mogulok elleni keresztes háborút.

Mire alapozott Băsescu?

Maga mögött tudta a választók több mint felét, saját, aránylag fiatal csapatát és a nemzetközi közvéleményt.

Üzenetének lényege a „vae victis”, a „jaj, a legyőzötteknek” volt és sikerült kiaknáznia a választók politikai osztállyal szembeni ellenérzéseit.

Populista volt-e Băsescu politikája, vagy őszinte szándék vezette?

Ma már nehéz lenne pontosan válaszolni erre a kérdésre.

Szerintem, maga a szándék őszinte volt, de az elnök úgy járt, mint József Attila mamája,” testét a tőke megtörte”.

Băsescu nem számolt sem a saját hadseregének szándékával, nem számolt azzal, hogy a mogulok ideje elmúlt és, ami a legrosszabb, nem számolt *a politikai osztály új tagozódásával, a bárók hatalmával.*

4.A bárók hatalma.

A román államhatalom központi és központosított volt 1990-ig. Ez a tény nem rejt semmi rendkívüliséget, hiszen a kommunista rendszerre nem is lehet jellemző másfajta berendezkedés.

Viszont, ezt a központosított rendszert az új, „demokratikus” államapparátus is meg akarta őrizni. Csakhogy, egy bármilyen államnak szüksége van *helyi hatóságokra* is.

Románia helyhatóságait nem lehet „önkormányzatoknak” titulálni, mert egy ilyen fogalom ironikusnak tűnne.

A helyhatóságok vezetőinek ijesztően csekély a fizetésük, függetlenül attól, hogy polgármesterekről, vagy megyei tanácsok elnökeiről beszélünk. Tehát, garantált a potenciális megveszthetőségük.

És akkor, tudjuk már: „deszkurkálják” magukat és, emiatt, zsarolhatóak.

Viszont, a helyi hatóságok emberei, pont emiatt „húztak a házhoz” és sokan közülük mértéktelenül meggazdagodtak. A pénz, a zsarolhatóságon kívül hatalmat is jelent.

A századfordulón megjelentek azok az „államférfiak”, akiket a sajtó és a közvélemény nyíltan és nyilvánvalóan „báróknak” neveznek.

A bárók helybeli hatalmasságok, óriási gazdasági és politikai befolyással egy adott térségen belül. Általában a politikai tisztségük is nagy, vagy a párton belül, vagy mint szenátorok, képviselők, megyei tanácselnökök, vagy akár polgármesterek fejtik ki áldatlan tevékenységüket.

A polgármesterek fizetése 1.500 és 4.500 lejes szintek között mozog (350-1.000 euró), de a megyei tanácselnökök fizetése sem igen haladja meg ezt a szintet. De, nem szabad ám lenézni őket hivatalos alacsony fizetésük miatt.

Négyéves mandátumuk alatt, általában jól megszedik magukat és persze a pártjuknak is jócskán kotizálnak, hiszen másképp igen hamar a Korrupcióellenes Ügyészség „áldozataivá” válhatnak.

De nehogy azt higgyük, hogy a bárók hatalmának fejlődésével egyfajta desz centralizáció tanúi vagyunk.

A régi királyok hatalmukat az istenektől, vagy az Istentől származtatták, legalábbis ezt hitték, ezt hitették el.

Nos, a bárók hatalma is felsőbb hatalom ajándéka, csak sokkal anyagiasabb jellegű. Bukarestből származott és származik. Tehát a bárók a *centralista, központosított* nemzetállam eszközei, kirendelt helyi satrafák és nem a deszcentralizáció tényezői.

Viszont egyes él-politikusok, belátva azt, hogy a központosított államberendezkedés nem viheti előre Romániát gazdaságilag, kilátásba helyezték a regionalizálást.

Ez azt jelenti, hogy az eddigi ötven megye helyett mindössze nyolc-kilenc régió lesz és ezen régiók szintjén sok olyan döntés születik majd, amelyeket eddig csak Bukarest (a központi Kormány) hozhatott.

Ez az irányzat komoly fenyegetést jelentett a bárók pozíciója szempontjából.

A bárók és elsősorban a megyei tanácselnökök nem is vették komolyan ezeket az újraszervezési törekvéseket, amelyeket az EU szorgalmazott, hiszen azok a már presztízs és legitimitás-vesztést elszenvedett Basescu elnök szájából hangzottak el.

Amikor azonban, az új kormány, a többséget maga mögött tudó Ponta-féle Kormány, miniszterelnöke Victor Ponta is kilátásba helyezte a regionalizálás „rémét”, a bárók igencsak nyugtalankodni kezdtek.

5.Új ellentétek-új ellenfelek.

Az EU nemcsak regionalizálást követel, hanem olyan alapvető emberi jogok érvényesítését, mint például a tulajdonjog tiszteletben tartása.

Főleg arról van szó, hogy az EU szorgalmazza a jogtalanul államosított ingatlanok visszaszolgáltatását a volt tulajdonosoknak, vagy azok örököseinek.

2013 elején a regionalizálással párhuzamosan a visszaszolgáltatási törvények végrehajtásának szorgalmazása egy, új drasztikus törvény által, akarva-akaratlanul, szintén a bárók ellen irányult.

Az állami kézen lévő, vissza nem szolgáltatott ingatlanok jelentős jövedelmeket jelentettek a bárók javára, korrupciós koncessziók és árverezések által.

Eleddig a visszaszolgáltatási törvények kikerülték a természetben, illetve az egyenértékű ingatlanokkal való kárpótlást.

Az új törvényt az Európai Emberjogi Bíróság (EJEB) döntése és a brüsszeli kormány nyomására hozta a Román Kormány.

Ponta miniszterelnök „üllő és kalapács” közzé került. Egyfelől az EJEB arra kényszerítette, jogerős döntés által a Román Kormányt, hogy helyhatósági szervei által leltározzon fel minden állami tulajdont. A határozat be nem tartása komoly gazdasági szankciókat vonhat maga után.

Az EJEB határozata, amely az „Atanasiu és mások Románia ellen” elnevezés alatt híresült el, igen drákói jellegű.

Az EJEB már kiismerte régi „vádlottját”, a Román Kormányt, a határozat keretében keményen visszautasítja a notórius hazudozó félretájékoztató állításait. Olyan határozat született, amely ördögien részletes és nemigen tartalmaz kiskapukat.

Másfelől, ha a Román Kormány betartja az EJEB határozatát, az ifjú Kormány azonnal elbukhat, elveszítheti mindenhol, beleértve Bukarestet is, a helyhatósági támogatást.

Nehéz helyzet.

Victor Ponta, román mérték szerint „jó politikus”, ha ez nem is éppen „gerinces politikust” jelent a nyugati mércék szerint.

Felajzza, feszíti a légkört, 2013 tavaszán. A törvénytervezetet előkészíti, tájékoztat róla, de nyilvánosan nem hajlandó megjeleníteni annak tervezetét.

A bárók berezelnek és létrehozzák a legszörnyűbb és legfenyegetőbb szervezetet, ami Al Capone bűnszövetkezete óta napvilágot látott: a *Megyei Tanácsok Országos Egyesületét*, ami egy komoly, puccsra képes szervezet, mindamellett, hogy alkotmányellenes, hiszen egy új hatalmi faktort jelent.

Ponta miniszterelnök megijed, megjelenít, nyilvánossá tesz egy olyan törvénytervezetet, amely a tulajdonjog teljes megcsúfolását, semmibe vételét jelentené, kielégítve a bárók igényeit.

De a strassbourghiakat sem ejtették ám a fejük lágyára csecsemőkorukban. Számítva a kiismert „rossz tanuló” cseleire, megjelenik egy küldöttség, meggyomroztatják Pontát és kiigazítják a törvényt.

Utolsó pillanatban megjelenik az *igazi és végleges* visszaszolgáltatási törvény. 2013 májusában.

Látszólag annyira szörnyűséges a bárókra nézve, hogy *első* olvasatra, gyengébb idegzetű satrafáknak nem ajánlott. Viszont, aki ötször-hatszor elolvassa ezt a törvényt, rájön, hogy az csak a volt tulajdonosokra nézve katasztrofális.

Maga a törvény (165/2013), a moszkvai típusú dezinformáció, ködösítés és a lényeg nélküli forma magasiskolája. „Nesze semmi, fogd meg jól” a volt tulajdonosok számára, míg, „ki időt nyer, életet nyer” a bárók részére.

Régi, töretlen román kormányzati jelszót lényegit meg a törvény: „egy tenyérszót sem” („nici o palmă”).

Ugyanakkor, ha valakik nagyon akarják és az EJEB döntésének szellemében értelmezik a törvényt, akkor egy nagyon komoly harc fog kitörni

egyfelől a bárók, másfelől a prefektúrák (a kormány helyi kirendeltségei) között.

A bárók hihetetlenül gazdagok, vagyonéhesek és elszántak, míg a kormány tisztviselői alulfizetettek, de számuk nagy.

Ki tudja, talán, sok lúd disznót győz?

Vagy kiegyezik a két banda?

III.FEJEZET.

A ROMÁN ÁLLAMHATALOM.

1.Bizánc hatása.

Kissé drámai megállapítás, de talán igaz az, hogy Bizánc hatása a síron túl is érvényesül.

Bár Bizánc a törökök kardcsapásai alatt hunyt ki, szelleme tovább élt.

Egyrészt az ortodox vallás konzerválta Kelet-Európa térségében a bizánci mentalitást, másrészt a törökök is sokat átvettek a bizánci közigazgatási szokásokból, mint adott és praktikus megoldásokat.

Még Bizánc virágzása idején alakult ki a keresztény világban kétféle-fajta államberendezkedés, úgy is nevezhetnénk: *kormányzati mód*.

Nyugat-Európában a feudális-lovagi világban a kormányzat a *hűbéresek* kezében volt, élükön a királyokkal. Leegyszerűsítve: a lovaggá ütött, nemessé kinevezett uralkodó réteg tagjai *nagybirtokokat* kaptak katonai és egyéb érdemeik elismeréseként és e földbirtokok jövedelmei alapozták meg nemcsak az újdonsült lovag, hanem utódainak jólétét is.

Azt hogy valaki nagyúr, báró, vagy csak szimpla nemes lett, lényegében a birtok nagysága, termékenysége, vagy a jobbágyok száma döntötte el. Ugyanilyen alapokon nyugodott egyik, vagy másik nemes tartományi vagy királyi udvari hatalmi-politikai befolyása is.

A Német-Római Birodalom, a tartományi hatalmi gócok kialakulása miatt szétdarabolódott.

Bizánc más utat választott. Míg a volt Nyugat-Római Birodalom fokozatosan szétszakadozott, sokszínűvé vált, a volt Kelet-Római Birodalom, *Bizánc egységes és központosított* maradt.

Bizáncban a katonai vagy egyéb érdekeket nem földbirtokokkal, hanem *tisztségekkel* jutalmazták. A különböző tisztségek betöltői, a *tisztségviselők* nem voltak megfizetve, sőt, idővel ezeket a tisztségeket meg is lehetett *vásárolni*. Tehát, a tisztviselő semmilyen javadalmazásban nem részesült tisztességes (vagy tisztességtelen) munkájáért, de *nagy befolyással rendelkezett*.

A mindenkori alárendeltek, kérelmezők és pereskedők gondoskodtak arról, hogy a tisztviselő éhen ne haljon, sőt anyagilag gyarapodjon.

A nagyobb hatalmú tisztviselők helyi kiszolgálói állandó juttatásokban részesítették feljebbvalóikat (főnökeiket), állásaikat bebiztosítandó.

Tehát, az állami hatalomtól függő jogok, engedélyek és az igazságszolgáltatás megvásárolható volt. Nem sunyi módon, titokban, hanem nyíltan és szabályosan.

A mai nyugati civilizációk emberei fejüket csóválják az ilyen típusú államberendezkedés hallatán, csontja velejéig korruptnak minősítenek egy olyan társadalmat, mint a bizánci.

Könnyű így ítélkezni ma, de ne feledjük, hogy Bizáncot folyamatosan, szinte megszakítás nélkül zaklatták az ázsiai eredetű harcias vándor népek. Csak egy központosított és egységes állam maradhatott fenn ilyen körülmények között.

Az, hogy egy központosított állam egyben elnyomó is, szükségszerű következmény. Még a mai legdemokratikusabb államokban is beállhat (még ha rövid időre is) egy-egy szükségállapot, ami indokolja a központosított és egységes döntéseket. Nos, Bizáncban ez *a szükségállapot szinte állandó jellegű volt*.

A központosított állam *piramisszerűen* épül fel. Az ilyen felépítmények felső és alsó szintjei között szigorú és stabil viszonyok alakulnak ki, másképp

ingatag lenne az egész szerkezet. Nos, Bizánc egy olyan megoldást talált ki, amit ma totális és intézményesült korrupciónak nevezhetnénk.

Az ilyen típusú társadalmat konzerválták a törökök és az ortodox, bizánci vallás, amint már említettem.

A térség népei, a bulgárok, a románok, szerbek, görögök, ukránok, oroszok stb. szokásaiban tovább élt a csbuk, a peskes, a kenőpénz, a lefizetés, most már török elnevezéssel. Az állami hivatalnokoknak hivatalból kijárt a lekenyerezés, vagy legalábbis, az akkor *nem illetéktelennek* tartott ajándék.

Mikor ezek a népek, a XIX század folyamán, nyugati hatásra *polgárosodni kezdtek*, jóval később és gyengébb mértékben, mint például Nyugat-Európa, vagy az Amerikai Egyesült Államok, a korrupciós szokások fennmaradtak.

Persze, a nyugati civilizációk sem mentesek a korrupciós ügyletektől. Csakhogy a nyugati típusú civilizációk a megvesztegetést *erkölcsileg* megvetendő és *törvényesen* elítélt jelenségként, egyszóval *bűncselekményként* kezelték.

Nem így Kelet-Európa bizánci kultúrát átmentő társadalmi.

Bár a modern, nyugati típusú törvényeket idővel importálták a megvesztegetés bűncselekménnyé minősítését, viszont társadalmi szinten, elfogadott és továbbra is erkölcsös *szokásnak* számított a korrupció. És, mint köztudott a *szokás sokszor törvényt bont*, másképp fogalmazva, az a szokás, amely társadalmilag elfogadott és gyakori, erősebb, mint a törvény.

Az ilyen, korrupcióval telített társadalmakban fellép egy bizonyos feedback hatás is. „Ha a tisztviselők korrupciósak, akkor minek fizessük meg jól őket, amúgy is nagyon jól keresnek.” Ez a gondolatmenet teljesen logikus viszont az is logikus, hogy a gyengén fizetett tisztviselő előbb-utóbb korrupciós lesz, hiszen neki is van családja, akik miatt éhezzenek olyan körülmények között, hogy ő, a tisztviselő, sokszor olyan emberek kérelmeit dönti el, akik csak úgy dúskálnak az anyagi javakban.

Így konzerválja magát, jelenleg, a tipikus bizánci államberendezkedés, a tisztviselők (hivatalosan) éhbéren való tartása által, azért hogy megvesztegethetőségük *garantált* legyen.

Ugyanakkor ott a nagy társadalmi konfliktus: a korrupciós cselekedetek súlyos bűncselekményeknek vannak minősítve! Az érintett társadalmak egyszerű embere megveti és elítéli a korrupciót és magát a korrump tisztviselőt.

Viszont, ha az egyszerű román embert részletesen kifaggatjuk, megdöbbenve fogjuk tapasztalni, hogy különbséget tesz a közönséges bűnöző és a lebukott tisztviselő között.

Sőt, *nem azért* veti meg a letartoztatott hatósági embert, mert egy törvény által büntetendő cselekedetet hajtott végre, hanem azért, mert szerinte *túl mohó és kapzsi volt*. És sok igazság van ebben az értékítéletben. Hiszen annyira korrump az egész államapparátus, hogy csak a legkapzsibbak és legtöbbször kérőek „akadnak horogra”. Azért hozzátenném: és a *legóvatlanabbak*.

Ha így vélekedik az egyszerű ember, hogyan vélekednek a lebukott korrump tisztviselő börtönbeli cellatársai, főleg a közönséges bűnözők? Nos, ezek kicsúfolják és *baleknek* minősítik a „szerencsétlent”. Hiszen, véleményük szerint annyira köztudott, általános és *természetes jelenség* a megvesztegetés, hogy csak *balek* eshetnek a bűnügyi hatóságok hálójába.

Majd elkezdenek fantáziálni, „hej, ha én egyszer, *csak egy hónapra* polgármester lehetnék, még az unokáim unokái is teljes jólétben élhetnének, anélkül, hogy akár csak egy órát is kéne dolgozniuk egész életükben. Még írással és olvasással sem kellene gyötörniük magukat, illetve csak egyféle ilyen tevékenységet ismernének: a *pénzt olvasnák*”.

Ilyen a román társadalom egy részének valós értékítélete.

Amint már említettem, a politikusok igyekeznek *intézményesíteni* a korrupciót, olyan pénzszerzési lehetőségek által, mint például igazgatótanácsi tagokként csupaszítják a közvagyon, olyan vállalatoknál, amelyeknek részvényese az állam. Teszik ezt a börtöntől való félelem miatt.

A korrupció és a központosított állam olyan természetesen összefüggő fogalom-párok és jelenségek, mint például a kommunizmus és az egypártrendszer.

Egymástól elválaszthatatlanok, olyan köztük a viszony, mint a hal és víz között.

Nincs víz, nincs hal.

Ha van víz, lesz hal is, ha nem is telepítünk az új tóba, idővel „megterem” benne a hal (ez tévhit, de tény hogy a vadrucák szárnyuk alatt ikrákat hoznak máshonnan).

Visszatérve a témára, bátran kijelenthetem, abban a társadalomban, ahol korrupció üti fel a fejét, a jellegzetes kormányzati forma, előbb-utóbb, az ultraközpontosított állam lesz.

Vagy fordítva, ahol, mondjuk, diktatúra következtében központosított állam alakul ki, vagy marad meg a diktatúra felszámolása után is, ott hamarosan megjelenik és elszaporodik a korrupció.

Összegezve: kissé furának tűnik egy olyan társadalom, amely „tűzzel-vassal” hirdet háborút a korrupció ellen, de az üldözött jelenség nemhogy csökkenne, hanem egyre általánosabbá válik.

Sem a központosított államnak nem áll érdekében a korrupciónak, mint elterjedt társadalmi gyakorlatnak a megszüntetése, sem a korrupt tisztviselők kasztjának nincs érdeke a központosított állam intézményét megszüntetni, hiszen ez az együttélés, ez a szimbiózis tökéletes.

Miután megismertük egy-két általános társadalmi jelenséget, *ismerjük meg a központosított román állam néhány intézményét.*

2.A Parlament.

Az, hogy Románia Parlamentje egy vagy két házból áll, teljesen lényegtelen kérdés, hiszen mindkét ház egyformán tökéletlen és szinte működésképtelen. Működésképtelen annak a célnak a szempontjából, amelynek létezését köszönheti.

Általában mi egy parlament feladata egy demokratikus társadalomban? A válasz egyszerű: törvényeket hoz.

Nos, a román parlament nem igazán felel meg ennek az egyszerű és egyértelmű követelménynek.

A román parlament tagjait a felnőtt lakosság választja meg, mégpedig olyan szabad választások révén, amelyek keretén belül minden felnőtt lakos egyenlő szavazói joggal bír. Tehát, a négyévenkénti választások teljesen

demokratikusak és el lehet mondani, hogy legalább 99% arányban hamisítatlanok az eredmények.

Mégis, a választások után, a választottak *azonnal feladják szavazóik képviselőinek érdekeit*, szinte teljes mértékben.

Elég hamar kialakul egyfajta *ellenséges viszony* a választók és választottak között.

A választók teljes mértékben gyűlölik a választottakat, véleményük lesújtó, megvető, korrupt bandának nevezik az egész politikai osztályt, amely osztálynak az elitjét természetesen a parlament tagjai alkotják.

Felmérések készültek a lakosság véleményét illetően. Kevés intézmény népszerűtlensége haladja meg a parlament népszerűtlenségét.

Pedig, ezek a vélemények, amelyek többségének a lényege a teljes bizalmatlanság, sőt gyűlölet, érdekes módon, a szavazók lelkiületét tükrözik, vagyis pont azokét, akik bizalmat szavazva bejutatták a képviselőket és szenátorokat a parlamentbe.

A politikai osztályról kialakított kép *visszaható erejű*.

A parlamenti képviselők és szenátorok természetesen tisztában vannak a róluk kialakult véleménnyel és eleinte csak ösztönösen érzik meg, hogy köztük és a választók között *semmilyen érdekközösség* nem állhat fenn.

Ha a választókat kérdeznék meg, mi a véleményük a választott képviselők 1.500 eurós fizetéséről, a népesség legnagyobb része habzó gyűlölettel nyilatkozna, hogy ez a fizetés hihetetlenül nagy, „azok a lusta herék semmi pénzt nem kéne, hogy kapjanak, úgysem csinálnak semmi hasznosat és lopnak ők eleget!”.

Ismétlem, nem egyes anarchista, vagy szélsőséges elemek véleményét mutatom be, hanem a *szavazó polgárok többségének a véleményét*.

Természetesen, valójában bármilyen józan nyugat-európai ember beláthatja, hogy ez a fizetés nevetségesen alacsony, nem áll arányban sem a parlamenterek munkájának fontosságával, sem a felelősséggel, sem a képviselői státus által megkövetelt anyagi költségekkel.

Viszont, ha egy komolyabb politikus követelné a professzionista fizetést, azonnal „politikai halott” lenne, hiszen száz másik ugrana a torkának, nem lehet, „szegény az ország”, „szegény a nép” és a többi *populista érvet* felsorakoztatva.

Ezek a javadalmazás-növelést ellenző politikusok azért lépnének fel, mert tudnák, hogy a lakosság egy *nagy* részének a szimpátiáját nyernék meg. Persze, pont ők azok, akik tisztségüket felhasználva, tízszeresét-hússzorosát zsebelik be fizetésüknek igazgatótanácsokban és kétes üzletek által. Az ő szempontjukból a fizetés se nem oszt, se nem szoroz a háztartásban. Lényegtelen összeg. Nekik mindegy, van fizetés, vagy nincs.

A politikusok pont olyanok, mint a hűtlenségre hajlamos asszonyok, minél többet féltékenykedik a férj, annál inkább valósul meg a csalásra való hajlam. Sőt, a túlzott féltékenységgel, idővel, még a hű asszonyokat is hűtlenné teheti, mert „ha már szenvedek, miért szenvedjek hiába”.

Ugyanilyen elgondolás alapján a politikusok többsége is úgy vélekedik: „ha már gyaláznak, lopással, korrupcióval üzletekkel gyanítanak, akkor rászolgáló vagyok és megfizettetem a becsületsértést”.

Visszatérve a Parlament „munkájára”, elmondható, hogy a Kormányok kinevezésén, illetve ezek számára a bizalom megszavazásán kívül, bizony, szinte semmilyen érdemet nem tud felmutatni.

A törvények többségét inkább a Kormány hozza, a Parlament csak *jóváhagyja* azokat, persze, amikor nagy-nehezen sikerül összehozni a szükséges többséget.

A Parlament főleg olyan törvények meghozatalával „dicsekedhet”, mint az *emberi klónozás tiltása*, vagy a *grillezés (piknikelés) szabályozása kijelölt helyeken*.

Egy olyan országban, mint Románia, ahol a tudományos kutatásra fordított pénz szinte a nullával egyenlő, a klónozás tiltása teljesen felesleges, sőt komikus. A lehetetlent tiltani olyan, mint a zabhegyezés.

A grillezés, tűzrakás tiltása az arra nem kijelölt helyeken már praktikusabban hangzik, de ha arra gondolunk, hogy az állami maffia iparszerűen és illegálisan irtja az erdőket, akkor a helyzet egyenesen groteszk.

Röhejes azt elképzelni, hogy tüzet rakok egy erdei tisztáson, jön az erdész, megbüntet, és miközben írja a kihágási jegyzőkönyvet, csak úgy húznak el mellettünk a fával megrakott kamionok, amiről mindketten tudjuk, hogy legalább 90%-ban törvénytelen vágások eredménye. Nem is igen tartja be senki a szervezetlen grillezés röhejesnek számító tiltását és büntetését.

A legérdekesebb eset, véleményem szerint mégis az volt, amikor egy túlbuzgó honatya meg akarta szavaztatni a varázslónők adóztatásának bevezetését célzó törvényt.

Hanem, ez aztán fordítva sült el.

A varázslónők azonnal reagáltak és megtartották a „zsinatot”, amely arra a döntésre jutott, hogy a törvény megszavaztatásra tétele esetén elátkozzák az egész Parlamentet, hogy „száradjon le a micsodájuk”, ráadásul rákkal és egyéb súlyos betegséggel fenyegetve meg a védtelen képviselőket és szenátorokat és tisztelt családtagjaikat.

A nemzetközi sajtó azonnal lecsapott. Az egyik amerikai adó hírbemondója széles mosollyal konferálva be az esetet. A szalagcím ez volt: „a röhej országa”, majd, néhány pillanatfelvétel következett a tökéletleneknek azon gyülekezetéről, amit mi hivatalosan Románia Parlamentjének nevezünk.

Majd egy sötét szoba képe jelent meg, ahol gyertyák égtek, a trónon egy éltes boszorkánykirálynő ült, óriási aranykoronával a fején, mellette a trónörökségért vetélkedő, szintén aranykoronát viselő ifjú és középkorú hercegnők.

Mindannyian fekete ruhába voltak öltözve és csöppet sem voltak szépek, vagy csinosak.

Egyszóval, ha valaki, akkor kapcsolt rá a hírcsatornára, a különleges ruházat ellenére is tudhatta, hogy nem a Fashion Television kecses supermodelljeit látja. Irtó hátborzongató jelenet volt. Az elszánt hölgyek készen álltak az átkot előidéző szörnyű ceremónia megkezdésére.

A mosolygó amerikai bemondó, a gyengébbek és tájékozatlanabbak kedvéért elmagyarázta, hogy nem, nem a „Harry Potter” nyolcadik részéről készült filmpremierről és nem Varázsló-országról van szó, hanem egy *valós országról és egy valós, bár félresikerült parlamentről.*

A történet végét kitalálhatjuk, „hős” parlamentereink alaposan berezelték és a szavazatok többségével elvetették a törvényt.

Azaz, annyira sem voltak „bátor egerek”, hogy egyáltalán megvitassák a törvény tervezetét.

„Orcáikon, mint félelem sápadt el a harag”, amint Arany János írta a „Walesi bárdok”-ban.

Persze, a Jenki Bemondó könnyen nevetett, hiszen őt nem fenyegette az elszáraztás hatósugarának átka.

Hát körülbelül így néz ki a félresikerülteknek az a tökéletlen gyülekezete, amelybe egy egész nép helyezi bizalmát.

A Kormány által hozott Sürgősségi Rendeleteket a Parlament általában simán hagyja jóvá, hiszen húsz éve, bármely kormány a parlamenti többség támogatását élvez, ha nem, akkor az már bukott kormány.

Ami a parlamenterek *igazi munkáját* illeti, ez főleg olvasásban, nevezetesen nem törvény olvasásában, hanem *pénzolvasásban* merül ki.

Nem arról a neveltséges összegről van szó, amit fizetésképp kapnak, hanem azokról a komoly pénzekről, amelyek az állami vállalatok igazgatótanácsi tagjaiként kapnak, „leszopva” e vállalatok teljes nyereségét. Nehogy azt higgyük, hogy mindannyian részt vesznek minden igazgatótanácsi ülésen, hiszen akkor stadionokat kéne kibérelni, annyian vannak.

Érdekes tény, hogy *egy-két órai* igazgatótanácsi javadalmazás, sok esetben egyenlő a parlamenterek *havi fizetésével*.

Sajnos, több és tartalmasabb mondanivalóm nincs a Parlamentről.

Nem az én hibám.

3.A Kormány.

A Kormány a központosított állam legkoncentráltabb erejének kifejezője.

Hatalma túlsúlyos, nincs kiegyensúlyozva a törvényhozói és bírói államhatalmi tényezők által. Esetleg, csak papíron.

A Kormányt a miniszterelnök vezeti és minisztériumokra van tagolva.

Óriási, aránytalan és *szükségtelen* a száma azoknak a tisztviselőknek, akik a bukaresti kormány dolgozóiként szerepelnek. Nagy többségüket nem is illeti meg a „dolgozó” megjelölés, hiszen valójában „herék” ők, szinte semmi munkájuk nincs, vagy ha van, akkor az felesleges. És, legtöbbször, káros.

Bár a fizetések nem nagyok, de a kifizetendő bérek, összességükben óriási terhet jelentenek az államkassza és végső soron a lakosság rovására.

Óriási a herék serege.

Elkerülhetetlenül és szükségszerűen kialakult az a gyakorlat, miszerint a helyi adózásokból és illetékekből összegyűjtött pénzeszegek *azonnal a központi államkasszába vándorolnak*. Később onnét *osztják vissza*, „szükségletek szerint” a megyéknek a központilag leolvasztott, összezsugorodott összegeket.

Még ha korrupció nem is lenne, ez a gyakorlat akkor sem vezethetne semmiféle gazdasági fejlődéshez és szinte nevetséges. Mert, valójában a gazdaságilag fejlettebb megyék aránytalanul sok pénzt szolgáltatnak be a központi államkasszába és aránytalanul kevés pénzt kapnak a visszaosztásnál. Fordítva, a fejletlenebb megyék keveset, vagy szinte semmit sem „küldenek fel” Bukarestbe és ugyanakkora, vagy nagyobb összegeket kapnak, mint gazdaságilag fejlett közigazgatási egységek.

Az lenne a racionális, ha a megyék szükségleteikre, költségeikre fordítandó összegeket a *saját jövedelmeikből állnák*, és csak a jövedelem bizonyos százalékát küldenék a központi Kormány fenntartására, illetve a szegényebb területek közigazgatásának támogatására.

Csakhogyan ennek az irracionális és semmi jóra nem vezető pénzforgásnak megvannak az *objektív okai*.

Elsősorban, ha nem így lenne, azonnal kiderülne és átláthatóvá válna, mekkora pénzeket emészt fel az óriásira hízott központi államapparátus, hány nélkülözhető herét táplál a megyékből kiizzasztott közpénz. Ha e költségek nyilvánvalóvá válnának, akkor már össze lehetne hasonlítani más, gazdaságilag fejlett országok állami háztartásával és ez az összehasonlítás, bizony, nem válna a Román Kormány javára.

Másodsorban, mivel a Román Állam, mint minden *elnyomó állam*, piramisszerűen épül fel, a felső, a *központi szint azonnal saját zsebében* akarja érezni az ország *minden pénzét*, azért, hogy elsősorban a saját szükségleteit kielégítse.

Harmadsorban, központi szinten is irracionális az államkassza költségvetésének az elosztása. Minden minisztérium csak egy bizonyos százalékot kap. Látszólag nem igazságtalan ez a fajta megoldás. Valójában alapjaiban sérti a demokráciát és a társadalmi igazságosságot.

Tehát, a pénzek, a különböző területekről, a minisztériumok által befolyznak a *központi államkasszába* és itt már „nincs szaga a pénznek”. Senki sem akar arról tudni, mennyi honnan jött? Utána következik a minisztériumok és megyék valóságos *koldulása*.

Például, az Igazságszolgáltatás óriási pénzeket hoz az államkasszába, a nagy összegű bélyegilletékek által. Ez a jövedelem aránytalanul nagyobb más, gazdasági jellegű tevékenységek hozamánál (például, az erdőgazdaságénál).

Csak hogy, az állam és jogelmélet rég kidolgozta azt az *erkölcsi alapelvet*, miszerint az Igazságszolgáltatás nem lehet nyereséges, hiszen erkölcstelen, hogy az állam a polgárok pereskedéseinek és egyéb jogi ügyleteinek gazdagodjon. Még ha ez az összeg nagy is, azonnal vissza kell forgatni oda ahonnan jött, sőt *erre az összegre* illene még rátenni a valós gazdaságból származó jövedelmekből.

Csak hogy, Fordított- Országban ez, természetesen, fordítottan működik. Az Igazságszolgáltatásra visszaosztott összeg kicsiny és elégtelen, például a bírák, ügyészek és írnokok fizetésének megemelésére, avagy számuknak növelésére.

Bár a nemzetközi elkötelezettségek értelmében Románia számára *kötelező* az igazságszolgáltatói apparátus növelése és személyzetének

fizetésemelése, e kötelezettség nem-teljesítésében a Román Kormány mindig a pénzhiányra hivatkozik, ami cinikus és hazug magatartás.

Valójában, a központi kormány irtózik az igazságszolgáltatás tisztességes pénzelésének még csak a gondolatától is, hiszen úgy érzi, hogy az így átadott pénztől saját magát fosztja meg és ássa alá.

Másfelől, a kormány ösztönösen úgy érzi, hogy a bírák függetlenségének erősítése által *jelentős hatalomtól fosztja meg saját magát*.

Íme, mennyire át és keresztülfonódik az igazságtalanság és méltánytalanság polipja az egész központosított kormányban és általa, kibogozhatatlan és feloldhatatlan „*csomókat*” alkotva. És *csak egy példát hoztam fel*.

Végül, de nem utolsósorban a kormány megengedheti magának, hogy a pénzeket területileg *politikai érdekek* szerint ossza vissza. Vagyis aránytalanul nagyobb juttatásban részesülnek azok a megyék, amelyek vezetőségének többsége megegyezik a kormány által képviselt politikai színekkel. Óriási ostobaság ez, hiszen, legalább négyévenként változik a kormánypárt. Viszont Románia egész társadalmát jellemzi az *azonnali haszon igényének alapelve*.

Nem a román nép alapvető vonása az azonnali haszon igénye és a jövő iránti nemtörődömség, hiszen a lakosságnak az a húsz százaléka, amely külföldön dolgozik, egész másképp viselkedik, igenis törődik a jövővel. Tisztán látszik, hogy a kormányzatban van a hiba.

Persze, a központosított és túlhizlalt kormány betegségeit és annak tüneteit szinte a végtelenségig lehetne sorolni, de erről külön könyvet lehetne írni.

Egyébként a Kormány szinte teljesen kisajátította a *törvényhozói hatalom gyakorlásának* a jogát. Míg a Parlament kevés számú és főleg *jelentéktelen törvényeket szavaz meg*, a Kormány csak úgy ontja a *törvényerejű Sürgősségi Rendeleteket*.

Ezek a Rendeletek egyáltalán nem sürgősek, valójában még csak tíz százalékuk sem az.

De nincs, aki megvétózhatná őket. A Parlament jóváhagyja a rendeletek 99%-át, hiszen a képviselők és szenátorok többségének politikai támogatását élvezzi a mindenkori kormányzat.

Alkotmánybíróság létezik ugyan, de az alábbiakban látni fogjuk, miért képtelen ellátni feladatát.

A kormány törvényerejű rendeleteinek *sürgőssége* természetesen maga után vonja azok *tökéletlen* mivoltát. Nemcsak a technikai-törvényhozó jogi osztályok tapasztalatlan és felkészületlen jogászainak a hibája ez.

Minden elszórt munka a tökéletlenség lehetőségét rejti magában. Így van ez a törvényhozás területén is. Ezért van az, hogy egy „normális” demokráciában a Parlament több száz tagja vitatja, „rágja meg” és „boncolja fel” minden törvény minden cikkelyét, bekezdését, majd egyenlő értékű szavazattal dönt annak meghozataláról, vagy elvetéséről.

De, talán semmilyen területen nem érvényesül annyira az a mondás, miszerint, „az ördög a részletekben rejlik”, mint a jogi szabályozás területén.

A gyorsan „összefércelt” törvény nemcsak más törvényekkel ütközhet homlok egyenesen, hanem belső ellentmondások halmazata is lehet.

A másik nagy problémája ezeknek a kormányzati törvényeknek, hogy a Kormány csakis saját érdekeit akarja bennük és általuk érvényesíteni, talán mondanom sem kell, főleg *az állampolgárok ellenében*, figyelembe sem véve a polgárok alapvető emberi jogait.

Közigazgatási, szabványos teendőit is hiányosan látja el a Román Kormány. Nem csoda, hiszen már maga a belső szervezés esztelen és aránytalan.

Minden közigazgatási területen egy helyi tisztviselőre legalább három főnök jut.

Meg is vannak gyötörve „rendesen” a helyi tisztviselők, legyenek rendőrök, tanárok vagy pénzügyőrök.

Statisztikák sokaságának elkészítésével is gyötörik őket, rendszeresen, de ez csak egy példa.

Természetesen, a helyi tisztviselők a szükségletekhez képest aránytalanul kevesen vannak, alig győzik ellátni munkájukat. Nemcsak hogy kevesen vannak, hanem *nevetségesen alulfizetettek*. Sőt, a felszereltségük is rendkívül silány.

Sokszor a rendőrök azért nem tudnak kiszállni a tett helyszínére, mert gépkocsijuk üzemanyagának biztosítására nem kapnak pénzt Bukarestből!

Önkéntelenül felvetődik a kérdés, vajon a sajtó, vajon a nemzetközi pénzkölcsönző szervezetek, az európai uniós hatóságok nem figyelnek fel erre a torz államberendezésre?

Dehogynem! Nemcsak hogy felfigyelnek, állandóan követelik annak reformálását.

Csak hogy, a Román Kormány állandóan kibúvókat talál, hamis ígéreteket tesz.

Egyszóval, *hiteget* országot-világot.

Mikor a miniszterelnök, vagy valamelyik miniszter beszámol a közigazgatás költségeiről, vagy a közigazgatás teljes létszámáról, kínosan ügyel arra, hogy ezek az adatok *mindig az egész adminisztrációra vonatkozzanak*.

Soha nem említik külön a bukaresti és külön a területi (helyi) létszámot. Ha viszont a költségeket külső nyomásra csökkenteni kell, akkor a kormány, mindig „azt a lovat üti, amelyik húz”, vagyis mindig a helyi hatóságoktól vonja meg a támogatást, ott faragja le a költségeket. De ez a statisztikákban és jelentésekben már nem tükröződik. Persze, az uniós hatóságok hibája az, hogy megalégszenek általános, összegző számokkal, anélkül, hogy részleteket firtatnának, hiszen fel sem tételeznek olyan méltánytalanságokat, amelyeket a Román Kormány támaszt és tart fenn.

Minden túlzás nélkül azt lehet mondani, hogy több mint húsz éve a Román Kormány folyamatosan és „szorgalmasan” munkálkodik saját állampolgáraik alapvető jogainak elsorvasztásán.

4. Az igazságszolgáltatás.

Az igazságszolgáltatás egy olyan államhatalmi tényező, amelynek keretén belül nem jellemző a tisztviselők alá és felülrendeltsége.

Egy normális demokráciában a bírák *függetlenek*.

Az igazságszolgáltatás gerincét *magisztrátusok* alkotják, bírák és ügyészek.

A magisztrátus fő jellemzője az, hogy *önálló döntéseket* hoz.

Nagy dolog ez, ha meggondoljuk, hogy még a miniszterek is csak ritkán döntenek önállóan, a magisztrátusok nap, mint nap, ezt teszik.

Hogyan férhet össze egy bíró önálló döntőképesége a központosított államisággal?

Semmiképpen. Vagy, nagyon nehezen.

Vegyünk egy példát.

Verespatakon, az Erdélyi Szigethegység egyik legszebb vidékén egy nagy cég ciános technológiára alapuló aranykitermelést óhajt. Mivel, mint minden tevékenység, az aranykitermelés is jóváhagyások halmazát igényeli, a cég képviselői leültek tárgyalni a román kormány azon képviselőivel, akik a jóváhagyásokat le kell pecsételjék.

Persze, csak úgy zárójelben jegyzem meg, „a gyengébbek kedvéért”, hogy a környékbeli tulajdonosoknak semmi beleszólásuk nem lehet az ügybe. Ez még hagyján, hiszen Fordított-országban ez így van rendjén.

Az Abrudkerpenyesi (Cărpiniș) közösség közbirtokosságának jó részét (150 hektárt) úgy kapta meg a Gold Corporation kanadai cég, hogy az ember azt hihetné, az őslakosok nem mócok, hanem észak-amerikai indiánok (huronok vagy mingók) éltek, az Erdélyi Szigethegység egyes területein.

Persze, hogy könnyű volt megvesztegetéssel megszerezni a kormányzat beleegyezését ebbe a gyalázatos, többek között környezetromboló tervbe, amely a Román Állam számára nemcsak *környezeti*, hanem óriási *gazdasági* károkat is jelent.

A terv beindítása ellen több per indult.

Olyan bírói döntések születtek, amelyek letiltották a bányászat beindítását.

Ez a fordulat kissé elgondolkoztatta nemcsak a nagyhatalmú cég vezetőit, hanem azokat a kormánytisztviselőket is, akik jóváhagyták a tervezetet.

„Vagy úgy, tehát így állunk a demokráciával!” „Egy kis frusztrált környezetvédő bíróska keresztülhúzhatja egy óriási tervezet beindítását?” „Letromfolhatja a kormány döntéseit?”

Hát ezért veszélyes egy független bírósági testület létezése egy elnyomó és korrupt kormányzattal szemben.

A Verespataki Tervezet nem az egyetlen olyan eset, ahol a Kormány döntésének végrehajtását keresztülhúzta *egyetlen bíró döntése*. Ez rendjén is van egy igazi demokráciában.

A kormányzat, mivel elnyomó, csakis *erőpozícióval* léphet fel az ilyen bírói kar ellen.

Viszont, a *látszat megőrzésének érdekében*, sokkal perfidebb módon zajlott és zajlik a bíróságok „pontra tétele”, megleckéztetése.

Az, amit el kellett venni a bíróságoktól, az a *függetlenség*.

Paradox módon, pont az Európai Unió erre vonatkozó direktívái jöttek kapóra, valamint a Csatlakozási Szerződés, amelyek konkrétan és átláthatóan meghatározták a bírói *függetlenség fogalmát*.

Ezek a dokumentumok, igen helyes rálátással, megállapítják, hogy a független bíró az, akinek *megfelelő javadalmazása van és nincs túlterhelve*.

Ez a két fő követelmény.

Ha ez teljesítve van, akkor az olyan következmények, mint a bírák jó *szakmai felkészültsége*, szinte maguktól jönnek, tudniillik, a bírácoknak van *pénzüik* bármilyen szakmai anyag beszerzésére, de *van idejük is*, nemcsak a bírói munka ellátására, hanem szakmai tanulmányokra is.

Ha a bíró nincs megfelelően javadalmazva, akkor korrump lesz, ami nemcsak a bírói testületet kompromittálja, hanem *zsarolhatóvá teszi* a megvesztegethető bírót.

Szintén *zsarolható* az a bíró, aki *túlterhelt*, folyton el van maradva a munkájával, ugyanis, bár döntéseibe nem szólhat bele semmilyen főnök, de *fegyelmileg* szankciókkal sújtható. És akkor, bár, mondjuk, nem pénz által megvesztegethető, de fenyegetésekkel *rábírható* a fontos perekben a „megfelelő” döntések hozatalára.

Tehát, ha a bírák jól megfizetettek, akkor már a függetlenség útjára lépnek.

De ez még nem elég, ez csak a függetlenség „fele”. A másik fele a *túlterheltség megszüntetése*. Ehhez bizony, csak a bírói testület megduplázása, sőt a jelenlegi (és a 2007-es) létszámhoz képest megháromszorozása szükségeltetett volna.

Ha ezt az Uniós csatlakozási követelményt Románia vállalja, akkor ez egy független bírói kar kialakulásához vezethetett volna.

De akkor, a törvényeket és az emberi jogokat a kormányzat, úgy a központi, mint a helyi, szentül be kell, hogy tartsa, hiszen az illegális közigazgatási cselekedetekre a bíróságok azonnal lecsapnának.

Akkoriban, 2007-ben, Románia és Bulgária csatlakozott az EU-hoz. Mondanom sem kell, mindkét állam kormánya igyekezett *kibúvókat keresni*, a független bírói testület kialakítását elkerülendő.

Bulgária Kormánya, nagy ostobán és elhamarkodottan kijelentette: ekkora terhet nem vállalhat az államkassza. Vagy csak a bírói kar, vagy csak a fizetések megduplázása vállalható, az is-is variáns gazdaságilag teljesíthetetlen. Be is dugták szépen a fejüket a hurokba, szavukon lettek fogva a Szófia-i Kormány populista képviselői. Az európai hatóságok azonnal vállalták a költségek felét.

Románia képviselői már jóval dörzsöltebb politikusok voltak, azonnal vállalták az előírt kötelezettséget. Tették ezt nem nagyvonalúságból, sem felelőtlenségből, hanem azzal az *előre megfontolt szándékkal*, hogy majd egyszerűen kibújnak a vállalt kötelezettségek teljesítése alul.

Hogyan? Hát *fordítottan*, ahogy ez összhangban áll Románia Kormányának alapelveivel!

Mivel Brüsszellel nem jó azonnal ujjat húzni, *látszólag* „lázasan” nekiálltak a megfelelő számú bírói testület kialakításának, azonnal meghirdetve néhány ezer betöltendő bírói állást, *versenyvizsgák által*.

Csakhogyan ezek a „versenyvizsgák” valósággal cinikus kegyetlenséggel zajlottak le. Az Igazságügy minisztérium még a megvesztegetés lehetőségét is félretette, hiszen egy „fontos nemzeti érdekről” van szó (értsd: kormányzati demokráciaellenes érdekről). Olyan követelményeket állított fel a vizsgákon, hogy azokat még a legmagolósabb jelöltek sem tudták teljesíteni.

Ekkor, az Igazságügyminiszter nagy pofátlanul, többször is kijelentette, hogy a *szakmai felkészültség silánysága* miatt csak néhány tíz helyet sikerült betölteni. És ez így folytatódott versenyvizsgáról versenyvizsgára.

A szakmai tökéletlenség érve, természetesen szemenszedett hazugság volt, hiszen olyan Romániai egyetemek okleveles jogászai jelentkeztek, akik ráadásul jelentős szakmai tapasztalattal rendelkeztek. Az ilyen egyetemek végzőseit a világ szinte bármilyen államában tárt karokkal fogadná be a bírói kar. Csak Fordított-országban nem!

A kormányzat perfid magatartása nem merült ki az ilyenfajta „bővítésben”, hanem a fizetésemelés követelményét is figyelmen kívül hagyta.

Mire Brüsszel már kezdte felfogni, kivel van dolga, a Román Kormányának szinte mentőövként hullott ölébe a *világgazdasági válság*.

„Térden állva” kunyerálták ki az EU-tól a követelmények enyhítését.

Mikor ezt sikerült kiharcolni, megindult a támadás a bírói kar függetlenségének teljes megdöntésére.

Először is, gondoskodtak a „megfelelő anyagi háttérrel”, brutálisan és törvénytelenül levágva a bírói fizetések 25%-át.

A versenyvizsgával amúgy is szinte lehetetlen követelmények által betölthető helyek számát úgy szabályozták, hogy a bírói kar ne növekedjen, hanem csökkenjen.

Majd a „legzseniálisabb” húzás következett. Nem hivatalosan, de erélyesen, minden minisztérium utasította alárendelt helyhatósági szervezeteit, hogy semmilyen anyagi vonzatú állampolgári követeléseket ne teljesítsenek.

Ellenkező esetben, a Számvivőszék a „felelőtlen” tisztviselőkön hajtja be az állam kezéből átadott javakat, legyen az pénz, vagy földterület.

Persze, az elnyomó polgármesteri hivatalok a legmesszemenőbb örömmel fogadták ezt az utasítást.

Igaz, eddig sem hatott a felhergelt kérelmező olyan fenyegetése, „hogy be fogja perelni a hivatalt”. Az ilyen fenyegetések, vagy mi több a fenyegetések beváltása, mérhetetlen boldogságot okoztak és okoznak a helyi satrafáknak, hiszen, megszabadul az ügytől, nem kell többé dolgoznia rajta. Mintha csak a halat vízzel fenyegetnék, vagy a prostituáltat, ne írjam le, mivel!

Az olyan fenyegetéseken, mint a perköltségek viselése, már csak mosolyog az állam tisztviselője, hiszen „arra való az állam pénze, tán nem én állom”.

A visszautasított állampolgári kérelmek megsokasodtak, az elkeseredett polgárok bíróságokhoz voltak kénytelenek fordulni. A perek, különösen, ami a földügyeket illeti, megsokszorozódtak.

A szerencsétlen, öt-tíz éve, elorzott tulajdonaik visszaadásában reménykedő volt tulajdonosok, vagy azok örökösei tömegesen voltak kénytelenek beindítani a pereket, azt hívén mindegyik külön-külön, hogy csak ő a peches.

Ilyen körülmények között a bíróságok *túlterheltsége* 2009-től kezdve minden határt felülmúl és egyre nő.

Bár sokkal több bírát vontak be a közigazgatási és földügyi bíróságok körébe, ez semmit sem segített, hiszen *nem új, hanem más területekről elvont bírákról van szó.*

1990 óta a bírák túlterheltsége folyamatosan nőtt, jelenleg már, egy normál nyolcórás munkaidő szinte még az ügyiratok áttanulmányozására sem elég. És akkor még hátra van a bírói munka oroszlánrésze, a felek és tanúk meghallgatása, bizonyítási eljárások elrendelése, *döntések hozatala és azok megindokolása stb.*

Tárgyalások alkalmával a telt termek biztosítva vannak, sokszor be nem férő ideges és türelmetlen ügyvédek és ügyfelek sokasága teszi a feszültséget szinte elviselhetetlenné.

Ilyen körülmények között még a legbuzgóbb és legzseniálisabb bíró sem hozhat igazságos döntéseket, arról nem is beszélve, hogy az idegei idővel kimerülnek.

Olyan „luxustevékenységekről”, mint például a szakmai képzés, nem is álmodozhatnak a román bírák.

A populista politikusok pedig egyre szajkózzák: „nincs pénz a bírák fizetésének emelésére, számuk növeléséről szó sem lehet, szegény az ország”.

Ez csak úgy nagyjából egy „kis ízelítő” a román igazságszolgáltatás helyzetéről, ahol, a züllés állandó és folyamatos.

Elképzelhetjük, milyen „kellemes” lehet az átlagpolgár élménye, mikor első pere alkalmával megnézi a kifüggesztett listát és megállapíthatja, hogy pere csak egy az aznapi, sokszor 70-80 tárgyalás-tömegeből. Úgy egy-két órai feszült várakozás után kezd beigazolódni a szörnyű gyanúja, hogy a teremben tartózkodó körülbelül száz ember mind fél kilencre volt beidézve, akárcsak ő.

És, tényleg.

5.Az Alkotmánybíróság.

Csak azért említem külön ezt a hatóságot, mivel, arra hivatott, hogy a törvények *alkotmányosságát* felülbírálja.

Azaz, hogy, erre *lenne* hivatott.

Az alkotmányosság fogalmába tartozik *az alapvető emberi jogok tiszteletben tartása*. Hozzátenném: főleg!

A Kormány jelenleg az Alkotmánybíróságot könnyen kordában tartja.

Eleinte, a kilencvenes évek folyamán, az Alkotmánybíróság okozott egy-két kellemetlenséget, de ma már megszélidült és a Kormány szája íze szerint dönt.

Volt ugyan az utóbbi időben is egy-két kényelmetlen döntés a Román Kormány ellenében, de számuk igen csekély.

Az Alkotmánybíróság függetlenségének meghiúsítása már jóval kevesebb energiát igényelt, mint a bírói testület leigázása.

Először is, az Alkotmánybíróság egy *kilenc* tagú testület, amelynek tagjai nem külön-külön üléseznek, hanem az ügyeket mindig *ugyanazok* a kinevezett magisztrátusok bírálják felül. Vagyis minden ügyben, mind a kilenc bíró *egyszerre* ülésezik és dönt.

Még egyszer: *összesen* kilenc bíró van, mindössze kilenc tag alkotja az *egész* Alkotmánybírói testületet.

Minden tag el kell, hogy olvassa *minden ügy* peranyagát, ez a munka nem felosztható.

Tehát, nem nehéz őket túlterhelni, mindössze gondoskodni kell megfelelő számú ügyről.

Az a két-háromszáz Sürgősségi Kormányrendelet, amelyet évente a Román Kormány hoz, pont *elég* arra, hogy a testület tagjainak idejük ne legyen még a peranyag olvasására sem. Arról a peranyagról beszélek, amelyek az alkotmányellenességi óvások tárgyát képezik. Minden munkanapra jut, minden bíró számára úgy legalább kétszáz oldal. Ez a tény magától beszél, nem fűzök hozzá kommentárt.

Érdekes, hogy az Alkotmánybíróság túlterheltségéről, direkt módon, pont az „ellenség”, vagyis az *ellenzék* gondoskodik. Tudniillik, a parlamentben kisebbséget képviselő ellenzéki pártok azok, akik a mindenkori alkotmányellenességi óvásokat nyújtják be.

Ilyen körülmények között, persze hogy könnyebb visszautasítani az alkotmányellenességi panaszokat, mint azokat elfogadni.

Mondanom sem kell, hogy az úgynevezett Sürgősségi Rendeletek 99%-a *nem sürgős*, tehát már alapjaikban alkotmányellenesek, formailag és lényegileg egyaránt.

Hogy mégse fordulhassanak elő „rebellis” döntések, biztos ami biztos, a bírákat a Parlament nevezi ki, ugyanaz a Parlament, amelynek többsége támogatja a Kormány politikáját, vakon és rendületlenül.

A többség biztosítása a fontos. Íme, a bolsevizmus tiszta és egyértelmű öröksége. A lineáris „demokrácia”.

6.A független sajtó.

Azt szokták mondani, hogy a független sajtó a demokrácia „őrző-védő kutyája”. Ez így is van, de csak ott ahol, *valóban jogállamiság* van.

Ott ahol csak *látszatjogállam* létezik, létezhet *szólásszabadság*, tehát független szabad sajtó is.

De a látszatjogállamok társadalmi egyben nyomorúságosok is. Ilyen országokban a sajtó nem „őrző-védő kutya”, hanem „siralmas krónikás”.

Most kihagyhatjuk a Kormány hivatalos sajtóorgánumait, sőt azokat a médiaszervezeteket is, amelyeket az állam finanszíroz, hiszen ez utóbbiak csak *látszólag függetlenek*.

Sokkal izgalmasabb a valóban független sajtó problematikája.

A sajtó feladata az, hogy az *igazságot* felderítse, nyilvánosságra hozza. Mivel a sajtónak feladata az *érdekkeltő tájékoztatás*, általában a hibákra, rossz mechanizmusokra, a demokráciát veszélyeztető döntésekre, egyszóval a *negatívumokra* kell koncentrálnia.

Miközben nap, mint nap a *szenzáció* a fontos, ezt úgy kell előadni, hogy a történet okozati hátterét is fel kell fedni, hiszen az olvasót nemcsak a szenzáció érdekli, hanem a történetek okai is.

Nem az a szenzáció, hogy a kutya megharapta a postást, a szenzáció az, hogy *a postás harapta meg a kutyát*.

Nem egy mondatban kell ezt előadni, hiszen a történet izgalmas. De, az újságíróknak, főleg a politikai lapok újságíróinak kommentálniuk kell az általuk vélt gazdasági vagy társadalmi hátteret is. Például: „egyfelől a kutyák általános

magatartása a postások ellen, valamint a gazdák felelőtlensége, másrészt a postások *alacsony fizetése* vezetett oda, hogy betelt a pohár. Valószínű, hogy egyre több ilyen eset elő fog fordulni”. „Egyre több leharapott fülű kutyát fogunk látni”. És így tovább...

Lám, még egy ilyen ügynek is lehet politikai háttere.

Mennyire más az, ha egy képviselőt letartóztatnak hivatali befolyással való üzérkedéssel. Ennek már *igazi* politikai háttere van. A politikai hírcsatornák kiszélesítik az ügyet, próbálják felfedni az ügy hátterét. A komolyabban dolgozó sajtóorgánumok azonnal emlékeztetnek egyéb hasonló ügyekre is és egy olyan országban, mint Románia, könnyen kiderülhet, hogy nem egy egyedi, rendkívüli esetről van szó, *hanem, egy komoly társadalmi jelenségről*. Olyan társadalmi jelenségről, magatartásról, amely jellemzi egy bizonyos *társadalmi réteg* tagjainak a magatartását. Ennek a társadalmi rétegnek nevet kell adni. Így alakult ki a *politikai osztály fogalma*.

Bár a független sajtó végzi a munkáját, mégis mintha nem úgy működne, ahogyan kéne.

Szerintem, az általános igazságok elfogadásában mindig *el van maradva*. *Mindig el van késve*.

Már a 90-es években egyes újságírók kivételesen, szatirikusan és pejoratív értelemben használták a „politikai osztály” kifejezést, valahogy olyan értelemben, hogy fennáll egy ilyen osztály kialakulásának a veszélye. Holott, ekkor *már, valóban létrejött a politikai osztály*.

Ugyanez a helyzet a „bárók” és „nagyurak” elnevezéssel megbélyegzett mérhetetlenül gazdag és befolyásos politikusokat illetően. Eleinte csak metaforikus jellegű volt a minősítés, csak azután vált konvencionálissá és megszokottá, amikor ezek a bárók és nagyurak már több mint tíz éve léteztek.

Azt mondhatnám *magamról is*, hogy felfedeztem Fordított-országot húsz éves korában.

Miért e késés?

Nos, ennek a jelenségnek a magyarázata nem az újságírók naivsága vagy felkészületlensége.

Az olyan *összeesküvő elmélet* sem állja meg a helyét, miszerint az újságírók folyamatosan meg vannak vásárolva és csak egy bizonyos idő után fedik fel a valóságot, amikor a helyzetet már nem lehet palástolni.

A magyarázat sokkal egyszerűbb.

Arról van itt szó, hogy a média szakemberei *a demokratikus társadalmak mércéje szerint ítélik meg*. Nyugati standardok szerint vannak felkészítve. Abból indulnak ki, hogy Romániában jogállamiság van, hiszen ilyen az államberendezkedés.

Létezik egy alkotmány, amely az alapvető jogok betartását garantálja.

A hármas államhatalmi tényező elkülönítése szintén garantált, hiszen létezik parlament, kormány és működnek a bíróságok.

A választások becsületesen zajlanak le.

És még sorolhatnánk a demokrácia és jogállamiság nyilvánvaló mutatóit.

Ezért nehéz észrevenni, hogy *látszat-jogállamiságról* van szó.

Ezt a rossz helyzetfelismerést súlyosbítja az egyéni *önbecsülés*, amely jellemvonás teljesen emberi és nagyon nehéz kivédeni, hiszen ez ellen a tényező ellen önmagunkat védjük, *saját magunkkal szemben*.

Hogy az okfejtés ne legyen absztrakt, lássunk néhány példát.

Ha egy ügyvédhez egyre több ember fordul azzal a panasszal, hogy alapvető emberi jogok a tulajdonhoz a hatóságok által meg lettek sértve, akkor a szakmai büszkeség azt a magyarázatot sugallja majd az illető ügyvédnek, hogy neve lett a szakmában, következésképpen egyre több az ügyfele.

Ha egy orvosnak egyre több páciense van, akkor az orvos, nagy valószínűséggel, azt fogja hinni, hogy karrierje teljesebbé válik.

Sem az orvos, sem az ügyvéd nem fogja azt hinni, hogy a betegek vagy a jogfosztottak száma nőtt meg aggasztóan *az egész társadalom szintjén*.

Ugyanez jellemzi az újságíró, a média szakember lelkiállását is. Az hogy egyre több szenzáció kedvezményezettjévé válik, szintén szakmai fejlődésnek fogja elkönyvelni. Időbe kerül, amíg rájön, hogy nemcsak szakmai fejlődésről

van szó, hanem a hozzá befutó nyomor-történetek általános társadalmi szaporodásáról.

Ezért van megkésve a sajtó.

Mert szakemberei a demokrácia nyugati típusú „szemüvegén” keresztül nézik-olvassák azt a társadalmat, amelynek megértéséhez más „dioptriájú pápaszem” szükségeltetik.

Így akaratlanul, szándéktalanul megtörténik az a *félretájékoztatás*, amely a sajtó közönségét éri.

A történészek mindig tisztábban látják az elmúlt korok alapvető jellemzőit, mint akár a legélesebb eszű kortársak.

Persze, *utólag* mindig könnyű okosnak lenni.

Azt a következtetést tudom csak levonni, hogy Romániában a sajtó *nem a demokrácia őrző-védő kutyája*, mivel hiányzik a védelem *tárgya*, vagyis a demokrácia.

A sajtónak tehát, nem aktív szerep van kiosztva, hanem a *krónikás*, bár nemes, de passzív szerepe.

7.A Számvevőszék, avagy a félelmetes görcs.

A Számvevőszék valóban igazi államhatalmi tényező.

Csak egy torz, népellenes államberendezkedés szülhet egy olyan szörnyű államhatalmi tényezőt, mint a Román Számvevőszék. Talán helyesebb lenne a „Számon kérő-szék” elnevezés.

Mielőtt ezt a rettenetes torzszülöttet megvizsgálom, hadd jegyezzem meg, hogy egy normális demokratikus államban általában a számvevőszékeknek, számvevő bizottságoknak fontos és *pozitív* szerepük van.

Nemcsak az állami szektorban szükséges a számvevők léte, hanem a privát gazdaság jelentősebb vállalatainál is. Egyesületek, szakszervezetek,

politikai pártok szintjén is szükséges egy-egy számvevő, avagy akár egy számvevő-bizottság.

A számvevők azt vizsgálják felül, hogy egy vállalat, szervezet, vagy egyesület működése betartja-e a szabályzat és a törvények által szabott kereteket? Még fontosabb az a konkrét hatáskör, miszerint a számvevők a szervezet *kiadásait* vizsgálják felül. Nem költekezett-e felelőtlenül a vezetőség? Nem történt-e sikkasztás, avagy hűtlen kezelés a vezetőség, vagy egyes vezetők által?

Tehát, a számvevő-bizottságok ellenőrző bizottságok, amelyek megelőzik vagy leleplezik a felelőtlen menedzsmentet.

Viszont, az Állami Román Számvevőszék egy olyan szörnyű és vak hatalommá nőtte ki magát, amely *görcsbe rántja az egész közigazgatást, lehetetlenné teszi az egészséges és ésszerű ügyintézés állami szintű megvalósítását.*

A Számvevőszék feladata az állami szervek által kiadott, elköltött pénzek ellenőrzése, valamint a tisztviselők mulasztásai által okozott valós vagy *vélt károk* felfedezése.

Hogy ne maradjunk az absztrakció szintjén, vegyünk egy konkrét példát.

Minden községnek, helyi tanácsnak, illetve polgármesteri hivatalnak van egy jogi részlege, ma már legalább egy jogással rendelkezik minden község.

A közigazgatási teendők gyakorlása közben, még egy normális jogállamban is előfordulhatnak nézeteltérések a helyhatóság és annak egyes polgárai között, mégpedig olyan nézeteltérések, amelyek perekké fajulhatnak.

Ha perre kerül a sor, vagyis az elégedetlen polgár bepereli a polgármesteri hivatalt, akkor a polgármesteri hivatal jogásza elolvassa a perbeadványt, átnézi az ügy iratait.

Egy-két határesetet kivéve, egy átlagos felkészültségű, akár tapasztalatlan jogász is fel tudja mérni, mi lesz a per kimenetele. Egy ilyen felmérés egy kevésbé tapasztalt jogásznak legfeljebb több idejébe kerül, mint egy tapasztalt, sokat látott ügyvédnek.

Ha a jogász úgy látja, hogy a pert nagy valószínűség szerint a polgár fogja megnyerni, más szóval, a polgárnak van igaza, akkor logikus, hogy

keresni kellene a kiegyezés útját. Ha ez nem sikerül és a polgármesteri hivatal elveszíti a pert, akkor a bírósági határozat indoklása még világosabbá teszi, kinek is volt igaza.

Ha látja, hogy egy perben nem volt igaza, akkor egy normális ember nem fellebbezi meg a bírósági döntést, minek szaporítsa meg a rá kiszabott bírósági költségeket? Tudniillik, a bíróság azt a felet kötelezi a perköltségek megtérítésére, aki elveszítette a pert. Ha ilyen körülmények között egy normális átlagember tartózkodik a fellebbezéstől, akkor egy olyan hivatalnak, amelynek ráadásul állandó jogásza van, tízszeresen tartózkodnia kellene a másodfokú pereskedéstől.

Így történik ez minden normális, rendes és demokratikus állam közigazgatásának szintjén.

Sejthetjük, hogy nem így történik mindez Fordított-országban. Hanem, fordítva.

Romániában, ha egy polgármesteri hivatal pert veszít az állampolgárral szemben, akkor, a hivatal, *kötelező módon fellebbez*. Sőt, miután a fellebbezésben is veszített, *kötelező módon felfolyamodással él*.

Az ügy csak úgy „ordíthatja” magából a polgár igazságát, ez nem lényeges szempont. Bármilyen vesztesnek látszó és alapfokon el is veszített pert *végig kell vinni minden fokozaton*.

Kötelező.

Mikor külföldi kollégáknak ezt elmeséltem, azt hitték: fantáziálok. „Ilyesmi nem fordulhat elő!” És kezdték sorolni az érveket.

A pereskedő állampolgár ügyvédi tiszteletdíjat és illetékeket fizet, ezt a pénzt a vesztes polgármesteri hivatal vissza kell térítse a per-győztes polgárnak. Az így elvesztett pénz *szegényíti a közösséget*, magát a polgármesteri hivatalt elsősorban. Ha még ráadásul a reménytelen pert fellebbezéssel, majd felfolyamodással tetézi a hivatal, ezek a költségek megháromszorozódnak. Ráadásul, egy polgárt dühítettek, béketűrését hosszú pereskedéssel tették próbára. Sérülés éri a jogállamiságot, a közösséget, az alapvető emberi jogokat. Sorolhatnám külföldi kollégáim érveit a végtelenségig.

De előadtam, hogy ha a polgármesteri hivatal jogásza nem teszi le a mégoly kilátástalan fellebbezést is, akkor jön a Számvevőszék és behajtja rajta a „kárt”, ami azonos a per tárgyával. Vagyis, ha az állampolgár követeli a teljesen jogtalanul államosított, százezer eurós ingatlanjának a visszaadását, visszautasítják és bepereli a polgármesteri hivatalt, akkor a hivatal köteles végig vinni a pert, nemcsak első fokon, hanem a végletekig. Ha ezt nem teszi, akkor a jogászt és a polgármestert kötelezi a Számvevőszék a százezer euró kifizetésére!

Ugyanez áll szinte bármilyen jogos kifizetésre, ami az állampolgárt illeti.

Persze, nem kell jogásznak lennie egy normális embernek, hogy mit jelent egy ilyen hozzáállás, például egy nagyváros költségvetése szempontjából.

Kolozsváron, évekkel ezelőtt, polgármesteri választás alkalmával, az utólag győztes jelölt egyik célkitűzése az volt, hogy az értelmetlen pereket beszüntesse. Kimutatást készített arról, hogy mekkorák a vesztes perek költségei. Óriási összeg volt a végeredmény. Külön kimutatást készített a lelkes jelölt azokról a városfejlesztési lehetőségekről, amelyek létre jöhetnének az így megtakarított összegek által.

Nem tudom mennyit nyomott ez a latban, de megnyerte a választásokat. Viszont, józan, nemes és valóban építő jellegű elképzelését sohasem tudta megvalósítani. Az „inkvizíció”, vagyis a Számvevőszék komor hatalma úgy tornyosult feléje, mint valami óriási bitófa árnyéka.

A Számvevőszék olyan, mint egy görcs, olyan, mint egy lerázhatatlan bilincs, amely megbénít minden egészséges és racionális állami kezdeményezést.

A korrupciót kiirtani elhivatott, de pont olyan, mint a fentebb említett inkvizíció, ezerszer több kárt és szenvedést okoz, mint az eretnekek kiirtásának „haszna”.

Ennek a vak és mosolytalan hatalomnak köszönhetően a polgármesteri hivatalok eleinte kénytelenek lettek az alapvető emberi jogokat semmibe venni, majd, mikor ez ízleni kezdett, már volt mivel „takarózni”: „atyámfia, én visszaszolgáltatom őseid elorzott földjeit, de hát nem tehetem, van nekem is családom, megnyomorít a Számvevőszék, muszáj perre menni”.

De mivel Románia egységes, oszthatatlan és központosított nemzeti állam, magát a nagyhatalmú Kormányt is úgy fojtogatja a Számvevőszék, mint egy könnyörtelen óriáskígyó.

Az eddigiek ismeretében akaratlanul is feltevődik a kérdés: hogyan lehet az, hogy egy olyan Kormányt paralizáljon egy ilyen vak gépezet, amely legyőzte a parlamentet, maga alá gyűrte a „kiszámíthatatlan” bírói hatalmat?

Sokat gondolkodtam ezen, de, sokszor, nehéz logikus magyarázatot találni a torz társadalmakban kialakuló helyzetekre. Ezért egy régi kínai népmesét idézek fel, emlékezetből, talán pontatlanul, talán esetlenül, de remélem, felmutatva a tanulság lényegét.

Történt régen, nagyon régen, hogy a sárga hunok mindenfelől megtámadták Kínát. A császár minden épkézláb embert katonának sorozott, de még így sem igen lehetett megfelelő számú harcost állítani minden határszakasz megvédésére. Történt, hogy egy igen meredek sziklafalak közzé szorított kis szoros egyetlen járható útja egy szűk ösvény volt, amelyen egyszerre csak egy ember férhetett el. Ennek az ösvénynek a védelmére egyetlen vitéz kínai harcos vállalkozott.

Jöttek a hunok, libasorban az ösvényen. Bár ijakkal bőven rendelkeztek, nem tudták meglőni a vitéz harcost, mert ez egy sziklától védett kanyarban várta őket. Sorra megküzdött minden ellenféllel. Egyetlen hun sem tudta őt legyőzni.

A kínai barbár ellenfelei sorra zuhantak a mély szakadékba. Napokig tartott a küzdelem, és bár számtalan sebet ejtettek rajta támadói, a hős kínai hazafi nem lankadt. Végül a hunok feladták a reménytelen küzdelmet. Ebben az is közrejátszott, hogy nem látták, hány harcos lapul a kanyar mögött. Visszavonultak.

A hős, miután meggyőződött a hunok végleges visszavonulásáról, kimerülten, száz sebtől vérezve, rongyosan elindult hazafelé.

Az egyik kanyarban hirtelen felbukkant egy öregasszony, aki meglátván a véres-rongyos harcost, nagyon megijedt, hisztérikus félelmében a kezében tartott könnyű esernyővel nekiesett a bátor hadfinak. A harcos, aki szinte alva vánszorgott a kígyózó ösvényen felfele, azt sem tudta, mi világon van. Hátrálni kezdett a hisztérikus banya elől, de megcsúszott és lezuhant a sziklák közé, ahol rögtön szörnyet halt.

Hát körülbelül így járt a Román Kormány is. Miután titáni küzdelem árán maga alá gyűrte az Igazságszolgáltatást és a törvényhozó erőt képviselő Parlamentet, belépett a képbe egy olyan hatalom, amelynek elszántsága és ereje szinte megmagyarázhatatlan, hiszen nem rendelkezik semmilyen háttérből támogató *érdekcsoporttal*.

A „kis hisztérikus”, „szürke könyvelő”, vagyis a Számvevőszék olyan hatalom, amelyen a Kormány nem talál fogást.

Hátrál előre és bár nem csúszik be a szakadékba, de bénultan, reszketve lapul a sziklafalhoz.

Első látásra így néz ki a helyzet.

De, valóban ez az igazi erőviszony?

Lássunk még egy példát.

Az egyik legékeesebb példája a Kormány „tehetetlenségének” a környezetszennyezési illetékek ügye. A Román Kormány óriási forgalomba íratási díjakat szabott ki a külföldről behozott gépkocsikra. A rendelkezés célja a hazai gépkocsi ipar támogatása volt. Viszont, mivel Románia ebben az időszakban lett az Európai Unió tagja és a rendelkezés jó része sértette más EU-s országok gazdasági érdekeit. Az Európai Emberjogi Bíróság megállapította az illetékeket kiszabó kormányrendelet diszkriminatív jellegét és kötelezte a Román Kormányt az így inkasszált összegek visszafizetésére.

A világgazdasági válságra hivatkozva, a Román Kormány állandóan halasztást kért. Mikor, 2011-ben, a „jobboldali” Boc, majd Ungureanu-féle kormányok megbuktak, színre lépett a „baloldali” Ponta, aki miniszterelnökként megígérte, hogy ő majd rendet teremt.

Égre-földre esküdözött, hogy az ő kormánya, többek között majd megoldja az illetéktelen környezetvédelmi adó visszaszolgáltatását is. Ez jó populista fogás volt, mert nagyon sok állampolgár volt érintett.

Viszont, úgy járt, mint az egyszeri „sportember”, aki veri a mellét, esküdözik és szájjal, hogy indul és megnyeri a nagy Maratoni futást. De mikor nekilendül, már az első pillanatban orra esik, elterül, összetörve a pofáját.

Ugyanis, az elszánt, de *béna* sportoló elfeledkezett, hogy egyrészt keze-lába meg van kötve, másrészt egész testét egy nagy görcs bénítja merevvé.

Ennek a nagy görcsnek neve: a Számvevőszék. Emlékezzünk: egyetlen követelt lejt sem szabad kiadni az állampolgároknak, anélkül, hogy a közigazgatás bármely (helyi vagy központi hatósága) foggal-körömmel végig nem harcol minden bírósági fokot.

Így tehát, a „lendületes” és „tettre kész” újonc miniszterelnök nemes szándéka megtört az „átokfalon”.

Később kijelentette, hogy az összegek visszaszolgáltatása, bár kötelező és törvényes, végrehajtása lehetetlen, arra biztatta a károsult polgárokat, forduljanak a bíróságokhoz, ott követeljék vissza illetéktelen adójukat. Sőt, biztatta a polgárokat, pereljenek, mert nyerni fognak, és akkor, már vissza tudja adni a pénzeket. Per nélkül lehetetlen, nem engedi a Kormányt a Számvevőszék.

Most, mondja meg bármilyen normális, logikusan gondolkodó ember, ésszerű egy ilyen fajta kormányzat? Avagy, van még egy ilyen idióta kormányzat a Földön?

Persze, a fentebbi példa főszereplője, a miniszterelnök, meglehetősen, nem is olyan idióta, nem is olyan tehetetlen figura, mint első látásra tűnhetne.

Mert, lám, egyfelől „okosan” „ráuszította” az elégedetlen és jogosan követelőző polgárokat az Igazságszolgáltatásra, másfelől, van mivel *takarózni*, miért nem elégíti ki azonnal a jogos követelményeket. Ilyen szempontból nézve, már nem olyan egyértelmű a Számvevőszék „korlátlan” hatalma.

Mert, ha olyan kétségbeejtően fékező a Számvevőszék hatalma, akkor, *miért nem bocsájt ki a Kormány egy Sürgősségi Rendeletet a Számvevőszék felszámolására, vagy legalábbis, hatalmának korlátozására?*

Én úgy hiszem, hogy, a Számvevőszéknek „Janus-arca” van, vagyis több szerepet játszik, illetve, *játszatnak vele.*

Ha jogos állampolgári követeléseket kell kielégíteni, akkor jó *takaró* e követelések visszautasítására. Vagyis, ilyen összefüggésben, nem a polgármester, megyei tanácselnök, miniszter, vagy éppen miniszterelnök a „rosszfiúk”, hanem a Számvevőszék. A Számvevőszék az elnyomó, nem az ügyben illetékes politikus.

Viszont, más összefüggésben, iskolaigazgatók, rendőrfőnökök, vagy kórházigazgatók életét keseríti meg a vizsgált intézmény, lehetetlenné téve

bármilyen normális menedzsmentet. A rendőröknek nincs üzemanyagjuk, hogy a tett helyszínére kiszálljanak, a tanároknak nincs a szakmai fejlődéshez szükséges anyagi fedezetük, az orvosok nem írhatják fel az igazán hatékony gyógyszert, és így tovább, a társadalmi élet szinte minden szereplőjét gyöttri, terrorizálja a Számvevőszék.

Különösen bosszantó például az olyan előírás, hogy az állami intézmények orvosai arra vannak kényszerítve, hogy a gyógyszereket internetes liciten szerezzék be. Hát ez a szerepe egy orvosnak egy normális társadalomban?

Tehát, szerintem a Számvevőszék tulajdonképpen egy *eszköz* arra, hogy az állami tisztviselők állandó félelemben és zaklatottságban dolgozzanak.

Mi lesz akkor, ha a Számvevőszék felszámolása nyomán a korrupció általánossá és teljesen ellenőrizhetetlenné válik?

Ez a kérdés nagyon lényeges, a Román Kormány úgy tekint a népre, mint potenciális bűnözők ember- halmazatára. Ennek a gyanakvásnak egyik szüleménye a Számvevőszék *is, többek között*.

Tehát, a kormányzat nem szereti a népet. De a nép sem szereti a kormányzatot. A kör bezárul. Kialakul a központosított Görcs-társadalom, ami sok mindent biztosít, de jólétet és az emberi jogok tiszteletben tartását nem.

Egy demokratikus államban még a feltételezett bűnelkövetővel, a büntetőperek vádlottjával szemben is érvényesülnie kell az *ártatlanság vélelmének*. Milyen ország az, ahol ez a vélelem nem érvényesül még a büntetőperen kívül sem? Ahol épp ellenkezőleg, *a bűnösség vélelme* általános az állampolgárokkal szemben?

IV.FEJEZET.

FORDÍTOTTORSZÁG TÁRSADALMI OSZTÁLYAI

1.A társadalmi osztályokról általában.

A társadalmi osztályokat nem Marx hozta létre, sőt még létezésüket sem ő fedezte fel, de megállapításait fel lehet használni. Ismétlem, megállapításait és nem az általa javasolt *megoldásokat*.

Marx szerint a kommunista társadalom nagy győzelme a társadalmi osztályok felszámolása lesz. Szerinte a proletáriátus, más nevén a munkásosztály átveszi a hatalmat és proletárdiktatúrát valósít meg. Egyetlen osztály a győztes munkásosztály lesz.

Nagyon jól tudjuk, mi lett a következménye ennek az elméletnek, gyakorlati megvalósítása során Kelet-Európában.

De, térjünk vissza egy kissé Marx korába.

Milyen társadalmi osztályok léteztek akkoriban Németországban? Azért Németországban, mivel a XIX század végén ott élt és az ottani helyzetet általánosította (egyik első „apró” hiba az elméletében).

Korának német társadalmában, az iparosítás erőteljes volt és nagyon nagy a proletárok, a *fizikai* munkások létszáma. Ezek érdekeivel szemben létezett a csekély számú, ám óriási gazdasági erővel rendelkező tőkés-osztály, a *burzsoázia*.

Marx e két osztály konfliktusát emeli ki, amely konfliktus, szerinte csakis egy *kommunista forradalom* által oldódhat fel.

Ámde, Nyugaton, idővel más történt. Egyfelől a szovjet kommunizmus réme, másfelől a tényleges feszültség jobb belátásra bírja a burzsoáziát. Engedmények születnek: fizetett szabadság, nyolcórás munkaidő, nagyobb fizetések stb.

Az általános, egyenlő és szabad választói jogok által a kapitalista államban egyre több olyan társadalmi kategória jutott képviselőhöz, amely a szegény réteghez tartozott.

A második világháború után, Nyugat-Európában kezdenek megjelenni a *jóléti társadalmak*. A nemzeti burzsoázia még mindig emberszámán felül, aránytalanabban nagyobb hatalmat képvisel, egyik legfontosabb eszköze a *központosított nemzeti állam* volt. Ámde, ez az államforma egyre inkább kerékkötője lett a gazdasági haladásnak.

A föderális államok, vagyis regionális állami struktúrák szövetségére alapuló országok egyre hatékonyabbak lesznek, úgy a gazdasági fejlődés terén, mint a jóléti társadalom megvalósítása szempontjából.

Európában, minél kisebb egy állam, annál gazdagabbak annak polgárai.

Ámde, lássuk csak, ma milyen társadalmi osztályok léteznek?

Nem Európában, hanem Romániában, hiszen e könyv tárgya a román társadalom vizsgálata.

Nagyon érdekes és *megdöbbentő* következtetésekre juthatunk.

Az államhatalom vizsgálata folyamán már ráérezhettünk, úgy az állami berendezkedés elnyomó és igazságtalan mibenlétére, mint annak gazdaság-visszafejlesztő mivoltáról is.

Lássuk milyen társadalmi osztályok alakultak ki Romániában az utóbbi húsz évben?

A sajtó, az utóbbi években egyre többet beszél a „két Romániáról”, vagyis a gazdagok és a szegények Romániájáról. Valóban, első látásra így is volna.

De, Romániában több társadalmi osztály, vagy réteg létezik, nemcsak *kettő*. De, még milyen különlegesek!

Lássuk csak!

2.A politikai osztály.

1990 után kezdtek megjelenni az újgazdagok.

Az eredeti tőkefelhalmozódás hihetetlen gyorsasággal zajlott le. Kialakult az új „nemzeti burzsoázia”, amely hamarosan kialakított egy nem túl erős és nem összetartó érdekcsoportot, de azért, irányítani kezdte a politikusokat, akik, megválasztásuk után azonnal feladták az őket megválasztók érdekeit.

Csak hogy, a „nemzeti burzsoázia” tagjai, bár erősen érdekeltek voltak, tehát érdekeemberek, értelmi szintjük igen silány volt. Azt hitték, hogy a jó politika a „kemény kéz” politikája. Azt, hogy a politikusok fizetésének nyomorszámban való tartása elég lesz ahhoz, hogy minden politikus, „szelíd kannibál módjára, tenyerükből egyen”, hogy, ily módon, minden tőkés olcsón vásárolhat „házi-parlamentereket”.

A tét nagy volt: a rengeteg állami vállalat megkaparintása. Ennek érdekében, minden egyes gyár esetében *valakit* meg kellett vesztegetni. Megvesztegetni viszont csak olyan embereket lehet, akiknek fizetésük csekély, akik számára a „bundapénz” nyomorból való kilábalást jelenti.

Úgy a kilencvenes évek második felében a politikusok egyre inkább „társak” és nem *eszközök* akartak lenni azokban az „üzletekben”, amelyek tulajdonképpen az állam rendszeres kirablását jelentették.

Lássuk, hogyan zajlott le az állami vállalatok privatizálása?

Először is, a kommunista vállalatok jórészt veszteségesek voltak, egyértelmű volt a privatizálás *szükségessége*.

Sokan elfelejtik, hogy (nota bene!), maga Ceaușescu, már a nyolcvanas évek elején belátta a privatizálás *szükségességét*!

Olyan törvényt hozott, hogy a gyárakat és általában a vállalatokat, azok vagyonát, tehát *részvényeit* vásárolják meg a munkások. Minden vállalatot az ott dolgozók vásároljanak meg! A vételárát a dolgozók fizetéséből vonták le minden hónapban. Természetesen, a gátlástalan diktátor célja csakis a pénzszerzés volt az egyre inkább szegényedő állam javára.

1990-ben, a Forradalom utáni első hónapokban nyilvánvalóvá vált a privatizáció szükségessége, de az is egyértelmű volt, hogy *minden állami vállalat egy részének értékéért* az ott dolgozó munkások már jelentős összegeket fizettek. Igen ám, de a ravasz diktátor, annak idején, nem engedte meghatározatni, mennyit fizettek ki és mennyi van még hátra.

Hosszas viták után megszületett egy olyan döntés, miszerint, a felvásárlás joga, elvileg továbbra is a munkásokat illetné meg. Igen ám, csak hogy nem mindegy, hogy valaki egy jelenleg (akkoriban) nyereséges, avagy veszteséges vállalat dolgozója.

Végül egy aránylag igazságos döntés született. Egy törvény, miszerint, minden dolgozó (vagy volt dolgozó) kap egy „részvényt”, egy úgynevezett „kupon”. *A kuponok összessége az állami vállalatok értékének egyharmad részét képezik.* Minden kupontulajdonos szabadon dönti el, melyik vállalatnál váltja be részvényre a kuponját.

Természetesen keresettek lettek az olyan vállalatok, mint például a Napolact (az állami tejfeldolgozó üzem) és a Prodvinalcool (az állami alkohol-feldolgozó vállalat), érthető okokból.

Másfelől, például, a nehézipari, csőd szélén lévő vállalatok kevés részvényesre számíthattak.

Ez az első lépés „blindre ment” („vakra”), egyetlen kupontulajdonos sem tudhatta mennyire „tett jó lóra”, az ösztönök diktáltak. Jobban mondva mindenki csak az intuíciójára támaszkodhatott.

A következő lépés kb. 1995-től kezdődött volna el. A törvény engedélyezte a privát értéktőzsdék megalakulását. Ezek a tőzsdék jegyezték volna a részvények árát, figyelembe véve az érintett vállalat vagyonát, nyereségmutatóját, valamint az eddigi részvényesek számát.

Ezeken a tőzsdéken keresztül, reális információk birtokában már egy aránylag átlátható kuponátváltást eszközölhettek volna azok, akik még nem éltek e jogukkal. Sőt, ami még fontosabb, egy újabb kuponkiosztásra került volna sor, hasonló mértékűre és értékűre, mint előzőleg.

Csak hogy, ekkor kormányváltás történt. Az új kormány az első komoly csapást mérte a jogállamiságra, azáltal, hogy az egész eddigi folyamatot

leállította és megnyitotta az utat egy olyan privatizáció felé, ahol „zavarosban tudnak halászni” az üzletemberek és a politikusok.

Ekkor kezdett Romániában a *jogbiztonság* megszűnni.

Megnyílt az út a „pénzagyú” üzletemberek előtt. Legalábbis, ezt hitték ezek a primitív úrgazdagok.

Csak hogy a politikusok szeme is kinyílt már. Miért legyenek ők továbbra is a gazdasági élet rosszul megfizetett „prostituáltjai”?

Amit egyszer megengedtek maguknak az „üzletemberek” javára, megtehették ugyanazt az „üzletemberek” *ellenében* is.

Igaz, egy-két év alatt, kalandor „üzletemberek” megkaparintottak jó néhány vállalatot. De 1999 környékén ez a kapu is bezárult.

A politikusok, helyi és központi szinteken kezdtek beülni a félig vagy egyáltalán nem privatizált vállalatok igazgatótanácsi székeibe és „*látták, hogy jó*”.

Hát, hogyan lett volna jó, hiszen az ilyenfajta igazgatótanácsokban órák alatt havi fizetésük sokszorosát vágják zsebre!

Másfelől, ami még fontosabb, már nem voltak arra kényszerítve, hogy zsugori úrgazdagok vállalatainál prostituálják magukat, hogy azután úgy táncoljanak, ahogy primitív pénzelőik fütyülnek.

Mire a nemzeti burzsoázia osztállyá válhatott volna, vagyis mire összeforrott, tudatos érdekcsoportként léphetett volna fel, a politikusok úgy szétszórták őket, mint a pelyvát, felhasználva az államhatalom minden bevethető eszközét.

Az ügyészség, gazdasági rendőrség, pénzügyőrség és, főleg a titkosszolgálatok úgy csaptak le az üzletemberekre, mint a ragadozó madarak a kövér tyúkra.

Az ezredfordulón a román üzletember profiljához már hozzátartozott nemcsak luxusautója, csinibaba szeretője, hatalmas villája, *de rácsok mögötti jövője is*.

Egy kapitalista, központosított, oszthatatlan nemzeti állam uralkodó osztálya szükségszerűen a nemzeti burzsoázia. Hiánya azonban nem jelentett légüres teret.

A nemzeti tőkésosztály helyét fokozatosan, de rövid idő alatt átvette a politikai osztály. Ez logikus, hiszen ez már a XXI század, nem a XIX-ik.

Már említettem, hogy az átlag román politikus, megválasztása után, rövid idő alatt feladja választóinak képviselőiét, feledve mindazt, amit ígért. Nem árulást követ el, hanem igazi testvérei, pártfogói és elvtársai közzé sorozza be magát. Azok közzé, akik megbecsülik, gondoskodnak arról, hogy ne koldusként legyen fizetve (ahogy azt a nép szeretné).

Akad ugyan egy-egy gerincesebb ember is, aki nem adja fel azonnal választói érdekét, de az ilyen „csodabogarakat” hamar elszigeteli és hatástalanítja a rendszer, vagyis a politikai osztály.

Akkor, Romániában, nincsenek is igazi „mogulok”, igazi „fináncoligarchák”? Egy-egy ilyen felüti a fejét, de ahogy igazán megtollasodik, választania kell: vagy besorozza magát a politikai osztályba (valamelyik párt keretében), vagy pedig őt „sorozzák be” valamelyik fegyintézetbe. Nem a személyére, hanem a *pénzére* van szükség.

Mekkora a politikai osztály? Hány személy alkotja?

Nehéz erre a kérdésre pontos számokkal válaszolni.

Ebbe az osztályba tartozik a Parlament tagjainak nagy része, a központi Kormánytisztviselők nagy csapata, beleértve a „herék kasztját” is.

A „herék kasztja”, avagy „serege” alatt azt a rengeteg bukaresti kormánytisztviselőt értem, amelyek munkája körülbelül annyira szükséges a román társadalom számára, mint éjjel a napszemüveg. Persze ez a hasonlat sem egészen állja meg a helyét, hiszen ezek a „herék” szinte semmit sem dolgoznak, vagy pedig statisztikák begyűjtésével gyötrik a helyi, amúgy is túlterhelt valóban dolgozó tisztviselőket. Csak károkat okoznak. Károkozók.

A heréktől nem lehet már megszabadulni, még a legerőteljesebb miniszterelnök sem lenne képes erre, hiszen sehol sem érvényes annyira az általam gyakran ismételt közmondás, miszerint, „sok lúd disznót győz”, mint

pont a román kormány szintjén. Csakis a központosított államberendezkedés felszámolása oldhatja meg ezt a problémát.

Helyi szinten a politikai osztály tagjai a *polgármesterek*, a jelentősebb települések esetén egyes *tanácsosok* is, valamint a megyei tanácsok tagjainak jó része.

Bár, elismerem, hogy pontatlan a felmérésem, mégis, a politikai osztálynak körülbelül 400.000-500.000 tagja van.

A politikai osztály *nem homogén*, belül tagolt. Valahogy úgy, mint a középkori nemesség, amely társadalmi osztály tagjai voltak a *nagyurak*, a *bárok*, de a *köz-és kismesek is*. Ez a hasonlat már eléggé jellemző, használja is a sajtó az utóbbi időben.

Ahhoz, hogy valaki „nagyúr”, vagy „báró” legyen, nem elég egy a pártban vagy az államapparátusban betöltött magas tisztség, szükségeltetik a nagy vagyon is.

A legtöbb volt miniszter vagy államtitkár, tisztsége betöltése után vagyonilag is igazi „báróvá” válik, ami „rejtélyes”, hiszen fizetésük alig haladja meg az ezer eurót.

3.A „proletáriátus”.

A mai román proletáriátus már *nem fizikai munkásokból áll*.

A tradicionális értelemben vett gyári munkásosztály, az ipar hiányában szinte nem is létezik. Az a mintegy 3-4.000.000 (!!!) munkás, amely ennek az osztálynak gerince lehetne, külföldön dolgozik.

A proletár meghatározását Marxtól „plagizálom”. Ilyen értelemben *proletár* az a dolgozó, amely megélhetéséért el kell, hogy adja munkaerejét, viszont fizetése csak a legegyszerűbb szükségleteket tudja kielégíteni. Más szóval, a proletár, *épp csak hogy megél, egyik napról a másikra*.

A klasszikus „proletár” *műveletlen és iskolázatlan volt*.

A mai román proletár viszont, általában, egyetemet végzett ember.

A „klasszikus” korban, Marx korában az államilag fizetett, vagy szabadfoglalkozású értelmiségiek a középosztályhoz tartoztak.

A mai román társadalomban az állami szektorban dolgozó értelmiségiek nagy része proletár-sorba csúszott le. Mivel az állami szektor határozza meg a munkaerő árát, a privát szektorban is körülbelül ugyanazok a fizetések.

Kik a mai román proletáriátus tagjai?

Elsősorban a *tanárok, a kezdő orvosok, a rendőrök, a helyi adminisztráció alkalmazottjai stb., egyszóval szinte minden állami alkalmazott.*

A szomorú az, hogy, szerintem, mindezek az emberek, sem felkészültségük, sem munkájuk társadalmi fontossága okán nem volna szabad proletársorsban tengődniük.

Az még a dolgok logikájához tartozik, hogy, például a rendőrök gyalázatos fizetése megvesztegethetőségüket garantálja és végső soron, zsarolhatóságukat. Fordított és rossz logika ez, de egy Fordított-társadalomban egészen „egyenes”.

De az, hogy a tanárokat miért kell gyalázatosan megalázni, hihetetlenül silány fizetések által, szinte megmagyarázhatatlan jelenség.

A *tanár*, évszázadokon keresztül egy olyan ember volt, akit már „csak” tudása miatt társadalmi megbecsülés illet.

De, az igazi tanár értéke nemcsak tudása miatt óriási, hanem azért a munkáért, ami által *tudását átadja* tanítványainak. Az már több mint tudomány, az már igazi *művészet*, sőt, néha *varázslat*. A tanárok kezében a jövő generáció felkészítése van. Nagyon kevés terület bírhat ehhez hasonló fontossággal.

Akkor, miért van az, hogy Romániában a tanárok gyalázatosan alul vannak fizetve?

Az állami szektorban, egy adott munka értékének egyik meghatározója annak *társadalmi fontossága*.

Ha ezt vesszük alapul, akkor azt jelenti, hogy *a tanítás, mint érték*, szinte semmilyen társadalmi megbecsülésnek nem örvend.

Mert a tanítás és, főleg a tanítás eredménye, *a tudás*, ugyan mennyit ér?

Semmit.

Ha azt tanítanák, hogyan kell nem könyveket, hanem *pénzt olvasni*, akkor igen, az már döfi!

De mit ér az igazi felkészültség? Mit ér egy eminens diák?

Ha mondjuk, kézen fognék egy kivételesen intelligens és kreatív gyereket és be akarnám protezsálni egy tudományos kutatóintézetbe, mondjuk a tanügy-minisztériumon keresztül, akkor az illetékes tisztviselő még a hátsó felével is kiröhögné naivságomat. Vagy, ha humorérzéke hiányozna, rátérne a témára: „ne süketelj apukám, van tokány vagy nincs, mert ha nincs, fel is út, le is út!”

Nem túlzok, csak szintetizálok. Romániában ez a hozzáállás. A példában csak annyi sántít, hogy tudományos kutatóintézetek nem is igen léteznek.

Mire jó a tudomány, mire jó a műveltség? Produkál vagy nem *azonnal pénzt*? Nem? Na, akkor nincs semmi értéke.

Hogy majd a jövő generáció milyen lesz? A *van*, az a fontos, az, amit meg lehet fogni, *most*!

Az, hogy *lesz*, az semmi, az csak ábránd, álom az.

Persze, ezért a mentalitásért főleg a politikai osztály a felelős, de azért valamennyire a nép is, mert az *idő telik*, a jelenből jövő *lesz*, a *vanból*, *semmi*, és akkor „szánom-bánom, milyen *lett volna ha*”...

Persze, van egy időben közelebbi hatás is. A tanárok *korrupttá válnak*.

Hogyan? Hogyan lehet korrupt egy olyan állami alkalmazott, aki nem tart a kezében államhatalmat?

Nagyon egyszerűen, erre már példa is van, egy *bukaresti líceum* tanárai *testületileg pénzt* kértek azért, hogy az érettségi vizsga sikerüljön. Tehát nem egy tanár, hanem több.

Mit fog *tanulni* ebből a sok érettségiző diák? Hogy a pénz a legfontosabb dolog a világon. Hogy, nem a *tudás* a fontos, hanem az azt igazoló *bizonyíték*, a *papír*, az *írás*, a *dokumentum*. És e szerint a lecke szerint fog eljárni a nagybetűvel írt Életben.

Dadan, a „Macskajaj” című film egyik főszereplője, az analfabéta roma maffiózó, így vélekedik: „Pénzért mindent el lehet intézni. Amit pénzért nem lehet elintézni, azt csak nagyon sok pénzzel lehet elintézni”. Milyen „szépen” és milyen „mélyen” tükrözi ez a bölcsélet Fordított-ország polgárainak a felfogását!

Kissé elkanyarodtam a tárgytól, de talán sikerült megértetnem, hogy Romániában *miért* proletárok az értelmiségi állami alkalmazottak.

Összegezve, a *méltó emberi élethez* való jog állandó sárba taposása elvezet a silány és gyenge nemzetgazdasághoz és a gyenge nemzetgazdaság elvezet az emberi jogok semmibe vételéhez. És ez a folyamat, újra és újra termeli önmagát, olyan pontossággal, mint egy visszafordíthatatlan (irreverzibilis) kémiai folyamat.

A proletárok létszámát nem tudnám pontosan meghatározni, számuk mindenesetre meghaladja a négymilliót.

Ja, és még valami: ezek az emberek *dolgoznak*.

De, osztálytudatuk nincs.

Mégis, szép lassan, húsz év alatt, a politikai osztály és a proletáriátus között kialakult egy nagyon tiszta, de szépnek nem mondható *viszony*. A proletáriátus utálja a politikai osztályt és annak tagjait külön-külön, és viszont, a politikai osztály gyűlöli a proletáriátust.

Választások alkalmával egyre kevesebb értelmiségi-proletár megy el szavazni és ekképpen, a politikai osztály négyévenként egyre erősebb és főleg, egyre *legitimebb* lesz.

Jegyezzük meg jól, ahelyett, hogy a román kormányzat egy jól fizetett nem-proletár munkásosztályt alakított volna ki, elűzte az országból a munkásokat és a régen te középosztályhoz tartozó értelmiségieket proletárrá süllyesztette.

4.A segélyezettek osztálya.

Míg a proletáriátust egyszerűen a havi javadalmazás alapján határoztam meg, a segélyezettek osztályát nem lehet ilyen pontosan, anyagi megélhetési szempontok szerint elkülöníteni.

A segélyezettek és a proletárok közötti fő különbség mégis abban áll, hogy a proletárok *dolgoznak*, a segélyezettek *nem dolgoznak*.

Kizárom a segélyezettek köréből azokat a szerencsétleneket is, akik ideiglenesen *munkánélküli segélyt kapnak*, mert ezek dolgoztak és elvesztették munkahelyüket, de főleg azért, mert megélhetésük ideiglenes.

Szintén kizárom *a valódi fogyatékosokat*, akiknek támogatása és gyámolítása bármely civilizált társadalom szent kötelezettsége.

Hogyan és miért alakult ki a segélyezettek osztálya?

Axiómaként jelentem ki azt, hogy Románia politikai osztálya, vagyis a *vezetők* képtelenek bármilyen gazdasági fejlődést előidézni. Most kiemelem azt, hogy teljesen képtelenek olyan gazdaságpolitikát folytatni, amely *új munkahelyeket* eredményezne.

Ez a rendszer már rég megdőlt volna, ha nem létezett volna két nagyon fontos tényező.

Az egyik fontos tényező a *külföldi tényező*. Romániától eltérően, a közeli régiókban, Nyugat-Európában vannak olyan államok, akik nemcsak saját polgárait tudják munkával ellátni és munkájukat emberi módon javadalmazni, hanem azt a majdnem négymillió románt, aki külföldre ment „boldogulni”. Elképesztő, de így van! Képzeljük el, mekkora lenne a nyomor Romániában, ha ezek az emberek nem találtak volna külföldön munkát! Legalább hárommillió munkánélküli!

A másik tényező a *belföldi tényező*. Arról van szó, hogy a kormányzat emberei, a politikai osztály húsz év alatt rádöbrent, hogy a hatalom egy elnyomó államban eléggé ingatag. A belső rendfenntartó erők, akiknek tagjai gyalázatosan alul vannak fizetve, bizony a kisujjukat sem fogják mozdítani a hatalom védelmében, ha „komolyra fordul a helyzet”. Ők is éppúgy gyűlölik a politikai osztály tagjait, mint a többi proletárok.

De az adott pillanatban létező hatalmat megdönteni nemcsak erőszakkal lehet, hanem demokratikus módon, szavazatok által is.

Minden elnyomó rezsim vágyálma az, hogy létezzen egy olyan néptömeg, amely, nemcsak hogy, mindig újra és újra megszavazza az elnyomókat, hanem, ha kell, kimegy az utcára is, erőszakkal is megvédi a rezsimet.

Ilyen néptömeget létrehozni Ceaușescu vágyálma volt. Megvalósítani nem tudta, ezt az „új embert”, amely szívvel-lélekkel támogatja őt, de az „ideál” megmaradt.

A politikai osztály kezdett felfigyelni, *kik mennek el szavazni*. Tulajdonképpen más dolgok nem is nagyon érdeklik a román politikusokat.

Észrevették, hogy a választások elszánt, fegyelmezett „főszereplői” a *nyugdíjasok*.

Az egyenes, bár populista logika azt diktálta volna, hogy növeljék meg a nyugdíjakat. Egyrészt ez „hálapénz” lenne a választásokon kimutatott lojalitásért, másrészt „előleg” a jövő választásokat illetően.

Ó, de csalódik az, aki az emberi hálára alapoz!

A politikában ez a csalódás tízszeres lehet.

Ezért, a nyugdíjak megemlése, egyáltalán nem jelent biztosítékot. A bukaresti központi kormányzat tisztviselőinek valósággal a vérében van egy jól megfogalmazott „alapelv”: „nem cselekszem mások javára, ha nekem nincs biztos és azonnali hasznom belőle”.

Ezelőtt húsz évvel, tehát majdnem közvetlenül a Forradalom után megkezdődött a *hamis nyugdíjak* megszerzése. De, az így megnövelt nyugdíjat a pletykás postás hozza. Tehát a szomszéd hamarosan tudomást szerez mindenről.

Mit tesz a szegény ember, ha megtudja, hogy szomszédja hamis nyugdíjpótlékot kap?

Irigykedik.

Az irigység vágyat teremt és megpróbálja megtudni az elintézés csínját-bínját. Kitől? Hát, a legilletékesebbtől, a szomszédától. A szomszéd el fogja

árulni a „titkot” és az egész „eljárást”, vagyis, hogy kit kell megkenni. Muszáj neki mindent felfednie, hacsak nem akarja megkockáztatni, hogy az irigység „sötét oldala” lépjen működésbe, feljelentés által.

Elindult tehát a szegény szomszéd-ember és megkereste a *megkentet*. A megkentnek, legyen bár meggyőződéses nacionalista hazafi, *anyagi szempontból* nem túl nagy a lojalitása a román állammal szemben. Miért? Azért, mert nevetségesen kicsi a fizetése. Lehet, hogy először megijedt, de később örvendezni kezdett „ügyfeleinek” szaporulata láttán. Ne feledjük, az „ügyfél”, szinte mindig „ajánlással” jön, közös ismerősre hivatkozva.

Most, „lássuk a medvét”!

Milyen hamis nyugdíjakról lehet szó?

Elsősorban, megnyugtatom a kedves olvasót, hogy nem egy egész élet munkája után kapott nyugdíjak manipulálásáról van szó. Dehogy, hisz annak semmi értéke nincs, még a legkorruptabb tisztviselő szemében sem. Másfelől, oly csekély az ilyen nyugdíj, hogy „nem éri meg a gőzt” annak manipulálása.

Olyan nyugdíjakról van itt szó, amelyeket szociális vagy kárpótlási jellegű törvények vagy kormányhatározatok írnak elő. Mozgásképtelenségért, világtalanságért, szellemi és egyéb fogyatékoságokért járó pótlék-segélyekről van szó. Olyan nyugdíjakról, amelyek a valódi rokkantaknak, bármilyen civilizált társadalomban joguk van.

Viszont, húsz év alatt oda jutottunk, hogy van olyan falu is ahol a lakosság fele világtalan fogyatékos nyugdíjat kap! Miért csak fele? Azért mert a másik fele a „világtalanok” társadalmi-gondozói nyugdíját veszi fel.

Nem ritka volt az olyan eset, amikor a „világtalan atyafit” biciklizés közben interjúvolták meg az újságírók!

Ezek a nyugdíjak, vagy, ha úgy tetszik *segélyek*, főleg falusi környezetben tömegméretűek. A jogtalanul kedvezményezettek, általában öregebbek, hamiskásan mosolyognak, ha szóba kerül eme „csínytevésük”, hiszen *senki* ellen nem vétenek.

Egyetlen *felebarátjukat* sem kurtították volna meg ezek a becsületes öregek, életük egyetlen pillanatában sem.

De ki az én felebarátom? Felebarát-e az *állam*? Persze hogy nem!

Az állam lenne felebarát, amely elvette az emberek földjeit, ötven éven keresztül megfosztotta őket tulajdonuk gyümölcsöztetésének lehetőségétől?

Az állam, amely arra kényszerítette őket, hogy rabszolgaként, rabszolga-javadalmazással dolgozzák a kollektív gazdaságok földjeit (amelyek valamikor saját földjeik voltak)?

Az állam, amely jelenleg nevetséges, megélhetésre alkalmatlan nyugdíjjal „kárpótolta” őket, mindezért a jogfosztásért és kényszermunkákért?

A hamis nyugdíjak és segélyek *falusi környezetben* ezért is terjedtek el ilyen széles körben. De azért is, mert itt az emberek ismerik egymást, tudnak egymás minden lépéséről és szolidárisan hallgatnak, ha kell.

Persze, a fiatalabb generáció is kezdte elintézni a társadalmi segélyeket, kezdve a hamis munkaképtelenségi segélyektől egészen a jogtalan fogyatékosági járadékokig.

Jelenség erejű volt a forradalmár nyugdíjak beszerzése, amely főleg városi szinten zajlott.

Falusi környezetben idővel megjelentek *az üzérek*, akik megfelelő „kezelési díj” ellenében meghatalmazott ügyintézőként léptek fel. Ezek az üzérek bizalmi emberekké váltak az illetékes bizottságok tisztviselőinél.

2000 után megjelent egy törvény, amely előírta az etnikai kritériumok szerint meghurcoltak és menekültek kárpótlását.

Konkrétan arról az időszakról van szó, amikor, a Második Bécsi Döntés nyomán 1940 szeptemberétől Észak-Erdélyt Magyarországhoz csatolták. Dél-Erdélyben, amely Románia területe maradt, megtorlásként megkezdődött a magyar lakosság zaklatása. A válasz nem késett, az Észak-Erdélyi magyar hatóságok az ott élő románokat kezdték zaklatni. Mindkét állam igyekezett elűzni más nemzetiségű lakosait.

Valóságos etnikai tisztogatás kezdődött az új határvidéken, amely azonban a döntés után néhány hónappal gyöngülni kezdett, mert egy német-olasz nemzetközi bizottság jelent meg, mindkét állam panaszát kivizsgálni. Másfelől, Romániában megbuktak a „vasgárdisták”, a magyarok zaklatásának fő okozói.

Tény az, hogy *néhány ezer* ember menekült el szülőhelyéről, a magyarok Magyarországra, a románok Romániába.

Persze, jegyezzük meg, hogy teljesen kizárt helyzet volt, hogy például, *románok Magyarországra meneküljenek, vagy fordítva, hogy magyarok Romániában próbáljanak menedéket találni.*

És most figyeljünk, csak Kolozs megye szintjén jóval több, mint 50.000 volt háborús menekült van! Az átlagos menekültnyugdíj meghaladja a havi 400 lejt (kb.100 euró) és ugyanakkor általános adómentességet, valamint utazási és egészségügyi kedvezményeket jelent.

Teljesen, vagy szinte teljesen *román etnikumú* falvak minden akkoriban született lakosa kap menekültnyugdíjat, olyan falvakról van szó, amelyek Dél-Erdélyhez, tehát Romániához tartoztak!

Ne legyünk azonban elfogultak, ugyanilyen arányban találhatunk menekülteket az akkor Észak-Erdélyhez (Magyarországhoz) tartozó magyar nemzetiségű lakosok között.

A nyugdíjakat üzérek intézték el, fejenként 300 eurós díjért, amelynek egy része a (hamis) tanukat és az aláíró tisztviselőket illette.

Ritka azonban az a Kolozs megyei falusi, aki, rendes nyugdíja mellett *csak* menekültnyugdíjjal rendelkezik.

Hasonló, a szomszédos megyék „menekültjeinek” arányszáma is.

Kolozs megye szintjén a „menekültek” a szavazati joggal rendelkező lakosok több mint 10%-át teszik ki. Valójában, ezek az emberek 99%-ban mennek el szavazni, míg a lakosság többi része csak körülbelül 30%-os arányban. Ez már eleve 30% biztos szavazatot jelent a politikai osztály javára.

Szintén jelentős számú a *közvetve érintett fiatal generáció*. Az illetéktelen nyugdíjak kihatnak a „menekültek” gyerekeinek anyagi helyzetére.

Egy kalotaszegi faluban egy idősebb, „menekült” asszony sajnálkozva beszélt szomszédjairól: „van gazdaságuk, dolgoznak szeginyek, nincs egy öreg se a családban, aki csak úgy eltartsa őket”.

Elképzelhetjük, mennyire *zsarolhatóak* ezek az emberek. Nem azért mennek el szavazni a jelenlegi politikai osztály tagjainak javára, mert *azok plusz nyugdíjat adtak*. Nem! *Azért, mert nem vették el azt!*

Számukra a jelenlegi politikai osztály megmaradása most már *egzisztenciális kérdés!*

A segélyezették osztálya egy igazi osztálytudattal rendelkező érdekcsoport, amely igazi *támogatást és védelmet* jelent a politikai osztály számára.

Újságírók többször is felhívták a figyelmet az *illetéktelenül segélyezették hadosztályára*.

Kivizsgálások is történtek, különösen a fogyatékosok esetében. De eredmények nem igazán születtek. Szinte minden szakértő érintett volt a korrupciós esetek által. Ezért, látszólag „szűrőpróbaszerűen” berendeltek sok fogyatékos a felülvizsgáló bizottság elé.

Ismervén Fordított-ország állami logikáját, az olvasó szinte előre kitalálhatja, hogy természetesen *a valódi* fogyatékosokat rendelték be.

A szerencsétlen fogyatékosok az intézetekben elhelyezett bizottságok elé hurcoltattak.

Az csak „természetes”, hogy az ilyen bizottságok a kórházi épületek negyedik emeletén működnek. Az is csak természetes, hogy az *igazi mozgássérülteknek* kellett megmászniuk a számtalan lépcsőt (a kórházi épületek nagy része régi, nem rendelkezik lifttel), és nem a bizottságok kegyeskedtek lefáradni a berendelt szerencsétlenekhez. Tán nem fordult vissza a világ, vagy mi?

Aztán a sajtónak volt is mit mutatnia. Berendelt, megalázott és meghurcolt féllábú, kerekes székekben ülő, vagy világtalan fogyatékosoknak a hadát.

Ami a menekülteket illeti, a politikai osztály bármely politikusa, jellemző populista módon, olyan jellegű kommentárokkal intézi el az ügyet, hogy „úgy is öregek ezek a menekültek, rövidesen egyre kevesebb lesz belőlük”, vagy, hogy „akik megélték a háborút, azok már megérdemelnek egy kárpótlást, még ha nem is voltak menekültek”. Ezt az utóbbi érvelést akár elfogadhatónak is lehetne

minősíteni, de akkor, rajta, növeljék csak a nyugdíjakat, azok az öregek valóban megérdemlik, de ne sunyin és törvénytelenül.

Szomorú ez a helyzet, de, egyúttal azt is bizonyítja, hogy nemcsak az anyag, hanem a társadalom is rendelkezik azzal a tulajdonsággal, amelynek neve az *entrópia elve* és a stabilitásra való törekvést jelenti egy bizonyos közegben. Akár szennyes közegben is.

Végül ide kívánczok egy vérbeli Fordítottországbeli *groteszk*, de igaz történet. Egy falusi ismerősöm, egy 55 éves asszony mesélte el. A szóban forgó asszony szellemi fogyatékos nyugdíj kedvezményezettje. Mondanom sem kell, hogy szellemileg egyáltalán nem fogyatékos, sőt, mint látni fogjuk, nagyon is jól jár az esze. 2014 tavaszán felülvizsgálásra hívták be. Az orvosi bizottságot, az úgynevezett „komissziót” érthető okokból rendkívüli tisztelet övezi falusi környezetben.

”2000 lejt (kb. 420 eurót) vittem magammal, hogy kotizáljak. Le is adtam a sápot, nem kevés pénz, de megéri kifizetni, mert hamar visszajön, befektetésnek lehet tekinteni”, mesélte az asszony. A gyengébbek kedvéért: lefizette a bizottságot. És bizony jól tette, mert megkapta a „decsziót” vagyis az alkalmatlansági döntést, ami jelen esetben pozitív töltetű. Nem így járt el a szintén ötvenes éveiben járó egyik férfiú, akit a bizottság alkalmasnak vélt és, ezáltal megvonta a segély folyósítását. Ez a férfiú felordított és mielőtt bárki közbeléphetett volna, az egyik nyitott ablakon kiugrott és szörnyethalt. Mint említettem, a komissziók a negyedik, legfelsőbb emeleten működnek.

5.Következtetés.

Romániában a fent említett három meghatározó társadalmi osztály létezik.

A politikai osztály az *uralkodó* és *elnyomó* társadalmi osztály. Három fontos eszköz által konzerválja a hatalmát.

Az első fontos eszköz a politikai *monopólium* megtartása. Erről egy olyan törvény gondoskodik, amely szabályozza a politikai pártok alapítását és azok

működését. Ez a törvény iskolapéldája a szabad társulási jognak, mint alapvető emberi jognak *a korlátozására*.

Azt még megéri bárki, hogy egy pártot nem hozhat létre egyetlen ember, de hogy miért van 25.000 alapító tagra szükség? Erre az egyetlen magyarázat csak az a *primitív monopolista* hozzáállás lehet, amely által a jelenlegi parlamenti pártok féltik hatalmukat. Ehhez hasonlítható törvény csak Adzerbajdzsánban van!

De a rendkívül megszorító törvény nemcsak a pártok kialakult monopóliumát védi, hanem az ultracentralizált, központosított államberendezkedést is. Ugyanis, *nem lehet regionális pártokat alapítani*.

Nemcsak 25.000 alapító tagra van szükség, hanem arra is, hogy az alapítást aláíró tagok 18 megyéből származzanak, azaz 18 *különböző megye* lakosai legyenek. De nem akárhogyan! Minden megyéből *legalább* 700 tag szükséges! Nem hiszem, hogy ezt a mértékű korlátozást még kommentálni is kéne! Magától beszél.

A második számú eszköz a segélyezettek osztályának felhasználása. Az általuk szolgáltatott mintegy kétmillió szavazat elég arra, hogy az 5%-os parlamenti küszöb „átlépése” legalább 5 párt számára lehetséges legyen. Ha a párt bejut a Parlamentbe, meg van mentve, „felszállt a vonatra”. Hogy ott majd ülő vagy álló hely jut egyik-másiknak, nem fontos, majd csak elhelyezkedik mindenki. Viszont az elmúlt húsz év tapasztalata azt bizonyítja, hogy az a párt, amely egyszer tagja volt a Parlamentnek és lecsúszott, soha többé nincs esélye újra a politikai osztály tagjává válnia.

A harmadik fontos eszköz ugyanannak a stratégiának a betartása, minden párt által. Egyfajta „fair-play” szellemről van szó. Az elfogadott minden szereplő által, hogy választások alkalmával szapulják egymást, de az már nem, hogy egyik vagy másik Kormány olyan jelentős gazdasági haladást produkáljon, amely az ellenzékot megszégyenítsé.

Egy igazi demokráciában van egy olyan előrevivő, vagyis inkább lecsúszást fékező mechanizmus, amit *a hatalom váltakozása* biztosít.

Arról van szó, hogy, ha a kormánypárt túlságosan brutális, tagjai túlságosan kompromittálódnak, akkor a következő választásokon az ellenzék lesz a győztes. A román politikai osztály tagjai állandóan vigyáznak egymásra is, ügyelnek arra, hogy a jelenlegi ellenzék ígéretei ne igazán teljesüljenek.

A legjobb az utóbbi években alkalmazott taktika. Arról van szó, hogy az ellenzék tagjai bírálják a kormánypárt hibáit, nyilvánosságra hozzák annak jogtiprásait. De közben, arra is kell ügyeljen az ellenzék, *nehogy konkrét ígéreteket tegyen.*

A 2012-es parlamenti választások alkalmával, az utóbb fölényes diadalt arató ellenzék képviselői ilyen szöveggel jelentek meg a képernyőkön: „én semmit sem ígérek, a választók megelégtették a hamis ígéreteket”. Zseniális, mi? De az is furcsa, hogy a választók azokat a politikusokat részesítették előnyben, akik semmit sem ígértek. Rajtuk aztán, persze, nem is igen lehet számon kérni *semmit.*

A lényeg az, hogy a soron következő kormány se tartsa be az alapvető emberi jogokat. A legkisebb engedmény is bukáshoz vezethet.

Egy központosított állam részéről ez nem nagy erőfeszítés, önmagában az államberendezkedés garancia a jogfosztottság szempontjából.

A rosszul fizetett dolgozók tömege egyre inkább elveszti a reményt. Képtelen felfogni, hogy más országok, nem is távoli országok dolgozói jól fizetettek, nem lehetetlenség az emberhez méltó társadalom megteremtése. Idővel aztán már egyre kevesebben mennek el szavazni, ami a politikai osztály győzelmét jelenti.

Ugyanilyen apátiában szenved az a vékony réteg is, amelyet *középosztálynak* nevezünk ugyan, de Romániában nem igazán éri el sem azt a számot, sem azt az érdekközösséget, ami igazi társadalmi osztállyá forrasztaná össze ezt a középosztályt.

Elsősorban, a középosztály tagjai, túlnyomórészt értelmiségiek, annyira megvetik a politikusokat, hogy általában nem mennek el szavazni, még 30%-os arányban sem. Mivel pedig, számbelileg alig haladják meg a lakosság 5%-át, a középosztálybeliek egyelőre képtelenek érdekeiket képviselő pártot Parlamentbe juttatni. Feed-back hatásként, egyetlen párt sem tartja érdemesnek a középosztály rétegével foglalkozni.

A középosztálybeli viszont úgy gondolkodik, hogy nem érdemes beleszólni a politikába, még a négyévenkénti szavazások alkalmával sem.

Ha akadna is olyan párt, amely az ő érdekeit karolná fel, siker esetén, tehát parlamentbe való bejutás esetén, úgyis *elárulná ezeket az érdekeket.* Úgy

ahogyan cselekszik más pártok, más társadalmi osztályok, vagy egész etnikai közösségek képviselőiben.

A román társadalom nagy része a sorstalanság és reménytelenség jövőképét vetíti maga elé. Sokan okolják a kommunista múltat, amely örökségének tartják ezt a paralízist. Pedig, ha egy kicsit körülnézünk, igenis vannak volt kommunista országok, amelyek kitörték a bűvös körből és fejlődést produkáltak, sőt jóléti társadalmat. Megemlíteném Csehország, Lengyelország vagy Szlovénia esetét.

V.FEJEZET.

A KORRUPCIÓ FOKA.

1.A korrupció, mint hagyomány.

Sokan tévesen hiszik azt, hogy Romániában a korrupció *csak* a kommunista társadalom „sötét öröksége”.

Ez egyáltalán nem igaz. Igaz viszont, hogy a kommunizmus hozzájárult a korrupció általánosításához.

A korrupció bizánci és török örökség.

Az ortodox értékítélet szerint, vallási értelemben a korrupciós tettek nem jelentenek „bűnt”. A vallásos értékítéletnek jelentős befolyása van az általános társadalmi erkölcsi értékítéletre. Sőt, sokkal meghatározóbb lehet, mint a törvények által diktált „erkölcs”.

Ennek az eszmefuttatásnak a megértéséhez vegyünk néhány példát. A Biblia, a Tízparancsolat által azt mondja: „ne lopj”. Ugyanezt a tiltást tartalmazza a Román Büntetőtörvénykönyv 208-ik szakasza is. Itt teljes az átfedés. A tolvajt megveti a társadalom. A várható törvényes pénz vagy börtönbüntetésen kívül megvetés vagy kiközösítés vár a tolvajra.

Ugyanez a helyzet a gyíkossággal is.

Vannak olyan vagyonelleni bűncselekmények is, amelyekre nem vonatkozik szűk értelemben vett Bibliai, vagyis vallási tiltás, mégis egyértelmű,

hogy tiltott cselekedetnek számítanak. Például, a *rablás* elég tiszta eset, hiszen erőszakkal kombinált lopást jelent, tehát *több* mint lopás.

De ott van egy másik példa: a *csalás*. Ez már egy külön „bűn”, de analogikus, hasonlósági alapon kiterjesztették rá a bibliai „ne lopj” tiltást is. A *hamisítással* is ugyanez a helyzet, különösen, ha a hamisított dokumentum által az elkövető anyagi hasznot húz, mások kárára.

Vannak olyan bűncselekmények is, amelyek iránt nincs vallási tiltás, mégis sokkal nagyobb társadalmi felháborodást keltenek, mint a vallásilag tiltott bűncselekmények. Ott van például a pedofilizmus. Bár nem vonatkozik reá semmilyen kifejezett bibliai tiltás, mégis nagyobb felháborodást válthat ki, mint akár az emberölés, és joggal, hiszen, lényegében egy védtelen lélek megnyomorításáról van szó.

De lássuk csak, hol találhatunk ilyen tiltásokat: „ne vegyél el csúszópénzt”, „ne üzérkedj hivatali befolyással”, „ne engedd magad lefizetni, avagy megvesztegetni”, „ne vásárolj magadnak hivatali befolyást”.

Hiszen, a klasszikus bűncselekmények mindig *egy sértett fél megkárosítását* jelentik, annak *akarata ellenére*, vagy akaratának fondorlatos megsértése, kijátszása által. Az elkövető erőszakot tesz, vagy a más személyek vagyonában lévő dolgokon, vagy magán a személyen, a *sértett fél akarata ellenére*.

A korrupciós bűncselekmények esetében viszont a végrehajtást vagy a megvesztegető kezdeményezi, vagy pedig az ő cselekedete kezdi meg a végrehajtást.

A központosított, homogén államok szükségszerűen a korrupció elvén működtek és működnek. Mert, csak így működhettek. Amint arra rámutattam a bizánci társadalomban, majd később a török társadalomban a megvesztegetés *nem jelentett sem erkölcstelen, sem pedig törvénytelen cselekedetet*.

Már beszéltem arról az ellentmondásról, amit a modern, nyugati eredetű büntetőjogi normák hoztak be a román társadalomba, azok a jogszabályok, amelyek bűncselekményként kezelték a korrupciós cselekedeteket.

Egyfelől, a vallásra támaszkodó társadalmi erkölcs elfogadta a korrupciós tettek szükségességét, másfelől, a hivatalos büntetőtörvények elítélték

ugyanazokat a cselekedeteket. Hogyan dőlt volna el ez a harc, ha a Második Világháború nyomán nem köszönt be a kommunizmus?

Csakhogy a kommunizmus, bár nem szülte a korrupciót, egy nagyon helytelen értékítélettel és még helytelenebb módszerekkel általánossá tette a korrupciót.

2.A kommunizmus és a korrupció.

A kommunizmus ideológia nagyon rossz taktikával kezelte a korrupciót.

Mint minden negatív társadalmi jelenséget, a korrupciót is a kapitalista államnak tulajdonította.

A kommunisták úgy vélték, hogy a korrupció a kapitalizmus gazdasági törvényeiből, társadalmi viszonyaiból fakad. Ha ezeket a társadalmi viszonyokat megszüntetjük, meghal a korrupció is, mint egy olyan parazita, amelynek már nincs táptalaja.

Az igaz, hogy a korrupciót gazdasági törvények szülik, de az nem igaz, hogy *csak* a kapitalista társadalomban létezhet korrupció.

Mivel a kommunista társadalom egyik alapkövetelménye az, hogy ne legyenek gazdag emberek, mint potenciális kizsákmányolók, valóban megszűnt a korrupció egyik forrása. Mivel egy ember kezében nem halmozódhatott fel nagy vagyon, kizáródott a nagy összegek által történő megvesztegetés lehetősége.

Viszont a korrupció, ahelyett, hogy megszűnt volna, *felaprózódott*. De nemcsak felaprózódott, hanem *általánossá* vált.

Akkor, a kommunizmusban, nem azért fizették le a tisztviselőt, mert fizetése kicsi volt, hanem azért, mert döntései érdektelenek voltak. Tehát *érdekeltté* kellett tenni az illető tisztviselőt.

Általánossá vált a *hálapénz megjelenése* is. Hálapénz illetet minden szabadfoglalkozású iparost is. A pincérnek, a borbélynak, a taxisofőrnek, sőt az elárúsítónak is illett hálapénzt („csbukkot”) adni.

Az már természetes volt, hogy az orvosnak vagy ügyvédnek egyenesen kijárt a hálapénz. Persze ez már jelentősebb összegeket jelentett. A hálapénz, az

akkori értékítélet szerint nemcsak szükséges „rossz” volt, hanem pozitív társadalmi cselekedetnek volt nyilvánítva. Annak elmulasztása, vagyis a hálapénz fizetésének elmulasztása *elitélendő* cselekedetnek számított. Még a meggyőződéses kommunisták is így gondolkodtak, magánszemélyként.

Akik nem ismerték az akkori viszonyokat, a kommunista Románia társadalmának viszonyait, hozzátenném, a hálapénz nemcsak pénzben, hanem *természetben* is fizetődött. Sőt, a nyolcvanas évek krízise, az áruhiány körülményei között, már többet ért egy csomag jó minőségű cigaretta, kávé, vagy néhány liter pálinka (vagy más szeszes ital), mint egy pénzösszeg.

Mégis, a kommunista ideológia kétszínűsége oda vezetett, hogy a hálapénzt is bűncselekménynek minősítse. Ezáltal zsarolhatóvá vált a lakosság egy jó nagy része, de ami a legfontosabb, főleg az értelmiségiek.

De mi volt az a lelki indíték, ami az *egyént* ösztönözte hálapénz fizetésére. Talán a társadalmi értékítélet? Hiszen, azok a szolgáltatások, vagy áruk, amelyeknek kedvezményezettje lett, már ki voltak fizetve, általa, vagy az ingyenes szolgáltatások, az állam által.

Szerintem, egyetlen magyarázat az, hogy a kommunista társadalom emberei, még a rendszer hívei is irtóztak attól, hogy *egyenlőkként* kezeljék őket másokkal szemben. Több, kifejezett figyelmet igényeltek. Másfelől, a kommunizmusban nagyon sok volt az opportunitás, a tisztviselők azon döntési lehetősége, hogy egyik vagy másik kérelmező javára döntsenek. Lakáskiutalás, megfelelő tisztséggel járó munkahelyek megszerzésének lehetősége, sokkal *biztosabb* volt megvesztegetés által.

Ha a *megvesztegetést* meg akarjuk különböztetni a *hálapénztől*, akkor két fontos szempontot kell figyelembe venni.

Az egyik az, hogy a megvesztegetés tárgyát képező pénzt *előre fizeti ki* a polgár, a másik megkülönböztető szempont az, hogy a megvesztegetés alanya mindig egy *tisztviselő*. A megvesztegetés, a lefizetés felfogható úgy is, mint egy *előlegezett hálapénz*.

Azonban, a két fogalom között, mégis jelentős a különbség. Nem mindegy az, hogy egy elégedett polgár megjutalmazza a számára érdektelenül végrehajtott munkát vagy döntést, vagy előre fizet. Mert, első esetben ajándékozott, másik esetben vásárolt.

A kommunista büntetőtörvénykönyv mindkét fajta tettet elítélte, bűncselekményként kezelte. Igaz, hogy a lefizetést súlyosabb büntetéssel szankcionálta, mint a hálapénz-fizetést. Viszont, szinte minden állami alkalmazottat *tisztviselővé minősített*. Mindegy, hogy valaki takarítónő, orvos, vagy igazgató volt egy kórházban, tisztviselővé lett minősítve. A határok összemosódtak.

Míg a hálapénz esetében csak *az elfogadó* volt bűnöző, a lefizetés esetében már a *kifizető* is bűnelkövető.

Mindez csak ahhoz vezetett el, hogy a zsarolható polgárok száma szinte megduplázódott.

De, hiába történtek ezek a szigorítások, a „feketepénzek” és „csubukkok” továbbra is általános jelenségként léteztek.

Ha valaki Bukarestbe ment el elintézni valamit, akkor „fejjelel kellett kinyitnia az ajtót”. Azért fejjelel, mert a két kéz tele kellett legyen csomaggal.

„Pofátlanságnak” számított az üres kéz magatartása. Hozzátenném, sokszor a legapróbb dolgokat is Bukarestben kellett elintézni.

De még a helyi adminisztrációtól függő döntéseket is jóvá kellett hagyja valamelyik bukaresti saterfa is. Tehát, maga a helyi tisztviselő is „fejjelel kellett, hogy kinyissa az ajtót” valamely bukaresti minisztériumban.

Sok, fentebb tárgyalt jelenség ma is ismerősnek tűnik.

3.A korrupció a Forradalom után.

A Forradalom után, ami a korrupciót illeti, első években nem történtek jelentős változások. Ugyanaz az „apró” korrupció általános jellemzője volt az első években. Hiszen, semmi sem változott, ami a közigazgatási berendezkedést illeti.

De, mivel a társadalom kapitalistává vált, megadatott az egyes emberek meggazdagodásának a lehetősége.

Lehetővé vált a privát gazdaság megjelenése.

Azonban, továbbra is mindenre *engedély* kellett. Az engedély megadása viszont az állami tisztviselőktől függött. Az első vállalkozók, a „patronok” jól kerestek. Minden területen hiányzott a konkurencia.

Romániában továbbra is megmaradt az állandó *állami ellenőrzések* intézménye, hiszen ebben az államban, minden polgár *feltételezett bűnöző*.

A vállalkozók már eleve *feltételezett adócsalók* voltak. A sok „kontrol”, azaz ellenőrzés eléggé meggyötörte a kezdeti patronokat.

Alig mentek el a fináncok, máris jött a gazdasági rendőrség, alig ment el a gazdasági rendőrség, jött a fináncgárda és így tovább, a fogyasztóvédelem embereitől kezdve, a tűzoltókon keresztül az egészségügyesekig. Ezeket az ellenőröket folyamatosan jól kellett tartani, különben, jaj, volt a zsugoriskodó vállalkozónak.

Ahhoz, hogy a patron meg tudjon élni, növelnie kellett a profitot, azaz az árakat, csökkenteni az alkalmazottak fizetéseit. Íme, milyen „mellékes” társadalmi kihatásai vannak a korrupciónak.

Az igazsághoz tartozik, hogy általában az ellenőrök sem voltak teljesen „kőszívűek”, elvárásaik arányultak a vállalkozás nagyságához. Egy kis butik tulajdonosával szemben elégedettek voltak egy-két csomag kávéból, cigarettából álló csomaggal, de egy menő vendéglővel szemben már mások voltak az elvárások.

Ezért, Romániában a kezdeti piacgazdaság menedzsere nemcsak az üzletvitel nehézségeivel kellett számoljon, hanem a letejeléshez szükséges költségek előállításának problematikájával is meg kellett birkóznia.

A megvesztegetéshez szükséges összegek előteremtése és azoknak az üzletvitelhez való simítása nem csekély tudomány volt, hiszen *nem elkönnyvelt költségekről volt szó*. Ezt viszont, legtöbbször, csak *adócsalással* lehetett fedezni. Hamis számlák stb.

Az újabb és újabb ellenőrök szeme előtt bizony egyre több hamis dokumentum lappangott. A hallgatást meg kellett vásárolni. Íme, hogyan termeli újra saját magát a korrupció és hogyan alakult ki melléktermékként az *adócsalás*.

Idővel a tőke koncentráldott. A gyengébb, kisebb vállalkozók „fűbe haraptak”, az erősebbek és nagyobbak gyarapodtak. A játék „már nem babra ment”. Nem kávébabra, mint az első években.

Mielőtt az első köveket dobnánk az ellenőrök és engedélykibocsájtókra, vizsgáljuk meg korrupciós magatartásuk okait.

Tudjuk ugyebár, hogy léteznek *természeti törvények*. Például, a víz nem folyik sohasem felfele, hanem mindig lefele. Az is természeti törvény, hogy bármely állat elsősorban utódainak túlélését részesíti előnyben, sokszor még saját életének feláldozása árán is.

Azután, vannak *gazdasági törvények*, például, hogy egy fizetés nélküli embert mindig meg lehet vesztegetni, egy csekély fizetésű embert, *szinte mindig*. Az is gazdasági törvény, hogy az ár az ajánlat és a kereslet függvénye.

A gazdasági törvények *gyengébbek* a természeti törvényeknél. Bármilyen gazdag valaki, nem tud annyit fizetni, hogy a gravitáció törvényét megváltoztassa.

Végül, vannak *jogi törvények*, például olyanok, amelyek tiltják a korrupciós cselekedeteket, börtönbüntetés terhe alatt.

A jogi törvények mindig gyengébbek a természeti, vagy a gazdasági törvényeknél. Még az olyan tiltások esetén is, mint az emberölés, mert sok ember, inkább gyilkol, ha arról van szó, hogy gyerekeit éhenhalástól mentse meg.

A kommunista rezsim bukása után, az állami tisztviselők fizetése jelentősen csökkent. Az infláció nagyon nagy volt.

Egy bármilyen felelős tisztet betöltő állami tisztviselő fizetése olyan csekély volt, hogy szinte egyik napról a másikra sem tudott megélni. Ha családja is volt, gyerekei csak a reklámból ismerhették a csokoládét. És, ha az én gyerekem viszonya olyan egy tábla csokoládéhoz, mint a gyermek József Attilának a sült libacombhoz, akkor bizony győz a természet törvénye a jogi törvények felett. Sem Isten, sem ember el nem ítélni azt a tisztviselőt, aki ilyen körülmények között megvesztegetni hagyja magát.

Másfelől, milyen mértékű lehet az embernek a lojalitása (hűsége) egy olyan alkalmazóval, esetünkben az állammal szemben, aki éhbér formájában csúfot űz a munkájából? Semmilyen! Ott lopja meg, ahol tudja.

Emlékezetes eset marad életemben, hogy a jogi egyetem elvégzése előtt, bennünket, végzős jogászokat valóssággal toboroztak az állami intézmények.

Rettenetes jogász-hiány volt azokban az időkben.

Egyszer eljött valami vám-nagyfőnök és olyan ajánlatot tett, ami ma már hihetetlennek tűnik. Egyenesen vámigazgatónak nevezték volna ki az erre jelentkező friss diplomás jogászt! Pedig, a tojáshéj ott volt még a fenekünkön.

Évfolyamunkból senki sem jelentkezett, de én feltettem egy kérdést: „mekkora a fizetése egy ilyen vámigazgatónak?” A vámigazgató rögtön mondott is egy összeget lejben, ami megfelelt *85 dollárnak*, havonta (most is élesen emlékszem). Hatalmas röhögés nyugtázta a kérdést és a választ. Minden évfolyamtársam vigyorogva csóválta felém a fejét. „Na, jól van!”, kiáltoztak felém.

Persze én sem naivságból kérdezgettem, hanem heccből. Aki esetleg nem érti meg mi történt ott és akkor, elmagyarázom, hogy egy vámos esetében a *fizetés nem számított*. Annyit keresett, amennyit csak nem szégyellt. Annyira korrupt volt minden vámos. És ez *természetes* dolog volt.

Olyan természetes, hogy már-már felvetődött az a kérdés, hogy, egyáltalán miért kap fizetést egy vámos? Persze ugyanez a kérdés fennállt minden olyan állami tisztviselővel szemben, akinek valamilyen gazdasági döntési hatalma volt.

Az alapelv azért, a *munka meg nem becsülése volt*. Ennek voltak kihatásai a magánszektorban is. Például, egy tehetséges és hozzáértő műépítész nem azért keresett jól, mert jó és elfogadható terveket készített, hanem, mert *ismerte azt a polgármesteri hivatalnokot, aki jóváhagyja az építkezési tervet*.

Ez érthető, hiszen akinek annyi pénze van, hogy végre akarja hajtani azt a régi álmát, hogy háza legyen, akkor nem fogja megkockáztatni, hogy az építkezési engedélyt nem kapja meg.

A közigazgatásban hihetetlenül megnöttek a dokumentációs követelmények mindenféle engedéllyezéssel kapcsolatban. Ha például valaki

egy cégtáblát, vagy reklámot akart feltenni vállalkozása épületének utca felé eső frontján, akkor egy több száz oldalas dossziét kellett készítsen. Persze, az ilyen dosszié is csak letejelés esetén lett jóváhagyva.

A magisztrátusok, a bírók és az ügyészek silány fizetése odavezetett, hogy idővel az igazságszolgáltatásban is igen nagy lett a korrupció. Az igazságszolgáltatás terén persze jóval kisebb volt a korrupció, mint egyéb területeken, hiszen itt, szinte mindig, egy igazságtalan döntés *más ember kárára történik*. Ráadásul a károsult fellebbezhetett és akkor másik két magisztrátus bírálhatta el az ügyet.

De azért, főleg a büntetőügyekben kialakultak olyan klikkek, ahol a jól kereső ügyvéd úgy segítette saját karrierjét, hogy letejelt a bíróknak.

Népszerűvé vált a közmondás: „nem az a sikerügyvéd, aki ismeri a törvényeket, hanem az, aki ismeri a bírókat”.

1999 környékén még nem alakult ki egy stabil elnyomó társadalom, de az akkori berendezkedni készülő politikai osztály tagjai kezdtek megijedni a korrupció elterjedésétől az igazságszolgáltatásban. Ráadásul, már az Európai Tanács is kezdte megelégnelni azt, ami ezen a területen folyt, oda-odaszólt a Román Kormánynak.

Nagyszabású akciók indultak be, bírókat és ügyvédeket tartóztattak le, közben emelkedni kezdett a bírók és ügyészek fizetése. Ennek eredményeként 2000 után, főleg az erdélyi, északi régiókban, az igazságszolgáltatásban a korrupció szinte nullára csökkent.

Az apró korrupció is jelentősen lecsökkent. Az ügyvédek, közjegyzők, orvosok, építészek és könyvelők magánkabineteket nyitottak, ahol megfelelő árakat kezdtek kérni munkájukért. A hálapénzek kezdtek megszűnni ebben a szektorban.

A közigazgatásban viszont megmaradt a teljes mértékű és általános korrupció.

Az ezredfordulón kezdett intézményesedni a nagy korrupció, ahol már nem „babra ment a játék”.

Az utak, középületek, kanalizálás és vízbekötési hálózatok kiépítése hatalmas kenőpénzek által történt.

És ezzel a román társadalomban a korrupció átlépett egy másik stádiumába. Teljesen *a politikai osztály monopóliuma* lett a korrupció.

Eddig csak egy beteg társadalom *korokozója* és, egyenlő mértékben *tünete* volt.

De a társadalmi entrópia a korrupciót a Román Állam építőelemévé változtatta.

Románia stabil elnyomó állam lett, ennek a korrupció oka is, de éltetője is.

Az elnyomó államok nemcsak saját polgáraikkal szemben szadisták, de agresszívek kifelé is.

Románia Kormánya valósággal felháborodik, ha egy-egy európai ország korlátozza a románok munkavállalási lehetőségeit, holott, sehol nincsenek olyan korlátozások és megszorítások a munkavállalás terén, mint pont Romániában.

A Román Kormány nyíltan száll síkra az emberi jogok betartása és a jogállamiság *ellen*.

Az EU teljesen tehetetlen.

Olyan ez, mint Maugli, a hírhedt Blaha-Lujzai késelő esete. Kiskorúsága miatt az ifjú roma bűnözővel szemben tehetetlen volt az egész budapesti rendőrség.

Persze, például egy holland, vagy német ember képtelen felfogni is, egyáltalán, hogy létezhet állam Európában, ahol a társadalom úgy működjön, mint Romániában.

Nem az értelmi szintje miatt nem fogja fel a holland, vagy a német, de mentalitása és élettapasztalata nem engedi, hogy elhiggye, elfogadja a román társadalom valóságait. Hollandiában is lehetnek, sőt biztos vannak korrupciós tisztviselők, de csak *kivételesen*. Románia azért is Fordítottország, mert itt a *tisztességes tisztviselő a kivétel*.

VI. FEJEZET.

JÖVŐKÉP, AVAGY MERRE TART ROMÁNIA?

1. Javulás és szebb jövő?

Sajnos, ilyesmitől nemigen kell „tartani”.

Pedig, nem lenne szükség óriási gazdasági erőfeszítésekre, nagy befektetésekre, vagy zseniális vezetőkre.

Egyszerűen, ha Románia hatóságai elkezdenék tiszteletben tartani az alapvető emberi jogokat és felhagynának az állampolgárok zaklatásával, előbb vagy utóbb beindulna a gazdasági fejlődés is.

Ezt garantálni tudom.

Sokan talán nagyképűnek hisznek, hogy, íme, előáll egy ember, akinek még gazdasági képzettsége sincsen és abszolút receptet ír fel egy olyan problémára, amelyekre gazdasági-politikai szakértők, nem tudtak, nem tudnak megoldást találni.

De mi történik, ha igazam van?

Akkor sem vagyok zseni, mert hiába találtam fel a fenti receptet, ha olyan megoldást nem tudok találni, ami által a román kormányzatot meg lehetne győzni az alapvető emberi jogok tiszteletben tartásának szükségességéről.

Mentségemre szolgáljon, hogy ilyen eszközt sem Isten, sem ember, sem az Európai Unió vezetői, sem az ENSZ elnöke nem ismer.

Semmilyen módszerrel nem lehetne megjavítani a román kormány tagjait, hiszen 1990 óta számtalan alkalommal cserélődtek, de egyik katasztrofálisabb, kártékonyabb és félresikerültebb, mint a másik.

Nem vagyok próféta, de még 1% alatti esély sincs arra, hogy Románia Kormánya képes legyen az emberi jogok tiszteletben tartására.

Sőt, merem kijelenteni, hogy a polgárok elleni elnyomás egyre durvább lesz.

Az istenhívő emberek talán megbotránkoznak azon a kijelentésen, hogy a román kormányzat megjavítására *Isten sem ismer megoldást*. Ezt fenntartom.

És továbbmegyek. Mivel Isten sem ismer ilyen módszert, nem a kormányzatot, hanem a *helyzetet* fogja megváltoztatni, helyesebben, engedi megváltoztatni.

Vagy, ha ateista embereknek nem tetszik ez az eszmefuttatás, a jövő, mint egy nagy folyó, egyértelműen *a jelenlegi irányban* folyik majd tovább, azaz abban az irányban, amit az utóbbi húsz év megszabott neki.

2.A jövő függvénye.

Meg lehet jósolni a jövőt?

Azt mondják, hogy a zsidók okos, pragmatikus, sőt csavaros eszű emberek. Mégis, mennyire képtelenek voltak előrelátni a jövőt a hitlerista Németországban. Ha a mai Izraelt nézzük, szinte érthetetlen, hogy e bátor, ősi és rettenthetetlen faj egyedeit hogyan lehetett haláltáborokba terelni, minden ellenállás nélkül?

Ha lett volna egy előrelátó zsidó, mondjuk 1930-ban, ő sem vázolhatott volna fel egyértelmű jövőképet. Csak annyit mondhatott volna: „ha Hitler nyeri meg a választásokat és nem a kommunisták, akkor ránk a haláltáborok borzalmai várnak”. És itt nagyon fontos a „ha”. Mert a jövő szerteágazhat, egy-egy fontos döntés, vagy tényező közbejöttére.

Visszatérve a tárgyra, itt a „ha”, vagyis a fontos, döntő tényező az, hogy Romániát kizárják-e vagy sem az Európai Unióból. Sőt, a helyzet még komplikáltabb, hiszen feltevődik a „mikor” kérdése is.

Itt ágazik el kétfelé a jövő.

Ha az Unió tagországai a közeljövőben rájönnek, hogy Romániának annyi keresni valója sincs az Unióban, mint Fehéroroszországnak, akkor a román népnek, mint nemzetnek esélye van a megmaradásra.

De ez csak akkor következhet be, *nagyon hamar*, ha a román kormány is beismeri, hogy a szabadság és a demokrácia ellensége.

Viszont, folyamatos és tradicionális hazugságok által Románia Kormánya még sokáig tudja majd áztatni az Uniós hatóságokat, akik amúgy sem hiszik egyelőre, hogy *ilyen magas fokú romlottság létezik*.

Ha Romániát most, azonnal, jogosan kizárnák az Unióból, akkor lezárulnának a határok, valamint az a szelep, ami nem engedi a robbanást. A román kormánynak megoldást kéne találnia, hogy az ország területén munkahelyeket és kedvező vállalkozási feltételeket biztosítson a lakosságnak.

3.A románok exodus.

2014-ig a románok kivándorlása saját országukból növekvő tendenciát mutatott.

A kivándorlók nem akarnak mást, mint emberhez méltó élet és munkakörülményeket. Sőt, sokan nem is a Romániai nyomor-fizetések miatt vándorolnak ki, hanem egyszerűen azért, mert nem jutnak semmilyen munkalehetőséghez.

A kisebb vállalkozók nagy része előbb-utóbb megbukik, mivel a pénzügyi hatóságok állandóan zaklatják őket és ha, általában, önhibájukon kívül, megkésnek az óriási mértékű adók kifizetésében, akkor menthetetlenül „összezsap fejük felett az ár”.

A büntetőkamatok olyan nagyok, amelyeket a legszívtelenebb és legkapzsibb alvilági uzsorás sem merne kivetni adós-áldozatára.

A munkaszerződésekre kivetett társadalmi és nyugdíj-hozzájárulás nagysága világrekord jellegű és egyik fontos oka annak, hogy az alkalmazó cégtulajdonos, vagy csak igen alacsony fizetéseket bír kifizetni, vagy feketén dolgoztat.

Mindezt súlyosbítja az óriási általános áruforgalmi adó, ami 24%-os.

Érzelmileg bántja a becsületes román embereket az a mogorva és gonosz bánásmód, amelyben a hivatalok csekély számú, alulfizetett és agyonhajszolt tisztviselői részesítik őket. A bürokrácia gonosz, és sokszor értelmetlen sorbaállásokra, idővesztésre kényszeríti az egyszerű román állampolgárt.

Mindezen példaképp felsorolt okok és az általános „atmoszféra” miatt, melyet ebben a könyvben nagyjából bemutattam, arra kényszeríti a Román Állam, az „abszolút mostohaapa” gyermekeit, hogy otthonról elmeneküljenek.

Az így külföldre került román munkavállalókat a befogadó és munkát adó államok és a román kormányzat nagy bölcsen „vendégmunkásoknak” nevezik.

„Hadd keressenek jól, halmozzanak fel tőkét és akkor egy idő után majd hazajönnek és vállalkozásokat nyitnak. És akkor majd fellendül a román gazdaság”. Így mutatják be ezt a tényállást a román hatóság szóvivői. És, még büszkén feszítenek, íme, mennyire okosak a románok. Becsületes munkával elveszik más népek pénzét, majd saját népüket gyarapítják.

Nem tudom, mennyire okosak ezek a külföldön dolgozó románok de, hogy nem ostobák, az is biztos. Legalábbis annyira nem, hogy megtakarított pénzüket olyan országba vigyék vissza, ahol a hatóságok szabályosan *kirabolják* és folyamatosan *zaklatják* a becsületes vállalkozót.

Sőt, 99%-uk, *nem fog hazajönni*, miután megkóstolta, mit jelent egy *szabad országban* élni, ahol az alapvető emberi jogok be vannak tartva, ahol a munkájuk meg van fizetve és a tisztviselőknek nem az a feladatuk, hogy csúfot üzzenek a polgárból.

A kivándorló románok nagy többsége Spanyolországban és Olaszországban telepedett le.

Jelenleg valahol 3 és 4 millió között van a külföldön dolgozó románok száma. Ha ehhez hozzátesszük, hogy *aktív, fiatal* lakosságról van szó, akkor a román nép vesztesége óriási. Vegyük figyelembe azt is, hogy ezeknek az embereknek a gyerekei is ott vannak, kint külföldön, lassanként egy részük már felnőtt, tegyük hozzá: spanyolként, olaszként.

Tehát, a kinti románokra az asszimiláció vár, a nemzeti identitásvesztés, annál inkább, mivel nem tömbben, kompakt területeken élnek és dolgoznak, hanem szétszórva, a befogadó országok különböző városaiban.

Ami a befogadó országokat illeti, kormányaik nem is annyira buták, mint azt a román kormányzat látni engedtetni. Ők nem úgy fogják fel, hogy annyira „puhák”, hogy pénzeiket idegenek vágják zsebre, hanem az érem másik oldalát látják.

És az érem másik oldala az, hogy jött egy életrevaló, munkaképes és szorgalmas jövőző lakosság, amely munkájával építi-gazdagítja a befogadó országok gazdaságát.

4.A szelekció.

Minden népnek vannak hitvány és nem kívánatos elemei.

A befogadó országok nemcsak, hogy egy nagyszámú fiatal új lakossághoz jutnak, de ez az új emberanyag a legkiválóbb minőségű.

Nem nehéz kiválasztani a legjobb emberi tulajdonságokkal rendelkező kivándorló románokat, sokkal egyszerűbb, mint hinnénk.

Lássuk csak.

Tudjuk nagyon jól, hogy nemcsak a dolgozni és emberhez méltó munkára vágyó fiatal románok mennek ki külföldre dolgozni, hanem *a román bűnözők többsége is*. Mert, szegény országban még a bűnözők sem élhetnek jól, kevés a lopnivaló.

Bár nagy károkat okoznak ezek a bűnözők, jelenlétük mégsem olyan elkésztítő és nem annyira terhes a befogadó országok számára, mint azt első látásra hinnénk.

Ezek a román bűnözők hírhedté tették a románokat, főleg Európa-szerte.

A legizgalmasabb és legfelháborítóbb büntettek főszereplői az utóbbi években Romániából érkezett bűnözők.

Hogy Popescu mérnök öt éve dolgozik Olaszországban, szakmájában hamar elnyerte alkalmazója elismerését, fizetését már háromszor emelték meg, hogy felesége megbecsült tanítónő a körzeti elemi iskolában, helyesebben beszél és írja az olasz nyelvet, mint a született olaszok, hogy két gyerekük van, akik osztályukban első tanulók, ugyan kit érdekel? Egy olyan tévécsatorna, amely a hírekben ilyen családokat mutatna be, hamarosan elveszítené, az ilyen dögunalmas hírek miatt, nézőinek legnagyobb részét.

Sokkal izgalmasabb például az, hogy felfedezték a múlt hónapban, egy Itáliai kisvárosban elkövetett szörnyű rablógyilkosság tetteseit. Kiderült, hogy románok a tettesek.

Ez a hír már döfi.

A borzalmas tett részleteinek felidézése megfagyasztja a néző véré, de másfajta érzelmi hozzáállást is eredményez: „románok, megint csak románok, le mertem volna fogadni!”. Így kiált fel a sokkolt olasz családapa és borzalommal gondol arra, hogy a szomszéd lakásba pont egy román család költözött be.

A szomszédba nemrég beköltözött becsületes munkás román házaspár még nagyobb borzalommal nézi ugyanazt a hírt. Szégyenkeznek, és sóhajtozva arra gondolnak, hogyan fognak nézni holnap gyereükre a tanárok és az osztálytársak. Aztán persze, majd, mindezek hatására a gyerek, ahogy nő, igyekszik majd eltitkolni román származását. Még a nevét is meg fogja változtatni. „Sikeresen” fog asszimilálódni.

Spanyolország és Olaszország azért is szívesen fogadják a románokat, mert, sikeresen gyarapítják csökkenő demográfiájú lakosságukat.

Ami a bűnözőket illeti, nem sokat ráncolják homlokukat ezen országok kormányzati emberei. Ott a jól megfizetett rendőrség, végezza a dolgát!

A rendőrség végzi is a dolgát, előbb utóbb elcsípi, és rács mögé juttatja a bűnözőket. A börtönbüntetés letöltése után nem kell félniük, hogy ilyen személyek a nyakukon maradnak, mert *azonnal kiutasítják, kitoloncolják őket*, vissza Romániába.

Minden rosszban van egy „kicsi” jó, a rendőrség sem puhul el, a becsületes románok is hamarabb vesztik el, adják fel identitásukat, szégyenükben.

Nem szép, de jó és hasznos nemzetpolitika ez.

Mindenesetre, szebb, hasznosabb és jobb, mint a Román Kormány ilyen jellegű politikája.

Nyugat-Európa északiabb országai másként viszonyultak a románok kivándorlásához. Náluk nincs negatív demográfia. Persze, a román bűnözők nekik sem bocsájtanak meg. Ezért ott inkább csak ezzel a kategóriával ismerkedtek meg, ami csak növelte a románellenes hangulatot.

Nagy-Britannia, Németország, Hollandia, vagy Franciaország nem szívesen biztosítottak munkalehetőséget tisztességes románoknak. Viszont,

2014 januárjától ezek az országok is nyitottá váltak a román munkaerő befogadására, felismerve a nyilvánvaló előnyöket, saját nemzetgazdaságuk számára.

Nyugat-Európa másik nagy problémája a *romák inváziója*, akik törzsekbe vagy nemzetségekbe tömörülve árasztják el, főleg a városokat.

Ők már nem veszélyes bűnözők, inkább koldulással és remélt társadalmi segéllyel próbálnak boldogulni, valamint kisebb lopásokkal.

Rájuk aztán abszolút semmilyen szükségük nincs a Nyugat-Európai kormányzatoknak.

Egyre inkább „nomádoknak” nevezik az ilyen vándor roma közösségeket. Franciaországban, például, minden kisváros önkormányzatának kötelessége táborhelyet biztosítani az átvonuló nomádoknak. Ez úgy van előadva, mint emberséges gesztus.

Valójában, így könnyebb megfigyelés alatt tartani az ilyen társaságokat.

Ezek a romák aztán elkezdenek kéregetni.

A koldulás minden európai országban szabálysértésnek (kihágásnak) minősül, egyes államokban az ismételt és rendszeres, hivatásszerű koldulás bűncselekmény „rangjára” emelkedik.

EU-s jogszabályok szerint a *közrendet veszélyeztető* személyek kitoloncolhatóak. A „közrend” fogalma elég tág, ténykérdés, a bíróság esetről esetre értelmezi, természetesen azt is, hogy milyen a közrendet veszélyeztető cselekedet. Általában, már az ismételt szabálysértés is indokolhatja a közrend veszélyeztetését. Például, a koldulás.

Tehát, *jogilag* nem nehéz a roma közösségeket kitoloncolni. Persze, nem könnyű munka és nem kevés költséggel jár, de megéri a *látogatott államoknak*, akik más típusú, sápadtabb arcú turistákra vágnak.

Tehát, a román munkát vállaló, letelepülő lakosság új hazára találhat Európa egyes államaiban, míg a romák (a cigányok) mindig vissza vannak és vissza lesznek szorítva Románia határai közé.

5.A romákról.

A romák, más nevükön a cigányok, egy olyan nép, amely valamikor a középkor derekán, a XV-XVI század folyamán kezdett beszivárogni Európába.

Bejövetelük békés volt, nem fegyveres.

Vándor népként érkeztek, egy olyan időszakban, amikor földet foglalni már lehetetlenség volt Európában. Sem fegyveresen, sem békésen.

Megélhetőségüket csak úgy tudták biztosítani, hogy mesterségeket választottak, vagy „mesterkedtek”.

Üstkészítőként, ötvösökként, fegyverjavítókként, lókupecként, zenészként és ócskavas gyűjtőként próbáltak boldogulni, hogy csak néhány mesterséget említsék.

Földműveléssel sohasem próbálkoztak. Ilyen vonatkozásban lustáknak, munkát kerülőknek bélyegezik manapság is a cigányokat. Az igazság az, hogy sohasem juthattak földhöz, igazságtalan tehát az ilyen vád, pont olyanok részéről, akik miatt történt mindez.

A cigányok főleg Dél-Európában telepedtek le, illetve vándoroltak nomádként országból országba, mert, mint déli eredetű nép, nem szerették a hideg éghajlatú északi országokat.

A két régi román fejedelemségben, Moldvában és Havasalföldön *rabszolgákká süllyesztették őket. Csak a XIX század második felében* szabadította fel őket hivatalosan Alexandru Ioan Cuza fejedelem!

Erdélyben, a romák nem számítottak ugyan rabszolgának, de szinte nem is voltak emberszámba véve. Ez alól a bánásmód alól idővel csak a zenész romák, az úgynevezett cigányprímások képeztek kivételt, akiknek valamivel nagyobb megbecsülés járt ki.

Sem a régi Regátban, sem Erdélyben, sem a jobbágyfelszabadítás, sem saját rabszolga-felszabadításuk, sem a földreformok alkalmával, a romák *nem jutottak földhöz*. Ez is mutatja, mennyire nem voltak emberszámba véve, jogalanyként kezelve.

A román, vagy a magyar történészek szinte meg sem említik őket, mintha szegyelelnék, hogy népeik földjén ilyen emberek is éltek.

A romák megkülönböztetését akkor lehet igazán felmérni, ha más etnikai kisebbségek helyzetét vizsgáljuk meg, például az erdélyi magyarokét.

Románia sohasem tartotta be a kisebbségi jogokat, a kormányzat mindig is ellenségesen viszonyult, például a magyar kisebbséghez.

Az egyéni román ember, különösen Erdélyben már jóval kevésbé viszonyult ellenségesen az egyéni magyar emberhez. Sőt, túlzás talán akár a „kevésbé ellenséges” szót használni.

Ha egy magyar és egy román fiatal egymásba szeret és meg akarnak házasodni, ebből nagy ribillió támad mindkét családban. A lány apukája ordít és fenyegetőzik, az anyuka ájzuldozva sírdogál, házi fogsággal fenyegetőznek. A fiú családja nemkülönben, próbálja jobb belátásra téríteni a szerelemtől „elvakult” ifjút. De azért, idővel csillapulnak az indulatok, végül a fiatalok összeházasodnak, és ha valóban szeretik egymást, boldog házasságban élnek. Nem folyik vér, nem lesz senki öngyilkos.

Azonban, ha egy román vagy magyar (mindegy) család fia azt jelenti be otthon, hogy cigánylányt szeret, vagy egy ilyen család lánya cigányfiúhoz akar férjhez menni, kész a tragédia. Ez a kifejezés, hogy „kész a tragédia” nem metaforikus jellegű, hanem a szó szoros értelmében használom.

Mert, az érintett cigányfiú vagy cigányleány lehet bár akármilyen gyönyörű és okos, a szülőket valósággal meg fogja őrjíteni az a gondolat, hogy kikkel kerülnek rokonságba, hogyan fog kinézni a lakodalom násznépe, hogyan fognak kinézni az unokák.

Ugyanis, itt jön elő a *faji probléma*.

A nacionalista románok csak a magyarok *nyelvét* nem bírják hallani. Külalakra, arcra azonban nem nagyon, helyesebben mondva egyáltalán nem lehet megállapítani, hogy egy erdélyi ember román vagy magyar.

Viszont a cigányok sokkal barnább bőrűek, arcuk vonásai a hindukra emlékeztetnek. Ezeket a vonásokat a magyarok és románok csúnyáknak találják. Ha egy roma leány nagyon szép, még akkor is inkább vulgáris, szenzuális szépségként van minősítve.

Íme, a *másság gyűlölete*.

Mert, humanista, keresztény és civilizált ember el nem fogadhatja azt az elvet, hogy egy más nemzet vagy faj alacsonyabb rendű. Vagy ha elfogadja, akkor saját magát degradálja alacsonyrendűvé.

A romák, avagy a cigányok Isten előtt éppoly teljes értékű emberek, akiknek mostohább sors jutott.

Romániában *a cigányok törvényen kívül élnek.*

Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy nem integrálódnak a társadalomba, nem teszik magukévá az általánosan elfogadott, legtöbbször törvények által szabályozott társadalmi szokásokat.

Például, *nem fizetnek adót.* Vannak olyan cigány közösségek, ahol szinte minden egyén dolgozik, cáfolva azt az előítéletet, hogy a romák nem szeretik a munkát. Például, ócskavasat, tollut, diót gyűjtenek, ami nem könnyű munka. Jövedelemhez jutnak ez által, a szorgalmasabbak nem is csekély jövedelemhez, erre büszkék is, *de, könyvelőséget nem vezetnek és adót fizetni semmiképpen nem hajlandóak.*

A módosabb romák hatalmas házakat húznak fel, azokat túldíszített, cirádás, számtalan tornyocskával ellátott csillogó bádogtetővel látják el.

Házaik általában engedély nélkül épülnek fel, vagy ha rendelkeznek is építkezési engedéllyel, attól nagymértékben eltérnek, főleg ami a tetőt illeti.

Erdélyben, az átlag román vagy magyar falusiak irtó dühösek, mert még egy disznóólat sem húzhatnak fel engedély nélkül, a polgármesteri hivatal kíméletlenül lebontja azt.

Viszont azt kell látniuk, hogy ugyanannak a polgármesteri hivatalnak a körzetében szinte a semmiből egy egész cigány „villa-negyedhez” hasonló falu épül fel és terjeszkedik.

Építkezési engedély, semmi.

Olyan helyeken történik meg ez, ahol néhány évvel azelőtt, a faluvégtől messze egy szegényes, kunyhószerű putrikból álló kis péro (cigánysor) szerénykedett.

Nagyon sok helyen kezdenek kialakulni *a kompakt cigány közösségek,* már hegyek alján is, erdők közelében, ahol a roma közösség az erdei gyümölcs

gyűjtéséből, tűzifa eladásból, valamint a karácsonyfák értékesítéséből él. Mondanom sem kell, nem törvényesen.

Van abban valami röhejes, hogy az erdei gyümölcs, tűzifa és karácsonyfa értékesítéshez hány átkozott csertifikát(bizonylat), autorizáció(engedély), áviz(jóváhagyás), ámenázsáment(erdőrendezési terv), klotár(szalagbélyegző) stb. szükségeltetik, arról nem is beszélve, mennyi idő, ideg és csúszópénzbe kerül mindez.

Az a röhejes, ahogy a romák kikerülik a bürokráciát. Nincsenek dokumentumok, nincs adócsalás, nincs fekete-munka, nincs semmi *bizonyítható* törvénytelenység. Zseniális!

Több ez, mint a gordiuszi csomó kettévágása.

De persze ez csak egy sajtósági terület.

Mindaz a gonosz és értelmetlen, elnyomó bürokrácia, kibírhatatlan adók, amelyeket a román kormányzatok kitaláltak, mind nagyrészt a románokon csattan.

A sors iróniája.

Ha egy román (vagy magyar) bejelentkezik a hatóságoknál, mint vállalkozó, mint munkavállaló, mint szabadfoglalkozású, vagy akár mint csak frissen diplomázott munkanélküli, attól fogva, *jaj, neki, nem fog szabadulni a fináncok zaklatásától*, míg csak be nem látja, ebben az országban nem lehet tisztességesen élni. Én itt egy kicsit pontosítanék: a „tisztességesen élni” helyett, a „hivatalosan élni” kifejezést használnám.

A romák *nem hivatalosan* élnek.

Nem jelentik be magukat, nincs bajuk a zsarnok és kegyetlenül kapzsi uzsorás-hatóságokkal.

Nyugodtan árusítják a parkolóban azt a gomba és áfonya mennyiséget, amit a gyűjtőközpont nem vesz be, vagy a romák nem akarják beszolgáltatni, hiszen nem kötelesek, nincs semmilyen szerződésük. De ez csak egy példa, így van ez minden területen.

A hatóságok tehetetlenek.

Nem tudják megadóztatni a romákat, sem arra kényszeríteni, hogy igazolják palotáik felépítéséhez használt pénz eredetét, sem pedig lebontani nem merik ezeket az építkezési engedély nélkül épült palotákat.

Mintha csak egy *felsőbb kéz* oltalmazná a romákat, egy olyan hatalom, amellyel szemben jogi törvény nem érvényesül, a hatóságok bénák és tehetetlenek vele szemben.

Akarom mondani, Vele szemben.

6.A román”nemzeti” állam.

Románia Alkotmánya egy alapvető valótlanossággal kezdődik. Románia egységes *nemzeti* államként határozza meg magát.

Az igaz, hogy a Román Állam egységes, sőt, mi több, ultracentralizált. No, de hogy *nemzeti állam* egy olyan állam ahol a lakosság *legalább 15%-a* más nemzetiségű, vagyis nem román nemzetiségű, enyhén szólva túlzás.

A legnagyobb számú kisebbség a roma kisebbség. A romák száma 2.000.000, ha nem több. Szétszórva, szórványban élnek az ország szinte minden területén.

Ezelőtt 20-30 évvel szinte nem is volt olyan település, ahol a romák többségben lettek volna. Igaz, akkoriban, alig érték el a félmillió lélekszámot.

Az utóbbi tíz évben egyre több olyan *új település*, vagyis falu jelent meg, ahol a lakosság túlnyomó többsége roma, vagy színtiszta roma. Más falvakban, községekben a demográfiai tendencia olyan, hogy bár még nem érte el az 50 százalékot lélekszámuk, néhány év múlva ez az arány a romák javára meghaladott lesz.

A cigány közösségekben valóságos *demográfiai robbanás* tanúi lehetünk. Ennek első számú oka az, hogy a cigányok *patriarchális* közösségekben élnek, ahol nem a nő dönti el, hány gyereket szül.

A másik ok az, hogy a roma közösségekben a *vallásosság* sokkal mélyebb, mint egyéb közösségekben, alapelvnek számít, hogy a nemi élet nem

lehet öncélú, nem gyönyörszerzés céljából üzendő. Ezért nem használnak fogamzásgátlókat.

Végül az sem elhanyagolandó szempont, hogy a sokgyermekes család hagyomány.

A házasságok igen fiatal korban kötődnek, a nők már 16-17 éves korban szülnek először. A generációk nagyon gyorsan váltják egymást. Ritka eset az, a 36-37 éves nő, aki nem nagymama és szinte minden férfi legkésőbb 41-42 éves korára már nagyapa.

A roma nemzetiségűek arányszáma össztársadalmi szempontból egyre nagyobb lesz. Nem kizárt, hogy tíz-tizenöt év múlva akár a 3.000.000 lélekszámot is eléri.

A külföldön dolgozó és örökre ott is maradó román nemzetiségűek száma 5-10 éven belül el fogja érni az 5-6 milliós lélekszámot. Már ez magában jelentősen megapasztja a Romániai lakosság számát, vagyis főleg a román nemzetiségű lakosság számát, amely, így akár 12 millióra is lecsökken, hiszen külföldre kerülnek az ott dolgozók gyerekei is.

Viszont, az itthon maradt román etnikumú lakosság döntő többsége, vagy akár 70-80%-a idős lesz, tehát szinte csak elhalálzási statisztika jellemezheti a román nemzetiségűeket.

Ami a magyar nemzetiségű lakosságot illeti, itt a fogyás kisebb mértékű lesz. Főleg a székelyek esetében, ahol még enyhe növekedés is bekövetkezhet.

Eredetileg, 1918-ig sem igen volt minősíthető Románia egységes nemzetállamnak. Miután Románia Erdély által több mint egyharmaddal növelte meg területét, az 1930-as népszámlálás szerint, a lakosság 72%-a volt román etnikumú, míg a kisebbségek 28%-ot tettek ki, tehát a lakosság több mint egynegyedét.

7.A magyarok és a Székelyföld.

Nagy-Románia kialakulása a Trianoni Békeszerződés által lett teljessé.

A román hatóságok és a hivatalos történetírás váltig hangoztatják, hogy az 1918. december 1.-i Gyulafehérvári Nemzetgyűlés tette legitimé az egyesülést.

Csakhog, a Gyulafehérvári Nemzetgyűlés Nyilatkozatának egyik lényeges pontja az itt élő népek, vagyis a kisebbségek számára az *önrendelkezés biztosítása*.

A Trianoni Szerződés is ennek a feltételnek a biztosítása követelményével ítélte Romániának Erdélyt.

Akkoriban 2.000.000 magyar lakott Erdélyben. Ebből 200.000-et mindjárt az első években sikerült kiűzni.

Nemhog az etnikai önrendelkezés biztosítására törekedett volna Románia, hanem ellenkezőleg, közhivatalokban tiltotta a magyar nyelv használatát, ott is ahol a közösség többsége, vagy összessége magyar anyanyelvű volt. Egyéb kisebbségek sem voltak kivételezettebb helyzetben.

Egy nagyméretű asszimilációs politika mellett jelentős áttelepítések történtek a régi Regátból, azért, hogy etnikailag felhígítsák főleg a magyar többségű nagyvárosok lakosságát. Ez nagyrészt sikerült is.

Bár a magyarokat nem lehetett teljesen eltüntetni, 90 év erőfeszített magyarellenes politikával az eredeti 2.000.000-os lélekszámú erdélyi magyarságot 1.500.000-esre apasztották le.

Viszont, a szászok és svábok esetében a „győzelem” teljes volt. 800.000 német anyanyelvű lakost sikeresen elűzött a román kormányzat, nem egészen 70 év alatt. Szinte „hírmondójuk” sem maradt. Bár ez a lakosság képviselte a legmagasabb anyagi civilizációt Erdélyben, a román hatóságok nem könyvelték el veszteségként a német anyanyelvű etnikum eltűnését.

A román hatóságok szempontjából az *etnikumok létezése, a sokszínűség sohasem jelentett értéket*, ellenkezőleg, mindig is kényelmetlen volt. Negatívum volt a sokszínűség.

Ne legyünk azonban igazságtalanok, maguk a románok sem jelentenek különös értéket saját *hatóságaik* szempontjából.

Azt is meg kell jegyezni, az igazság kedvéért, hogy egyéb európai államok sem voltak toleránsabbak a kisebbségekkel szemben. Elég felhozni példának Csehszlovákia vagy Lengyelország esetét a németekkel szemben, a második világháború után.

Folyamatos nacionalista neveléssel sikerült egy olyan értékítélet kialakítani a román lakosság körében, amely keretében a másnemzetiségűek „negatív szereplők”.

Sűrítve, ennek a doktrínának alapján, a román nép a világ legszelídebb népe.

Vendégszeretete nem ismer határokat.

Ezzel a vendégszeretettel éltek vissza bizonyos barbár, vad, lovas, vándor népek, akik erőszakkal letelepedtek itt és leigázták a románokat, jobbágysorba taszítva őket.

Ezek a vad magyarok, hiszen, főleg róluk van szó, primitív pásztorokból rablólovagokká lettek és állandóan, ezer éven át, sanyargatták a román jobbágyokat.

Most, miután igazság tétetett, most sem akarják megérteni, hogy ez *román föld*, a hivatalos nyelv a román. Barbár, csúnya nyelvükhöz érthetetlen és rebellis módon ragaszkodnak, nem akarják megérteni, hogy Romániában élnek, itt a hivatalos nyelv a román. Sőt, a települések be és kijáratánál a „lovak nyelvén” akarják kiírni saját elnevezéseiket. De még ez sem elég, *horribile dictu*, még autonómiát is akarnak, ott ahol többségben laknak, Székelyföldön.

Szelíd nép a román, de nem ostoba, türelmének van határa.

Az erdélyi magyarok nem követnek mást, mint első lépésként Székelyföldet kiszakítani Románia szent testéből, majd szép lassan, egy területi folyosót kialakítani Magyarország felé és végül egyesülni Magyarországgal.

Ez tehát a román nacionalista doktrína, amely sovinizta jellegű. Szerencse, hogy ezt a maszlagot, *dicséretükre legyen mondva*, az erdélyi románok nem veszik be, 10%-ban sem. Nem jellemző rájuk a magyarok elleni sovinizmus.

Viszont, ennek a nevelésnek, azért van eredménye is. Az erdélyi románok betegesen félnek Székelyföld autonómiájától. A legnyíltabb eszű, legszelídebb lelkületű, magyarbarát román is ijedten és határozottan mond nemet Székelyföld autonómiájának.

Azzal nyugtatják magukat, hogy ilyen „szörnyűség” nem történhet meg, hiszen a *többség* ilyesmit nem tűr el. Értik ez alatt Románia összlakosságának a többségét.

Arra persze nem gondolnak, hogy azért, a helyi-területi autonómiát az adott területen élő *helyi többségi lakosság* kéne, hogy eldöntse. Jobban mondva, a helyi lakosság megkérdése után kellene eldönteni.

Helyi referendum és nem országos referendum történik ilyesmiről egy demokratikus országban. Mert ugyan mi köze ehhez egy néhány száz kilométerre lakó moldvainak vagy oltyánnak, akiket nem érint a kérdés?

Persze a Román Kormányé, helyesebben a kormányzaté az utolsó szó, övé a döntés joga.

Bár Románia aláírta azt a nemzetközi szerződést, amely kötelezi az aláíró feleket, hogy területi autonómiát biztosítson a tömbben élő kisebbségek számára, belátható időn belül ez nem fog megtörténi, mármint Székelyföld autonómiájának biztosítása.

A székelyek nem fogják annyiban hagyni a dolgot és egyre hevesebben vágynak *szabadságuk*, önrendelkezésük visszanyerésére. Nem kivívására, hanem igenis *visszaszerzésére*.

Ugyanis, annak ellenére, hogy a székelyek magyar anyanyelvűek, még akkor is önrendelkezési joguk volt, amikor Erdély Magyarországhoz tartozott, nyolcszáz éven keresztül. Ez is csak jelent „valamicskét”.

Egyet azonban a székelyek is megtanultak, mások kárán. Azt, hogy az erőszak sem célszerű, sem hasznos.

„Többet ésszel, mint erővel”, ezt tartják a székelyek.

Az érem másik oldalát vizsgálva, *nem lehet szabad az a nép, amelyik más népeket elnyom*. Lefordítva, ha a nemzetiségi jogok be vannak tartva, akkor út nyílik az egyéb alapvető emberi jogok biztosítására. Ha viszont ezek a nemzetiségi kollektív jogok nincsenek tiszteletben tartva, mint alapvető emberi

jogok, akkor, kizárt, hogy más alapvető emberi jogok érvényesítve legyenek. És ezt az állapotot, bizony a többségi nemzetiség egyedei is megsínnylik.

Ezért nem lehet szabad egy nép, amelyik más népeket elnyom!

Székelyföld problémája, mint dimenzió, számokban nem egy óriási probléma, hiszen területileg Románia területének maximum 6-8%-ra vonatkozna és a lakosság mindössze legfeljebb 3%-át érintené (gyéren lakott erdős-hegyes terület).

Viszont, mint „fokmérő”, nagyon fontos.

Ha a román hatóságok nem lennének annyira ostobák, mint amilyenek, megengednék, sőt, sietnének biztosítani Székelyföld autonómiáját. És akkor jövő lehetősége nyílna *az egész román nemzet* számára.

Ugyanis, a Székelyföld lenne az első önrendelkezéssel bíró, deszcentralizált terület. Ez pénzügyileg azt jelentené, hogy a Székelyföldön, saját adópolitika szerint összegyűlt adópénzek egy része Bukarestbe menne, de ami *fontos, másik része* otthon maradna.

Másrészt, persze, az ottani, új adópolitika sem lenne annyira ostoba, mint az egész Romániában, mert egyszerűen, annyira irracionális adópolitikát alkalmazni nem lehet.

Egy másik fontos tényező, hogy a kisebb régiókban, kisebb államokban az életszínvonal mindig magasabb, a gazdaság jobban megy, már csak azért is, mert a közpénz közelebb van az egyszerű polgárhoz.

Egyszóval, Székelyföldön erős, Romániához képest, mondhatnám, „szédületes” gazdasági fejlődés indulna be, hiszen ennek a régiónak a potenciálja óriási.

És ez az, amitől a legjobban félne a román kormányzat, mert akkor kiderülne, hogy a székelyeknek nem azért megy jobban, mert valamilyen okból felsőbbrendűek lennének, hanem mert *önrendelkezéssel* bírnak.

Olyan joggal, amivel semmilyen román közösség nem bír.

Akkor szép lassan, először az erdélyi románok kezdenének ráébredni, mi az, ami ebben a szép és gazdag országban hiányzik, minden közösségre vonatkozóan, éspedig: *az önrend*

8. Az önrendelkezés kérdése.

A Székelyföld autonómiája *csak egy fajtája* az önrendelkezésnek. Nemzetközi szerződések szerint a nemzetiségeknek joguk van etnikai kritériumok szerinti területi önrendelkezéshez. De ez csak egy specifikus probléma, az önrendelkezés *etnikai* vonatkozása.

Ez nem azt jelenti, hogy *csak ilyenfajta önrendelkezés létezhetsz*.

Ellenkezőleg, az önrendelkezés általános kellene, hogy legyen, ami azt jelenti, hogy minden település, falusi és városi szintű közösség, önmaga ura kéne legyen a helyi problémák megoldásában.

A másik nagy valótlanág, amit Románia Alkotmánya állít az, hogy ebben az országban, a helyi közigazgatás az önrendelkezés, a helyi autonómia, és a deszcentralizáció elvére alapul.

Ez a kinyilatkoztatás azonban ellentétben áll azzal, hogy Románia *egységes és oszthatatlan állam*, no és persze nemzeti, de ezt már letárgyaltuk.

A két világháború között, Romániában, minden *falunak* volt polgármesteri hivatala, ahogyan az már természetes.

Később, 1968-ban a kommunista rezsim összevonta a falvakat, négyet-ötöt, de nem ritka, hogy akár 12-öt is, kiválasztott közülük egy falut, amelyet megtett községközpontnak, a többi falut pedig ennek alárendelte.

Az önrendelkezés legdurvább megsértése volt ez. A kommunista kormányzat úgy indokolta meg az új közigazgatási felosztást, hogy így gazdaságosabb, kevesebb költséggel jár.

Nem kell zseni legyen valaki, hogy belássa, nem lehet gazdaságos az a megoldás, amelynek eredménye az, hogy az új község polgárainak legalább fele, sokszor több mint tíz kilométert kell megtegyen ügyes-bajos dolgainak elintézésére, egy-egy egész munkanapot elveszítve, hogy végül egy, a falujától teljesen idegen satrafa előtt adja elő kérelmét. Hiszen a közigazgatás kell kiszolgálja hatékonyan a polgárt és nem fordítva. Persze ez Romániában ma sem elv.

A valós cél az volt, hogy a falvak közötti határok elmosódjanak, a nagy közösségi vagyonok, legelők és erdők felett ezen túl ne a *faluközösség* rendelkezzen, hanem az új község.

De ez csak első lépés volt.

A valódi cél a jól ismert, gyalázatos *falurombolási terv volt*. Ennek a gonosz, szégyenletes és gyűlöletes, a genocídium (népirtás) fogalmát kimerítő tervnek az volt a forgatókönyve, hogy a falvakat, templomostól, temetőstől együtt lerombolják, kivéve a községközpont falut.

A központi faluban tömbházak épültek volna, ahova beköltöztették volna a házukat és gazdaságukat lebontás által elvesztett falusiakat. Így jött volna létre a kommunisták által erősen óhajtott társadalmi osztály: *az agrárproletáriátus*.

Szerencsére ez a terv Ceaușescu bukásával megghiúsult, de a Forradalom utáni kormányok semmit sem tettek a régi, 1968 előtti helyi közigazgatás visszaállítására, *ami reprezentatívítást és legitimitást biztosított volna a települések szintjén*.

Tehát az Alkotmány garantálja az önrendelkezést és a helyi autonómiát?
Hm.

Tegyük egy gyakorlati próbát. Mondjuk, van egy község, amelyhez négy falu tartozik. Az egyik a községközpont, a másik három külön település. Tegyük fel, hogy az egyik falu közössége „mostohagyerekként” van kezelve és ki akar szakadni a zsarnokság alól, szabad és önrendelkező akar lenni.

Zárójelben legyen mondva, ez nem egy absztrakt példa, hanem igen *gyakran előforduló eset* a román helyi közigazgatásban. Kivételes olyan értelemben, hogy általában, *minden* község mostohán van kezelve.

Tehát a falu közössége ki akar szakadni és saját közigazgatást akar kialakítani, vagy át akar csatlakozni egy másik községhez.

Hozzáteszem: mondjuk, nemcsak konkrét sérelmek miatt akar változtatni a helyzetén, közigazgatási szempontból az illető község, hanem egyszerűen azért, mert *ez a helyi népakarat. Az önrendelkezés jogán!*

Gondolom, minden demokratikus államban az lenne az eljárás, hogy az illető falu szintjén népszavazást írjanak ki, nem másért, hanem bizonyosságot nyerni a lakosság többségének valós akaratáról.

Ha bebizonyosodna, hogy az önrendelkezés vágya, vagy a más községhez való csatlakozási törekvés a többség akarata, mi sem lenne normálisabb és egyszerűbb, mint kialakítani az új közigazgatási viszonyt. Még a falu határának kialakítása sem lehetne gond, hiszen ott van a telekkönyvi rendszer, ami a falu határát a régi rendszer szerint tükrözi.

Na, de gondolhatjuk, Romániában mindez szinte lehetetlen.

Minden falusi közösség ügye *országos ügy*, a bukaresti kormányzattól függ.

Az eljárás hihetetlen és érthetetlen egy „nyugati” ember számára.

Ahhoz, hogy egy falusi közösség önrendelkezési „jogát” gyakorolhassa, *törvényindítvány* szükségeltetik.

Törvényindítványt, vagy törvénykezdeményezést viszont csak, vagy a szenátorok, vagy a képviselők, vagy pediglen, 100.000 lakos indíthat be.

Igenis, *százezer állampolgár aláírása szükségeltetik egy olyan eljáráshoz, ami néhány száz falusi „önrendelkezését” döntené el.*

De ez még semmi! Nem *akármilyen* százezer aláírás kell, hanem az ország minden tájáról, 11 megyéből, minden megyéből minimum 5.000 aláírás.

Nem én mondom, hanem Románia Alkotmánya.

Vagyis, legalább az *egynegyed ország* bele kell, hogy szóljon egy szerencsétlen közösség sorsába. Olyan aláírók, akiknek többsége még csak át sem utazott az illető falun, vagy azt sem tudja, hol fekszik a kérdéses település. De várjunk, ez még csak a kezdet.

Ha megvan a százezer aláírás, akkor, és *csakis akkor* népszavazást írnak ki helyi szinten. A népszavazás *kötelező*. Na azért, szinte megkönnyebbülten lélegzünk, fel, hogy, na, végre, annyi futkosás és utazás, aláírásgyűjtés meghozta az eredményt, az óhajtott függetlenséget, az önrendelkezést.

Dehogyan! Még mit nem.

Nem ilyen egyszerű a dolog, mert, bár a népszavazás kötelező, annak eredménye *nem kötelező erejű*, mert, így is úgy is, a Parlament fog dönteni, elfogadja-e annak a „mostohagyerek” falunak az önrendelkezését, vagy sem?

Hát nem röhejes? Vagyis inkább, nem szomorú?

Előbb már megírtam, mennyire *döntésképtelen* a Parlament, még igazi, országos fontosságú ügyekben is.

Mire egy falu sorsáról döntést hoznának, az egész ügy tárgytalanná válna, a település nem létezne, Földünk elhagyott, kihűlt bolygó lenne, mivel Napunk már kihunyt volna.

Nem röhejes az, hogy Románia Alkotmánya szerint a helyi közigazgatás az önrendelkezés, helyi autonómia és a deszcentralizáció elvén alapul?

Hihetetlenül képmutató és hazug magatartás ez.

Itt csak egy egyszerű példát hoztam fel, de talán még érdekesebb az a tény, hogy az adókból helyileg begyűjtött pénzek mind Bukarestbe mennek. A központi kormányzat újra leosztja ezeket a pénzeket, de akkor már úgy néz ki, mintha minden megye, minden város és minden község Bukarest kegyelemkenyerén élne, koldulna.

Tehát, valójában, nemcsak Székelyföldnek az önrendelkezése hiányzik, hanem minden *közösség*, minden *szinten* meg van fosztva ettől a közigazgatási jogtól.

Egy alapvető emberi jogtól!

9. A székelyek sorsa.

„Intézzük” el előbb a székelyeket, ha már beszéltünk autonómiájuknak fontosságáról.

Mit akarnak a székelyek? Mármint, mit akarnak autonómiájuk által?

Szabadságot!

Erre a román kormányzat azt felelné: de hiszen szabad, egyenrangú állampolgárok, de autonómiát nem kapnak, mert az már *előjog*.

Az önrendelkezés megtagadása viszont, szerintem, egyenlő az elnyomással.

2013-ig a székelyek nem is léptek fel „hangosan” autonómiájuk érdekében. Valahogy azt hitték, hogy az EU-s csatlakozás után az autonómiát előbb-utóbb megkapják.

Úgy gondolták, egyébként, helyesen, hogy az autonómia, „*hivatalból*” kijár nekik.

Úgy gondolták, hogy a Brüsszeli kormány majd kényszeríti Romániát a székelyek autonómiájának elismerésére.

2013-ban rájöttek, hogy ez csak ábránd volt. Márciusban megkezdődtek az első komoly tüntetések. 2013 őszén már több mint százezer ember vonult fel és tüntetett Székelyföld autonómiájának érdekében.

A Román Hírszerző Szolgálat iszonyatos erőket sorakoztat fel, azért, hogy a követelések ne csapjanak át erőszakos akciókba.

És, mint minden zsarnok hatalom, itt követi el első ostoba lépését az elnyomó Román Kormányzat.

Ugyanis a székelyek *nem fognak erőszakhoz folyamodni.*

Több okból, amelyek között a legfőbb az, hogy tudják nagyon jól, így *semmilyen eredményt* nem fognak elérni.

Egy másik nagyon fontos ok, az hogy *a románokkal* szemben nincs ilyen megnyilvánulásoknak semmi értelme.

Ha a román kormányzat nem helyi, hanem országos népszavazással akar dönteni Székelyföld sorsáról, akkor a székelyektől több száz kilométerre lakó román, aki az autonómia ellen szavaz, lehet, hogy hibázik, de akkor is, neki is éppoly szent joga van saját meggyőződésének szellemében dönteni, mint egy székelynek.

Különben is, nem a lakosság, hanem *a kormányzat a felelős* az autonómia megtagadásáért. Ezt meg kell, hogy értsék a székelyek és meg is fogják érteni. Ugyanis, az autonómiához való jog egy kollektív jog, pont olyan jellegű, mint az egyéni alapvető jogok, azzal a különbséggel, hogy több embert érint.

Az alapvető emberi jogokat nem a nép, hanem a kormányzat kell biztosítsa. Mondjuk, nekem, mint egyénnek jogom van az élethez. Ezt a jogot nem döntheti el népszavazás. Csakis a kormánynak kötelessége tiszteletben

tartani, biztosítani, mint alapvető emberi jogot. Ha valakit testi sértés ér, szintén a kormányzat feladata felelősségre vonni az elkövetőt. Bíró és nem népszavazás dönti el az elkövető bűnösségét.

Tehát, az alapvető emberi jogok *kivételt képeznek* a demokráciának azon alapvető szabálya alól, hogy mindig a többség dönt.

Az egyedüli népszavazás, amelynek helye lehet Székelyföld tekintetében, az amely által, minden érintett település szintjén, eldöntik a polgárok, az autonóm területen belül akarnak élni vagy sem.

De, és ezt jól jegyezzük meg, az autonómia megadását *a román kormányzat dönti el*.

Összegezve: a román hatóságok, belátható időn belül *nem fogják elismerni Székelyföld autonómiáját*.

A román hatóságok ellen sincs helye erőszaknak, értem ez alatt a fizikai erőszakot. A román kormányzat sem alkalmaz *fizikai erőszakot* a székelyek ellen. Az, hogy a székelyeket, különösen a vezetőiket, a titkosszolgálatok állandóan figyelik, nem minősül fizikai erőszaknak.

Milyen módszerekkel fognak harcolni a székelyek?

Miután látták, hogy a tüntetéseknek nincs semmi eredménye, a *polgári engedetlenség eszközeivel* fenyegetőztek a székelyek, valamint az erdélyi magyar pártok vezetői.

Nagyon hangzatos ez a „polgári engedetlenség” kifejezés, de konkrétan mit jelent? Az állammal szemben az állampolgárok csak két vonatkozásban létezik kötelesség: a perekben, ügyekben való tanúskodási kötelezettség és az adófizetés kötelessége.

Nyilvánvaló, hogy a székelyek fenyegetőzése nem a tanúskodásokra vonatkozott, hanem az *adófizetésre*. Tehát, a székelyek az *adófizetést* akarják majd megtagadni, lehetőségeik szerint.

Csak hogy, szerintem, ez szinte lehetetlen. Ugyanis, Romániában annyira kegyetlen az adórendszer, mint sehol máshol. A pénzügyi igazgatóság bármely adó-megállapítási határozata azonnali *végrehajtó erejű*.

Az adó kifizetésének elmulasztása esetén a *büntetőkamatok* olyan nagyok, hogy két-három év alatt a befizetendő összeg megduplázódik, ezen túl pedig ötszörösére nőhet és így tovább. Tehát, ha minden székely megtagadná az adófizetést két évig, akkor saját maguknak okoznának hatalmas károkat.

Nem akarom kedvét szegni senkinek sem. Én lennék a legboldogabb, ha a székelyek ki tudnák találni ennek a fajta polgári engedetlenségnek hatékony formáját. De, tudnunk kell, hogy a román törvények olyanok, hogy minden olyan cselekedet, ami az adó kifizetésének elkerülésére irányul, adócsalásnak számít.

Persze, a roma kisebbség megtalálta azt a lehetőséget, ami által 1990 óta gyakorlatilag nem fizet adót.

Jól teszik! Semmi jót nem kaptak, semmi jót nem adnak.

De egy dolog így *kezdeni* és *folytatni* a gazdasági életet és más dolog, *ha egy egész népcsoport ki akarja vonni magát abból a gazdasági körforgásból, amelyben már benne van, adófizetési szempontból.*

Sokkal inkább hatékony lenne, ha a székelyek összefognának, és szövetkezeteket hoznának létre, amelyek hasznosítanák Székelyföld óriási gazdasági potenciálját. És főleg, ha felhagynának az idegen-befektető várással, mint csoda-várással.

Például, az óriási erdőterületekkel rendelkező közbirtokosságok szemé kinyílna és létrehoznának egy vagy több nagy fafeldolgozó üzemet, ahelyett, hogy idegen befektetőket úgy várnának, mint a Messiást. Hiszen, területük a gyár számára van bőven, a nyersanyag pedig első kézből jön.

De, a hús és tejfeldolgozó üzemektől kezdve, a fafeldolgozáson keresztül, egészen a turisztikáig, óriásiak a lehetőségek. Már alakultak is ilyen jellegű szövetkezetek.

Viszont, ha a jelenség kezd terjedni, a titkosszolgálatok felfigyelnek a szövetkezeti mozgalomra, *mint jelenségre*, amely veszélyes lehet az állambiztonságra, mármint az ő korlátozott felfogásában.

Egyébként, a *központosított államra* nézve, tényleg veszélyes az ilyenfajta összefogás.

A kormányzat fellép és megpróbálja megfojtani csírájában ezeket a szövetkezeteket és közbirtokosságokat.

Hogyan?

Adók által, mégpedig, illetéktelen és kitalált adók által. Hiába vezetnek majd ezek a szövetkezetek „németes” pontossággal a könyvelőséget, hiába fizetik majd napi pontossággal az adót.

Három nagy ellenségük lesz.

Az első ellenség a Román Hírszerző Szolgálat, amelyik minden adatnak a birtokába jut, ami a vállalkozások vagyona, rentabilitása és emberi struktúrájára vonatkozik, és ezeket azonnal lejelenti, egyfelől a román kormányzatnak, másfelől az anyagilag érdekelt ügyfélkörnek, mert, ugyebár, valamiből élni is kell.

A második ellenség a kormányzat, amelyik azonnal kiadja az „ukázt” a fiáncoknak, hogy késedelem nélkül adóztassák meg a szövetkezeteket vagy a közbirtokosságokat, méghozzá jó alaposan. Az adóhivatal rosszul megfizetett és állandóan megfélemlített, valamint zsarolható tisztviselői azonnal meghozzák az adó-megállapítási határozatot és meg is kezdik a végrehajtási eljárást, amelyet, a román törvények szerint, annak bírósági megtámadása sem függeszt fel.

A harmadik ellenség azoknak a báróknak a testülete, akik, mint valami haszonleső pókok, a hírszerző szolgálat értesítése alapján lesik az árverezésre való kiírást, persze abban a reményben, hogy potom áron szerezzék meg a vállalatot, főleg annak vagyonát.

A tét nagy, Székelyföldön több ezer hektárral rendelkező közbirtokosságok vannak, amelyeknek még nincs megfelelő tőkéjük.

Ez a fellépés jellemző a román kormányzatra, mint minden elnyomó, tehát ostoba államhatalomra.

Csakhogy, ez a típusú eljárás *visszafelé fog elsülni*.

Lehet, hogy lesznek „hősi halottak”, vagyis tönkretett szövetkezetek, vagy közbirtokosságok, de a felháborodás nagy lesz. Az összefogás mértéke nő, a szövetkezeti mozgalom, amely Székelyföldön eleinte csak elszórt jellegű lesz, robbanni fog.

Beindul a *szeparatista mozgalom*, ami fokozza nemcsak a gazdasági összefogást, hanem egy erős civil társadalom kialakulását, amely hamar mobilizálja az egész székely társadalmat.

Kialakul egyfajta olyan magatartás a fináncokkal és bárókkal szemben, hogy: „fogjunk össze, verjük vissza őket, ha egyszer-kétszer sikerül, többet nem jönnek”. A bárók „orrost fognak kapni”, más szóval, betört orral távoznak.

A székely társadalom nem fog majd idegen tőkét beengedni, kialakít egy belső fogyasztói társadalmat, majd, miután, legalábbis elemi szinten kielégíti a saját fogyasztóit, megpróbál kifelé törni és a román társadalmat termékeinek fogyasztására „kényszeríteni”.

Ez a küzdelem nemzetközi felháborodást fog kiváltani.

A székelyek két pártra szakadnak, az egyik, a mérsékeltebb párt követeli az autonómiát, a másik, a radikálisabb, *az önálló államiságot*.

A román kormányzat lesz elég ostoba, hogy az autonómiát is megtagadja, továbbra is.

Szerencsére. A székelyek szerencséjére, hiszen, soha esélyük sem lehetett volna a megmaradásra és olyan gyarapodásra, mint amit, pont közösségi jogaik megtagadása fog biztosítani számukra, paradox módon.

A székely példa „ragadós” lesz és más erdélyi magyar népcsoportok szintjén is beindul majd a szeparatista mozgalom.

Sőt, valószínű, hogy idővel, román közösségek is ehhez a módszerhez fordulnak. Itt főleg a máramarosi román közösségekre gondolok, vagy a hátszegiekre, esetükben a közösségi tudat robbanékony lehet.

Mindez oda vezethet, hogy az erdélyi magyar közösség vesztesége „csak” kb. 100.000 fő legyen, vagyis 2024-ben 1.200.000 legyen az erdélyi magyarok lélekszáma, ami nem rossz eredmény, ha a románok fogyásához viszonyítjuk.

A székelyeknél, mindenesetre, egyelőre hasznos lesz az autonómia hiánya. Csak az a kérdés, hogy mennyi idő alatt fogják összeszedni magukat. Mert, ha túl lassúak, pont az lesz a sorsuk, mint a románoknak. Kisebbségbe kerülnek Székelyföldön is.

Abban reménykednek, hogy, ha az autonómia meglesz, akkor más lesz az életszínvonal, lesznek munkahelyek. És, ez egy feed-back hatást vált ki.

Persze, amit felvázoltam az lenne a racionális viselkedés a székelyek részéről. De olyan belső visszahúzó erők is működnek, amelyek nemcsak az autonómiát teszik megvalósíthatatlanná, hanem egyáltalán a kézenfekvő gazdasági társulásokat. A keleti emberben sok a rosszaság, a mértéktelen individualizmus. A keleti ember, és sajnos a székelyek még ebbe a kategóriába tartoznak, nem hisz a közösség erejében.

A székelyek másik nagy hiányossága a nem létező jövőkép. Éppúgy, mint a románoknak, mint nemzetnek nincs semmilyen elképzelése a székely népnek a jövőről. Az önbizalom nulla. A település szintű székely közösségektől egészen az össz-székely szintig semmilyen gazdasági fejlesztési elképzelés nem létezik. És ez nagy baj, hiszen az a nép, amelynek nincs jövőképe, nincsenek terveit, annak jövője sincs. Ez különbözteti meg a nyugat világát a kelet világtól, ezért fog a nyugat állandóan fejlődni, a kelet legjobb esetben stagnálni.

Tehát, a székelyek jövője a székelyektől függ, a fejlődést és a jólétet ráerőszakolni senkire sem lehet.

Konkrét példaként felhozom a Réty településen (Kovászna megye) létrehozandó faüzemet, amelyet a Schweighoffer Holzindustrie osztrák cég akar létrehozni, és amely (idegen cég) a székely közbirtokosságok erdeinek faanyagát fogja feldolgozni, valószínűleg a megszokott rabló-gazdálkodási stílusban. Ha a székely közbirtokosságok évi passzív jövedelmüknek akár csak öt-tíz százalékát fektetnék be, akkor két év alatt sokkal nagyobb üzemet hozhatnának létre, mint amekkoráról Schweighoffer úr valaha is álmodott. Saját nyersanyagot dolgoznának fel, ami óriási rentabilitást biztosítana. Saját munkásaik dolgoznának, saját feltételekkel és fizetéssel.

De hát, ugye, a turáni átok!

Na, de hagyjuk a kesergést, mert ehhez értünk mi magyarok, a székelyekkel az élen. Minden nép azt a jövőt kapja, amit akar. Sőt, mindenki. Schweighoffer úr erdőket, nyereséget és gazdaságot, a székelyek, mármint egyesek elég rosszul megfizetett munkahelyeket és idővel letarolt erdőket. És igazságtalan ez? Nem. Az Úristen jó és kegyes, mindenkinek azt adja, amit kíván.

Mindenki azt a szerepet játssza, amit vállal. A fejüket meghajtó szolgák serege szolganép marad, hiába adta vissza a Fennvaló a hatalmas vagyonokat. Mert akik lélekben szolgák, azok gazdagon is szolgák maradnak. A nyugati félisten, a szabad ember, a törekvő befektető pedig uralkodni hivatott a gazdag elrendelt szolgák fölött. Valahogy úgy, mint ahogy a büszke Don Hernando Cortez az aztékok fölött.

10.A cigányok ideje.

Ezt a címet Kusturicától „plagizáltam”. Van egy ilyen című, nagy sikerű filmje.

Romániában valóban érkezett a cigányok ideje.

Amint arra már sokszor rámutattam, míg a románok egyre inkább elvándorolnak, a romák be lesznek zárva Románia határai közé.

A Román Hírszerző Szolgálat erejét le fogja kötni a Székelyföld problémája, az ottani „hazaárulók” és szeparatisták.

De, a romákkal nem tudnak majd mit kezdeni. Ezek továbbra is „nem hivatalosan” fognak élni.

Ne higgyük azonban, hogy a cigány közösségek abból fognak gyarapodni, amit nem fizetnek ki adó gyanánt. Viszont, ne feledjük, meg fognak menekedni azoktól a szörnyű *büntetőkamatoktól*, amelyek az átlag román állampolgárt sújtják.

Lehet, hogy a román kormányzat megkezdi a „leszámolást” a roma közösségekkel szemben és adószedőket vonultat fel ellenük, de a cigányok, fiatal és furfangos nép, nem hagyják ám majd magukat.

A cigányok rendkívül pragmatikus, azaz gyakorlatias emberek.

Azt mondtam, törvényen kívül élnek, nem tartják be az átlagos társadalmi szabályokat. Sok hátrányuk származik ebből, sok téren éri őket *megkülönböztetés*.

De, van ennek a „társadalmon-kívüliségnek” több előnye is.

Először is, a romák, különösen az utóbbi húsz évben, megfigyelték, mennyire nincs a tudásnak társadalmi megbecsültsége Romániában.

Az átlag román követi a régi hagyományt, vagyis arra törekszik, hogy a gyereke minél iskolázottabb legyen. Szinte szégyennek számít, ha a gyerek nem érettségizik. Pedig, sok olyan szép és jól jövedelmező szakma van, amelynek gyakorlásához nem szükséges a tizenkét osztály és az érettségi diploma.

De, ez, vagyis az érettségi diploma, még csak az átlagos képességű fiatalokkal szembeni követelés.

Az átlagnál valamivel is értelmesebb román fiataloktól családjuk és a társadalom elvárja az egyetemi végzettséget. Még mindig abban az illúzióban élnek, hogy az egyetemi diploma meghozza a magas társadalmi státust és a jólétet. De, ez csak illúzió.

A régi társadalomban a paraszt gyermeke *úr lett*, ha sokat tanult, minél nagyobb tudományos fokozatra tett szert, annál nagyobb úr.

Manapság, a román társadalomban a *tudás nem érték*. Nem lehet értékesíteni, *nem lehet pénzre váltani*.

Nem az a fontos, hogy ki mennyi könyvet olvas, hanem az, hogy *mennyi pénzt olvas*.

A nyugati, demokratikus rendszerek jól megfizetik a magas szakképzettségű szakembereiket, például az orvosokat. A román társadalomban az orvosok fizetése nyomor-fizetés.

Ismerek egy orvost, aki Romániában körülbelül 600 eurót keresett havonta, kiment Franciaországba és ott, azonnal 9.000 eurós havi jövedelemhez jutott. Ez a több mint tízszeres aránytalanság azért már több mint elgondolkasztató.

Nos, a romák látják, hogy ez az „úrhatnám”, a túlzott iskoláztatás csak a családot terheli meg és gyermekeik számára nem vágnak szűk szakmai megbecsülésre.

A szakmájában lehet valaki jó ügyvéd, briliáns sebész, tudós fizikus, neves irodalomkritikus, vagy tisztességes tisztviselő. De ha fizetése, jövedelme, csekély, akkor, nemcsak családi, hanem ösztársadalmi megbecsülése is csorbul. Lakbért is alig tud fizetni, autóra nem futja, családjá kell gyámolítsa.

Viszont, egy olyan fiatalember, akinek villája van, luxuskocsija, kiváltja a szomszédok irigységét, sőt az *össztársadalmi tiszteletet*. Orvos, tanár, vagy fizikus ilyen ember nem lehet. Vagy ha igen, akkor azt jelenti, családja pénzeli. És, akkor mire való a sok tudomány?

A romák rég rájöttek arra, hogy a posztkommunista társadalomban az iskoláztatás által szerzett tudás, pénzben mérve, szinte semmit sem ér. Ezért nem nagyon törik magukat gyerekeik iskoláztatására.

Az is szempont, hogy a roma családok sokgyerekes családok, alig bírják eltartani a gyerekeket, nemhogy megfelelő tanítatásukról gondoskodjanak.

Egy román és egy roma gyerek között nincs esélyegyenlőség. Mégis előfordul, hogy egy-egy nagyon intelligens roma gyerek egyetemet végez, diplomás szakember lesz.

A kommunista időkben megfigyelhető jelenség volt, hogy az ilyen értelmiségi romák szégyelltek és eltitkolták származásukat.

Éppen ezért, a román asszimilációs politika nem érintette a cigányokat. Míg a magyarok esetében ez a politika erős volt, a romák esetében elhanyagolták azt, úgy vélték, a folyamat automatikus, mármint az identitásvesztés folyamata.

Egy másik szempont, akkoriban, a kommunista időkben az volt, hogy a romák száma kezdetben eléggé alacsony volt.

Tehát az „értékes”, tanult romák, a román nacionalisták szerint, így is, úgy is románná igyekeztek válni.

Csak hogy ez egy igen csalóka kép.

Mert a magyarok általában, olyan településeken szenvedtek el identitásvesztést, ahol kisebbségben, szórványban éltek. Szinte alig használva anyanyelvüket, egyre nehezebben fejezték ki magukat magyarul, míg végül feladták és elrománosodtak, de *önkéntesen és véglegesen*.

De más dolog az, ha valaki *karrierje miatt* titkolja el származását. Nem egy végleges identitásvesztés az ilyen. Ezért, egy dolog a valódi és végleges identitásvesztés, mint egyes magyarok esetében, és más dolog *az eltitkolt nemzeti identitás*, ami inkább a romákra jellemző, kevésbé a magyarokra.

Az eltitkolt identitás inkább egy *felfüggesztett* nemzetiségi öntudat, ami újraaktiválódhat, ha azok a körülmények, amelyek azt kiváltották megszűnnek, vagy megváltoznak.

Ezért, például, ha a romák, mondjuk, többségbe kerülnének Romániában, akkor sok értelmiségiről kiderülne, főleg a fővárosban, Bukarestben, hogy valójában cigányok.

Most hagyjuk egy kicsit „békén” az értelmiségi romákat, és beszéljünk az átlagos cigányokról. Ezek nagy része iskolázatlan és *csak a pénzben* látják az értéket és a boldogulást.

Az ő közösségeikben, csak az igazán gazdag egyének értékes emberek.

A jelenlegi román sajtó eltúlozza a romák gazdasági helyzetét, állandóan olyan lakodalmakat mutatnak be, ahol, csak úgy röpködnek a száz, vagy ötszáz eurós bankjegyek, ahol a násznép luxusautókkal érkezik. Ebbe a képbe tartoznak a hatalmas cigány-paloták, cirádás- csillogó bádog fedeleikkel.

Valójában, sajnos, a cigányok nagy többségére *a szegénység jellemző*. Aránytalanul több a szegény roma, mint a szegény román, bár az utóbbiak számára sem „panaszkozhatunk”, „hála” a katasztrófális kormánynak.

A román sajtóban bemutatott, fényűző életmódot folytató romák száma azért tűnik nagynak, mert ezek a gazdagabb cigányok szeretnek *hivalkodni*. Viszont, a legtöbb esetben, a villa, a luxuskocsi és a lakodalmakon használt tömör aranyból készült nyakkendő ki is meríti az illető vagyonát.

Ami viszont, gazdasági szempontból rendkívül életképessé teszi a romákat, az a *pragmatizmusuk és alkalmazkodóképességük*.

Bár a román társadalomra mindig is jellemző volt a korrupció, mint bizánci örökség, de, nyugati hatásra, egyre több román próbálja megtagadni a megvesztegetés gyakorlatát.

Az új generációk már teljesen elítélik a korrupciót, amely így már nemcsak büntetőjogi szempontból, hanem társadalmilag is egyre szankcionáltabb jelenség lesz.

A korrupció és az erre épülő gonosz, jogtagadó bürokrácia, jelentős okai a románok kivándorlásának saját hazájukból.

Viszont, a romák megtanulták, hogy a korrupciót, egyelőre, nem lehet kiirtani és, hogy a túlélés legjobb módszere a „deszkurkálás”.

Másrészt, ha ők *be lesznek zárva* Románia határai közé, nemigen lesz majd más gyarapodási módszerük, mint a megvesztegetés.

Már jelenleg is gyakran folyamodnak ehhez a módszerhez, valahányszor szóba kerül házaiknak lebontása. Bizony, ilyenkor *kármentő jellegű a megvesztegetés*, időnként le kell fizetni a helyhatósági szerveket, hogy a család ne maradjon fedél nélkül.

Erre is vonatkoztatnak egyes rasszisták, amikor bűnöző közösségeknek titulálják a roma közösségeket. Szerintem, nincs igazuk, mert ezt a fajta korrupciót a *szükségállapot* idézi elő. Márpedig, a törvény által bűncselekményként előírt tett nem minősülhet bűncselekménynek, ha az szükségállapotban van elkövetve.

A folyamatos megvesztegetéseknél, a megvesztegető és a korrupt tisztviselő között kialakul egyfajta bizalmi viszony. Megbízhatnak egymásban. A romák már eddig is rájöttek, hogy a megvesztegetés nemcsak vagyonszerző jellegű, hanem *vagyonszerző* jellegű is lehet.

Például, *ingatlanokat* lehet szerezni általa, mégpedig, az állam által önkényesen elkobzott és vissza nem szolgáltatott ingatlanokat.

Nagyon sok olyan állami ingatlan van, amelynek visszaszolgáltatását a volt tulajdonos, vagy annak örökösei nem szorgalmazták.

Az ilyen ingatlanokat „vissza lehet szolgáltatni” illetékteleneknek is, hisz nincs volt tulajdonos, aki ezt bepanaszolná. Természetesen, a visszaszolgáltató tisztviselő is „jól jár”.

Nagyon sok roma felfedezte, hogy Fordított-országban a korrupció a legegyszerűsebb és legcélravezetőbb út.

Kihasználva Fordított-ország fordított törvényalkalmazását, a roma közösségek jelentős gazdasági hatalomra tettek szert Temesváron, annak környékén, valamint Szeben környékén. Ezek a vidékek lesznek azok, ahol a romák nemcsak, hogy hamar többségbe jutnak, hanem jelentős gazdasági befolyással bírnak majd.

Ezek a vidékeken a romák gazdasági befolyása máris aránytalan. Például, Temesvár központjában rengeteg ingatlant „szereztek vissza”.

A hivatali befolyást ezeken a vidékeken nemcsak saját gyarapodásukra használják, már jelenleg is, hanem az ilyen befolyással való üzérkedésre nézve is *monopóliumokat* alakítottak ki.

A sors iróniája az, hogy pont olyan térségekbe fog koncentrálni a többségi roma lakosság és a roma közösségek gazdasági hegemóniája, ahol a román kormányzat „sikeres” etnikai tisztogatást végzett. Pont ebben a térségben sikerült „megszabadulni” a jelentős számú német anyanyelvű lakosságtól, a sváboktól és a szászokból, útban a homogén román nemzeti állam megvalósítása felé.

Hát igen, néha a Történelem furcsa módon áll bosszút.

Hívó emberek nyelvén: „*Az Isten nem ver bottal*”.

Szóval, eleinte a Bánság, Temes és Arad megyéiben, majd, párhuzamosan, Szeben megyében fog megváltozni a lakosság arányszáma a romák javára, úgy körülbelül 15 év alatt.

Ezen kívül, Erdélyben lesz még egy-két megye, ahol a romák *relatív többsége* lesz biztosítva.

Mikor következik ez be?

Ha a mostani állapotok fennmaradnak, vagy az állampolgárok szempontjából rosszabbodik a helyzet, körülbelül 15-20 évről van szó.

Ugyanennyi idő alatt, Moldvában, Havasalföldön, Olténiában és Dobrudzsában a romák csak kevés helyen jutnak többségbe, általában csak egyes településekben. De, a felsorolt történelmi régiók szintjén a romák arányszáma nem fogja meghaladni a 35%-ot. Vagyis 15-20 éven belül. Azon túl már, mondjuk 30 év alatt, a romák többségbe kerülhetnek *egész Románia szintjén*.

Elméletemet előadva, sok barátom így vélekedett: „Ó, ugyan már, és miből fognak megélni?”. A kérdés persze célzás arra az előítéletre, hogy a romák nem szeretnek dolgozni.

Én másként vélekedek, szerintem a romák között azért kevés az alkalmazott, dolgozó ember, mivel nem jutnak munkához, a *hátrányos megkülönböztetés* miatt.

Sőt mi több, sokuk előtt ez annyira nyilvánvaló, hogy meg sem próbálkoznak hivatalos munkahely megszerzésével.

Azt se feledjük, hogy, hátrányos megkülönböztetés, ide, vagy oda, a románok sem igen találnak itthon munkahelyet.

De, a romák, azt most ne firtassuk hogyan, mondjuk, élelmességük folytán, hatalmas földterületekhez fognak jutni, így megnyílik előttük a mezőgazdaság művelésének lehetősége, amit, ha az ember okos, feketén is lehet üzni. Ha más nem, az ember lefizeti a pénzügyisek ellenőreit. Mert a romák nem a munkától félnek, hanem attól, hogy bekerülnek a kegyetlen uzsorás-adó körforgalomba.

Ezek a nagy, összefüggő területek, főleg legelők és erdők, a kommunista rezsim előtt a román faluközösségek tulajdona volt. Vissza kellett volna szolgáltatni őket volt tulajdonosaiknak, és akkor beindult volna a gazdasági körforgás, munkahelyek teremthettek volna a falusi települések szintjén.

Csak, hát ugye, akkor a korrupt helyi és központi politikusok nem részesedhettek volna abban a haszonban, amelyet az ilyen ingatlanok privát kézre való átjatszása „hozott volna a konyhára”.

Egyébként, a mezőgazdaságban jelenleg is feketén, vagyis nem hivatalosan „mennek a dolgok”. Nem is lehetne másként, a gazda is és a forgalmazó is tönkremenne, ha számláznák és könyvelnék a tevékenységet.

Lesznek egyéb gazdasági ágazatok is, amelyekben a romák, természetesen, nem hivatalosan, vagyis nem bejelentett vállalkozókként, kereskedőkként fognak tevékenykedni.

Senki se fogja rám, hogy a cigányokat korruptoknak vagy adócsalóknak vélném, és így kollektív bűnözőkként akarnám bemutatni őket. Ilyesmiről szó sincs, nem ők a hibásak, hanem *az uzsorás kormány*.

Egyszerűbb és olcsóbb lefizetni az adószedőket, mint törvényes adót fizetni. Ráadásul, arra a törvényesen adózóra, aki nem „kotizál”, vagyis nem tejel le külön az ellenőröknek is, előbb utóbb, „rájár a rúd”.

Tulajdonképpen, egy olyan gazdasági milió alakult ki Romániában, amihez, a romák alkalmazkodtak igazán. Azt is mondhatnánk, hogy *csak a romák* alkalmazkodtak igazán.

11.A németek eltűnése.

A 800.000 lélekszámot meghaladó erdélyi németek, a svábok és szászok, szinte teljesen kivándoroltak Romániából.

Fentebb egy helyen, talán igazságtalanul vádoltam meg a román kormányzatot „etnikai tisztogatással”. Az történt, hogy a Román Állam valósággal kiárusította őket az akkori Nyugat-Németországnak, 10.000 márkáért „darabját”.

Na, most, ha igazságosak akarunk lenni, akkor azt is figyelembe kell venni, hogy a szászok és svábok esetében, nem „kettőn állt a vásár”. Itt valójában *három* tényezőről volt szó.

Az eladó és a kiárusító, az „áruló” a Román Állam volt. Az árulók, előbb utóbb megkapják a büntetésüket. Már el is kezdődött.

Viszont ott volt a „vásárló”, a Német Állam. Lehet, hogy az akkori német vezetők tisztán nemzeti érzés alapján *mentették ki* nemzettársaikat. Lehet, hogy számítás is volt az egész nemzetmentő akcióban, egy magas civilizációjú germán népcsoport „beszerzése”.

Viszont, a harmadik tényező maga az erdélyi német *közösség* volt, úgy is, mint közösség, úgy is, mint egyedek sokasága. Hiszen, a kivándorlás, *egyéni döntések* sokaságán alapult.

Senki sem üldözte ki őket. Ezért túlzás etnikai tisztogatásról beszélni.

Talán hiányzott belőlük a szülőföld szeretete? Nem hinném.

Ők, már a középkorban, a maguk kis világába azzal a civilizációval jöttek, amit ott „magukra szedtek”. A gazdagság, a fejükben volt, *mentalitás formájában*.

Persze, ha nem tömbben telepítik le őket, akkor asszimilálódtak volna. De megkapták az *önrendelkezés szent jogát*. Ez azt jelenti, hogy azon a földön, ahol letelepedtek, *azt csinálnak, amit csak akarnak*. És, ők azt csinálták, amit otthon tanultak. Szinte párhuzamosan fejlődtek anyaországuk nyugati népével, amellyel kapcsolat, gyakorlatilag, nem is létezett.

Aztán, 1918 után, elvesztették az önrendelkezés jogát. Már nem volt az övék az a föld, amelyen több száz éven keresztül éltek. MÉR nem rendelkezhetek saját sorsukról.

De kitarlottak. Talán megéreztek, hogy az anyaország van annyira erős, hogy távolról is meg tudja védeni őket.

De aztán jött a háború, az erdélyi németek szörnyű meghurcoltatása, deportálások, szibériai haláltáborok, egyszóval a bosszú a német nép ellen.

Akik ezt túléltek, azok maradtak. Igaz, nem volt más választásuk, a határok le voltak zárva.

Viszont, amikor Ceausescu megnyitotta előttük a határokat, tömegesen kivándoroltak.

Több százezren. Szomorú egy történet. Jóvátenni már nem lehet ezt.

De azért, jó lenne tanulni belőle.

Az erdélyi anyanyelvű svábok és szászok voltak a legcivilizáltabb lakosai egész Romániának.

De, ha akkor, a sötét kommunista korszakban nem vándorolnak ki, szerintem így is, úgy is, megtették volna a kommunizmus bukása után is. Talán tudatalattijuk intuitív összetevője megsúgta nekik, hogy, mindegy, megbukik-e a kommunista rendszer vagy sem, szülőföldjükön a jövő reménytelen lesz. Megéreztek, ősi önrendelkezésük örökre elveszett, örökké egy nyomasztó központosított államban élnek majd.

12.Országépítők.

Az értékes szász és sváb közösségek Erdélyben *ország építő* szerepet játszottak. A Nyugatot hozták a Kárpát-medencébe. Mentalitásként azt, hogy, „ember segíts magadon és Isten is megsegít”. Egyenes gerincet, egyenes utat.

Ittlétük nem volt hiábavaló. Mentalitásuk lassan-lassan átragadt Erdély egyéb népeire, a románokra és a magyarokra is. Nemcsak Erdélyben, hanem Románia-szerte.

Minden évben legalább százezer román „válk németté”. Nem nyelvileg, hanem mentálisan.

Egy nemzetnek, egy népnek, kétségkívül van egy értékesebb emberanyaga. Nem az értelmiségiokról beszélek itt, nem a burzsoáziáról, hanem arról az emberanyagról, amely *minden társadalmi rétegben*, ezeken belül, értéket jelent.

Szorgalmas parasztok, komoly munkásemberek, alkotó szakemberek, kreatív feltalálók és kiegyensúlyozott gondolkozók alkotják az *ország-építők* „hadseregét”. Békés emberek, akik gyarapítani és alkotni akarnak, akik gyűlölik a habzó szájú ideológistákat.

Azok, akik nem zavaros-kamaszos lelkületű hazafiak, akik nem életüket áldoznák fel lövészárkokban a hazáért, nem megcsonkított végtagokkal akarnak tisztelni a trikolor elvont és élettelen szimbóluma előtt.

Akik dolgozni akarnak, békében és jólétben akarnak élni, azért is, hogy gyerekeik még jobb körülmények között élhessenek. Civilek.

Aki ezeket az embereket szereti és *értük próbál tenni is valamit*, annak joga van arra, hogy vezető legyen, hogy a kormányzat tagjaként ténykedjen.

Sajnos, Romániában a „hazaszeretet” szó a haza *földjének szeretetét* jelenti, a nemzeti *szimbólumok* szeretetét.

Szeresd felebarátodat, úgy, mint tenmagadat és ne ölj, így szól egynéhány keresztény parancsolat. Ne csinálj magadnak faragott képet és ne imádd azt. Vagyis ne csinálj aranyborjút, vagy ha már csinálsz, akkor ne imádd. Sőt, Isten, még ezt is megbocsájtja. De azt már nem, ha a „faragott képet”, az „aranyborjút” annyira imárod, hogy *értük* felebarátodat halomra vagy képes gyilkolni. A trikolor, a címer, a nemzeti szent eszme, mind, mind ilyen faragott kép.

Évente több mint kétszázezer román „nő fel”, válk éretté és érti meg, mit jelent valójában az igazi keresztény értékrend. A Nyugat. Ezek komoly és

öntudatos fiatalok, akik *építeni akarnak*. Nem sok időbe telik, mire realizálják, hogy szülőföldjükön nincs mit keressenek, ha építeni akarnak.

Hiszen szülőföldjük zsarnok uralkodói csak saját magukat szeretik. Sem Istent, sem Embert nem szeretnek, csakis a pénzt és az olyan faragott képeket, mint a haza, a nemzeti szimbólumok és az oszthatatlan, egységes, központi nemzeti állam.

Ilyen „vezetők” által uralt földön sem élni, sem dolgozni, sem gyarapodni nem lehet. Ezt hamar felismerik az igazán értékes román fiatalok, *éppúgy, mint évtizedekkel ezelőtt a szászok és a svábok*.

Tömegesen vándorolnak ki.

Építeni. Országokat.

Másoknak.

13.Más jövők.

A jövőt, nemcsak az emberiség, hanem egyetlen ország tekintetében is nehéz megjósolni.

Az a jövő, amelyet, ennek a fejezetnek a keretében megjósoltam, egy *lineáris jövőkép*. Azért nem teljesen biztos lefolyású, mivel egyetlen tényezőt vettem figyelembe, a *román kormányzat viselkedését* az elkövetkezendő 15-20 évben.

Igaz, hogy a román kormányzat hozzáállása a lakosság jogaihoz és jólétéhez egy, szinte abszolút stabil tényező. Egy százalék alatti az esély, hogy ez a kormányzat képes legyen tiszteletben tartani az alapvető emberi jogokat, egyszóval, hogy megjavuljon.

Viszont, léteznek egyéb tényezők, amelyek más irányba térítik el a jövőt.

Szóba jöhetnek külső vagy belső tényezők.

Belső tényező lehet egy új forradalom, tüntetés és lázongássorozatok formájában, a civil társadalom összefogásának eredményeképpen. Viszont a nép képtelen lesz átlátni, mire is van szüksége.

A nép azt hiszi, egyenlőségre és igazi jogrendre van szüksége. Ez egy hamis felismerés, hiszen egyenlőség van, törvények is vannak. És akkor, ha meg is bukik az aktuális kormány, jön egy még populistább, még tehetlenebb és idővel még korruptabb kormány. Olyan „Robin Hood” féle kormány, amely megígéri, hogy progresszív adózással, a gazdagokat kifosztja, megszünteti a nagy nyugdíjakat, rendet csinál. Kommunista típusú rendet. Tönkreteszi mindazokat a vállalkozásokat, amelyek, a mostoha körülmények ellen is kitartottak. Uzsorásabb, embertelenebb és állampolgár-ellenesebb lesz, mint minden addigi kormány.

Végül, nem marad más, mint a *katonai diktatúra*, vagy *junta*, ami persze, a legborzalmasabb rezsimet jelentené. Nem régi felmérések szerint a lakosság nagy többsége, az egyházon kívül, már csak a titkosszolgálatban és a katonaságban bízik. Lefordítva, ez azt jelenti, hogy a többség szimpatizál egy esetleges katonai diktatúra bevezetésének lehetőségével.

Az sincs kizárva, hogy, a lázongások által megdöntött kormány politikusai helyett a nép már nem fog bízni *semmilyen politikai erőben*.

Annyira nem kívánom ezt a jövőt, hogy, hadd ne írjam le egy ilyen katonai diktatúra borzalmait. Már ezek a demokratikus kormányok is elég borzalmasak.

Külső tényezőkként szerepelne például Ukrajna EU-s tagsági felvétele, vagy, ellenkezőleg, Romániának az Unióból való kizárása.

Ami Ukrajna Uniós felvételét illeti, megjegyzem, nem tartom valószínűnek ezt az opciót, hiszen az ottani korrupció minden elképzelést meghalad, köbre van emelve a román korrupcióval szemben. Mert, ha Romániában, kivételesen, vannak korrekt ügyletek, ott, Ukrajnában, még csak kivételesen sincsenek ilyenek.

Románia kizárása az Európai Unióból egy *olyan tényező*, amit képtelen vagyok megjósolni. Persze, a katonai diktatúra automatikusan maga után vonná a kizárást.

Az a kézenfekvő alternatíva, hogy az Európai Unió vezető szervei „megjavulásra” kényszerítse a román kormányt, szintén nem járható út, nincsenek erre eszközök. Legfeljebb a kizárással való fenyegetés. Ez pedig olyan, bocsánat az ismétlésért, mintha a halat vízbe való visszadobással fenyegetnénk.

Pedig, nem a román nép a felelős saját szenvedéséért, nem a kormányzat egyes becsületes tagjai, hanem *a központosított, egységes nemzeti állam*.

Közben a világ megy előre és hátra.

A világgazdasági krízisnek hatalmas haszna az, hogy elmúltával, „elválik a tüdő a májtól”.

Most fog igazán kitűnni, hol vannak emberséges kormányzók és hol léteznek népellenes kormányzók.

Nem érdekes az, hogy demokratikus, vagy sem egy társadalom. Az sem számít, hogy a társadalom tagjai közötti egyenlőség biztosítva van. Ezek a tényezők a *dolgok természetéhez tartoznak, de nem lényegesek*. Jellemzik ugyan a nyugati típusú társadalmat, de nem meghatározóak. Leválaszthatatlanok egy nyugati társadalom állami berendezkedéséről.

Ami igazán jellemzi a jelenlegi Nyugatot, az a *jogállamiság*. Nem a jogállamiságnak az a jellemzője, hogy egy adott országban mindent törvények szabályoznak, hiszen ez a dimenzió jellemző a legszörnyűbb diktatúrákra is.

Ma már a nyugati jóléti társadalom lényeges jellemzője az emberi jogok maximális tiszteletben tartása.

Miután a nyugati civilizáció társadalmait a demokrácia és egyenlőség elveire helyezte, kell szabályozza az *állam és az állampolgárok* közötti viszonyt, mégpedig úgy, hogy az állampolgárok számára a lehető legszélesebb méretű *szabadság* legyen biztosítva.

Az ilyen társadalmak lesznek a nyerők.

A Nyugat hanyatlásáról szó sincs. Tulajdonképpen most következik be a Nyugat igazi összeforrása és erőteljes fejlődése. Szabad emberek társadalma. Félistenek társadalma. Úgy legyen.